

Z A M E T A Č I

1.

Ocelové špice pík třesly jedna o druhou ještě dřív, než se disky stačily přiblížit na nejúčinnější soubojovou vzdálenost, válečníkovi po pravé straně se ta chvilka netrpělivosti stala osudnou. Vyčouhlý chlap s tmavomodrou kůží a jen o něco málo světlejším zašedlým kyrysem ztratil rovnováhu, zamával rukama ve směšné snaze zachytit se neexistujících předmětů, nakonec s výrazem nejhlubšího zoufalství zaklesl zbraň o disk soupeře, ten ji vzápětí s opovržlivým výkřikem odkopl a jediným úderem své vlastní srazil opovážlivce dolů. Klepnutí zbroje o dlažbu nádvoří držitelského paláce se hluboko dole smísilo s kletbami, sténáním a bezzubými přísahami pomsty, poražený se odšoural do houfu společníků a jeho magií stvořené stanoviště se ve vši tichosti rozplynulo.

Drhel se ušklíbl a zalovil v přihrádce, dobře ukryté za ozdobnými stěnami hlavní lóže, po prezenční listině. Čert vem všechny ty kašpary, jen málokterý z nich byl rytíři Trandovi z Druklatu alespoň trochu důstojným soupeřem, jenže etiketa zkrátka vyžaduje, aby při pozvání na slavnostní hostinu pronesl všechna jména celá a nezkomolená. Nenápadně mrkl na Elyidu poposedávající po jeho boku, ta stejně letmým a prchavým způsobem pokrčila rameny a zdvihla ze stolu trojici krvavě rudých květin. Jen si zvykej, drahá, úřad Držitele a první dámy nám přinese ještě mnohem otravnější chvíle – ale věř mi, nezůstane jen u nich.

Vítěz turnaje zastavil svůj vzdušný kruh ve vzdálenosti dostatečné na to, aby mohla být považována za uctívou, a zároveň dost blízko, aby jeho hlas neztratil na zvučnosti. „Vaše Výsosti,“ vysekl předpisovou poklonu, „bylo mi nejhlubší ctí předvést vašim očím to nejlepší z bojového umění mého světa. Pokud by je Vaše Výsost shledala dostatečně přínosným pro svůj velkolepý dvůr, s největším potěšením bych nabídl své služby.“

„Tvá udatnost je nevídaná, urozený rytíři Trande z Druklatu,“ odvětil – a protentokrát to myslel zcela upřímně – zatímco válečník připlouval ještě blíž, aby převzal odměnu od jeho choti a přitiskl jí, jak velel obyčej v této části Grempe, oči na hřbet dlaně na výraz úcty. Budou to jen tři, to se vyřídí cobydup – ještě že nezvítězil zástupce nějaké hmyzí rasy, co jich má tisíce, zkazilo by se nám všechno jídlo. „Vážím si tvé nabídky a děkuji za ni. Pohovoříme si o ní v hodovním sále.“

„Já děkuji vám, Výsosti.“ Rytíř se znovu uklonil, i tentokrát cosi v jeho hlase napovědělo, že jeho žádost byla víc než jen zdvořilostní frázi.

U tabule, k níž nyní zvu nejen tebe, ale i vás ostatní, neboť poraženým patří čest.“ Rozvinul listinu, palcem levé ruky ji přidržel nad okrajem zábradlí a zatímco pravíci kynul dolů na nádvoří, pošilhával po změti drobných kroucených písmen. „Tebe, urozený rytíři Hyoodo z Oovalanu, tebe, urozený rytíři Halimine z Turgonyrie, tebe, desetkrát otočený ralmane Yngre z Kustadu, tebe, urozený rytíři Ghlmhrfe z Hrlblnglu...“

Šňůra zneuctěných bojovníků s komickou škrobeností vzdala svému hostiteli hold, v každém fanfarónském výkřiku zazněl líp či huř skrývaný vztek, v každé z pěstí zdvižených na pozdrav jako by se už leskla dýka vrážená v nejneočekávanější chvíli do zad. Jakmile doznělo poslední jméno a Drhel mohl v doprovodu věrných palácových strážců konečně sestoupit z tribuny, přistihl se, jak se ho zmocňuje téměř živočišná úleva.

Hodovní sál voněl novotou a nevinností dosud neposkvrněnou špínami dvorních intrik, jako ostatně všechno v čerstvě vystavěném sídle grempského správce, a ani stovky pokrmů ze všech možných thermadonských končin – nebo přinejmenším z těch, jejichž zástupci dnes zavítali – ji nedokázaly úplně přebít. Nutno ovšem dodat, že to ani v nejmenším nebyla

ostuda. Ještě mnohokrát zde v budoucnu zasedne k slavnostním jídlům šlechta, rytířstvo i duchovenstvo stovek ras a národů, ještě mnohokrát se na obřím stole objeví záplava chutných nebo dle osobního vkusu hostů i méně chutných věcí, už nikdy to však nebude takové jako dnes. Už nikdy se nebude odraz téhle chvíle jako lesk jediného broušeného démantu skvět honosnými bankety v tisících hradů a zámků současně ani veselicemi prostého lidu v nespočetných městech a vsích hřmících rejem zabijaček, posvícení s pestrobarevnými koláči a kejklářských trachtací. Už nikdy nebude Grempa od pólů až ke žhavým tropům jedním jediným slavnostním sborem – až na pár falešných separatistických tónů, ovšem, takové se najdou všude, nyní však už bude možné, pokud si to okolnosti vynutí, je s tichým požehnáním a odkazem na vyšší místa ve vší paradě umlčet.

Drhel počkal, přesně podle hostitelských regulí, až se na rezervovaná místa rozesadí účastníci turnaje – na okamžik ho přepadly obavy, aby se snad někteří z nich nezačali rvát o židli stojící blíž k čestnému čelnímu místu nebo k míse s lepší lahůdkou, naštěstí si podobnou urážku žádný z nich nedovolil, aspoň prozatím – teprve pak se svými nejbližšími, rádcí, důvěrníky a vítězem klání odebral do čela stolu, aby pozdvihl pohár k připitku.

„Drazí pánové, drahé dámy, drazí ti, kdo nespádáte do žádné z těchto skupin,“ usmál se neurčitě přes celou místnost, tak, aby se nikdo z přítomných nemohl cítit dotčen nedostatkem jeho pozornosti. „Až dosud byla Grempa oddaným přítelem Thermadonské říše, věrným pomocníkem v jejích hospodářských i vojenských činnostech i zbožným vyznavačem Všemohoucího Kreida. Byli jsme mnoho, vážení, od dnešního dne však budeme ještě víc. Po mnoha letech pokorných služeb jsme se dočkali cti z největších, nadešla chvíle, kdy se náš svět stává plnohodnotným a právoplatným členem Thermadonu a moje maličkost přebírá úkol ujmout se úřadu historicky prvního grempského Držitele. Pánové, dámy i ostatní, za svou osobu i za osobu mé drahé choti, paní Elyidy, slavnostně prohlašuji, že důvěru, již v nás Thermadon vložil, žádný z nás nezklame.“

Osazenstvo uctivě zahučelo a vzápětí se stejně uctivě zase zklidnilo, když se z nejbližší židle po pravici prvního grempského páru zdvihl muž v rubínovém, zlatě obšitém rouchu vysokého církevního hodnostáře. „Dovolte mi, prosím, abych se jménem všech strážců Kreidovy svátosti připojil k upřímné gratulaci našemu novému Držiteli i vám všem, celému našemu světu. Ano, jak zde před malou chvílí můj ctěný bratr moudře prohlásil, dneškem počínaje je nám souzeno dosáhnout ještě mnohem vznešenějších výšin, než na jaké jsme byli zvyklí dosud. Mnohokrát jsme za jasných nocí hleděli vzhůru k nebi a s touhou a hrdostí v srdcích si říkali: ano, tam všude se rozprostírá náš drahý mocný Thermadon, jeho nesčetné země hostící lid mnoha ras, a třeba právě tamta nenápadná hvězdička jen kousek nad vrcholkem kopce je sluncem Melganionu, vládního světa celé té říše, třeba právě tam dlí Nejvyšší Mág, po Kreidovi první v našem koutě Všemomíra, tam zasedá Rada kouzelníků, aby dnem a nocí bděla i nad naším osudem... Ale co víc, věděli jsme, že tam někde je i Nejsvětější Kreid, dobrotivý bůh nás všech, ten, jemuž jsme zasvětili už bezpočet chrámů ve všech našich krajinách, s nímž jsme se však dosud neměli příležitost setkat osobně, pohovořit, požádat o pomoc či vzdát hold za všechnu milost, jíž se nám kdy dostalo. I to se, mí synové, dcery a ostatní, od nynějška pro náš svět mění. Nejsvětější Kreid s láskou pohovoří ke všem Grempanům, kteří se před ním v pokoře skloní, k chudým i bohatým, urozeným i prostým, starým i mladým, tmavozeleným i žlutozeleným, mužům, ženám i dětem... Tímto si dovoluji pozvat i vás ke slavnostnímu otevření první skutečné Kreidovy svatyně svěcené thermadonským duchovenstvem a k děkovné mši za náš svět, přímo zde, v tomto městě.“

Tentokrát se k projevům uznání připojil i sám Drhel. Výborně, bratříčku. Asi bych měl být tomu tvému Kreidovi zatraceně vděčný, myslím, že kdyby sis nezvolil právě tuhle cestu, jak dohlížet na naše blaho, byl bys nesnadným soupeřem v boji o můj post. I když, pokud bych už nemohl já sám, ty bys byl jediný z těch, které znám, komu bych se nebál jej svěřit... Hlavně to moc nepřežeh s tryklamovým vínem, měj na paměti, že nás čeká ještě nejmiň týden

cestování, slavnostních obědů, proslovů na všemožných městských oslavách, tancovaček a plesů, a všude nás budou cpát a napájet, snesou, co jen najdou, od maštěných obilných plack a kořalky z listů až po pečeně s tunami cizokrajného koření a sudy nejvybranějších moků s tepanými vinětami a nevyslovitelnými názvy... Žádnému bohu na důstojnosti nepřidá, když se jeho služebníci potácejí před lidem s bolavými hlavami a zkaženými žaludky – nemluvě o tom, jak si po takovém výletu budeš stát ty.

„Děkuji ctihodnému otci Erhelovi za velmi působivou řeč a nyní,“ otočil se na opačnou stranu stolu, na jedno z nejbližších sedadel po své levici, „nyní zde máme někoho, jehož vlastní rodiště je členem Thermadonské říše již dávno, kdo se ovšem i tak rozhodl strávit tuto významnou chvíli s námi a právem si zasloužil hrát v ní neopomenutelnou roli. Přejete si pronést něco i vy, urozený rytíři Trande?“

Bojovník se pomalu vztyčil do postoje – což Drhelovi nemohlo uniknout – už ani zpoloviny ne tak jistého, jaký zaujímal na turnajovém disku, broušený pohár se zbytkem pálenky na dně rozpačitě přehazoval z ruky do ruky. „Můj vznešený pane, co bych vůbec ještě mohl dodat, co jste vy sám a váš pan bratr nevyjádřili mnohem dokonaleji?“ utrousil nepřilíš přesvědčivě, oči jako hroty tří šípů namířené k demižónu u opěradla židle. „Snad jen tolik, že děkuji vám za pohostinné přijetí, statečným pánům rytířům za to, že mi dnes byli dobrými soky, a jak jsem již řekl, uznáte-li mne hodným svého vojska, bude mi ctí obohatit jeho řady.“

„A mně bude ctí mít po boku válečníka natolik udatného a...“

„Takže udatného, jo?!“ vřískl náhle kdosi v houfu hodujících, hlasem ještě o poznání nejistějším než jakým hovořil Trand. „Pane, jestli je vážně tolik udatný, ať jde a vstoupí do Komnat!“

„Do komnat? Do jakých komnat?“ Samo přerušení Držitelových slov mohlo být potrestáno jako urážka nejhrubšího zrna, to, co neznámý vyslovil, však přimrazilo Drhela k zemi natolik, že si na podobné malichernosti ani nevzpomněl. „Máme zde v paláci mnoho...“

„No, vstoupit do komnat tuhle sličné paní Držitelové by taky byla docela kuráž, že ano,“ zaryčel znovu opilý výkřik a tentokrát už v šoku ztuhli i dvořané, sloužící s mísami a lahvemi, ba dokonce i někteří z rytířů. „Ale vy přece víte, o čem mluvím!“

„Ano, já ano – zato u vás v Křupanově to zřejmě netušíte!“ Drhel rozhořčeně vyskočil od stolu, ne, teď už nemělo smysl mlžít a hrát si na mrtvého grgbela. „Jako hlavní strážce Komnat ručím hlavou svou, hlavami své rodiny i všech, kdo by případně něco takového spatřili, že do těch míst nikdo nestrčí ani špičku zvědavého nosu. Taková je úmluva mezi mnou a Thermadonem a pokud vy, jenž nemáte odvalu ani vystoupit, nechcete strávit zbytek oslav v katakombách, radím vám zapomenout, že jste kdy o nějakých Komnatách zaslechl!“

„No ovšem, ovšem, zapomenout, všichni na ně zapomeneme! Víte, co vám povím?! Skrývají tam poklady, za jaké byste si mohli celou tu legrační nebeskou zemičku koupit i s chlupama, i s tím jejich vrchním kouzelníkem, nebo co jim to tam vládne! Jenže my to neuděláme, co? My jim budeme hezky dřepět na zlatě jako draci hlídači, vždyť nám to, služebníčkům, přece nařídili, né?! Có?!“

„Dost!“ Trand zpražil očima houf rytířů, z nichž si žádný prozatím netroufal otevřeně se přihlásit k výtržníkovi, podle pohledů a úšklebků ve tvářích jim však dost dobře mohl být kterýkoli z nich. „Nejvznešenější pane Držiteli, tímto vás, pouze a výhradně na svou vlastní zodpovědnost, žádám o svolení vstoupit do těch vašich Komnat – ať už tam na mě čeká cokoli!“

„Sedněte si, prosím, urozený rytíři, a upokojte se.“ Kreidova dobrota, tohle nám akorát scházelo! Jako by nestačilo, co mě ti panáci už stáli, jako by nebylo dost na tom, jak mi tu všechno pozvrací, ztloučou služebnictvo z hněvu na vlastní neschopnost a po nocích potom vyrazí strašit vesnický lid! Ještě mě jejich nadutost bude stát krk! „Ujišťuji vás, můj milý Trande z Druklatu, že o vaší zmužilosti zde nikdo nepochybuje – rozhodně nikdo, kdo je

hoden vzít vaše jméno do úst. A pokud jde o tenhle zcela zbytečný spor, ukončím jej neprodleně sám. Hnuj v hladomorně už čeká – strážel!“

„Pane, prosím, zadržte! Ten muž nás oba nazval zbabělci a jestliže jej nyní takto umlčíme, jen otiskneme pečeť pravdy v každé z jeho slov. Jistě netoužíte plnit své poslání od prvního dne s takovou poskvrnou na štítě a jak mám já sloužit vaší neskonale dobrotě a spravedlnosti při vědomí, že se nemohu zvat tím nejlepším, co říše nabízí? Můj pane, přísahám zde při Kreidovi Všemohoucím, že veškerou sílu trestu vztáhnou jen a jen na sebe, bude-li to nezbytné, v zájmu cti nás obou však musím alespoň na jediný okamžik stanout na půdě Komnat!“

Drhel hlasitě vydechl, několik dlouhých vteřin držel hlavu v dlaních; když znovu vzhlédl, měl dojem, že hledí do úplně jiné místnosti v úplně jiném paláci na úplně jiném světě. Na světě skrytém pod plesnivě černé sukno, kde všechny oslavy jsou jen hloupým loutkovým divadlem, křečovitým udržováním prastarých tradic z dob, kdy snad ještě existovala skutečná radost. „Kapitáne Granpalene,“ pokynul pak vrchnímu veliteli palácových stráží, sedícímu po levé straně v místech, kde končila hostitelská polovina stolu, „až do odvolání nikdo neopustí tuto budovu ani do ní nevstoupí, rozumíte? Vyříd'te i mágům, ať se přichystají – hned, jakmile vyřídíme tuto... drobnou formalitu, bude neprodleně zajištěno, aby jednou provždy zůstala uzamčena pod jazyky všech přítomných. A nyní nechť mne pan Trand a ti, kdo se chtějí ujistit o jeho – nebo snad o mé – odvaze, následují.“

Když se uprostřed chodby poprvé odvážil ohlédnout a zhodnotit skupinu táhnoucí se se zlověstným mlčením v jeho stopách, ani v nejmenším ho nepřekvapilo její složení. Byli zde pouze rytíři, do posledního, ani jediný nescházel. Kolikpak z vás je tu asi od samého počátku na výzvědách, vy bastardi? Jen si nemyslete, že vám vaše drzá zvědavost bude něco platná! Kouzlo mlčenlivosti je pouze pro mé věrné, ti nedojdou nejmenší úhony, krom toho, že nebudou schopni vyrazit, co jsme tu dnešního dne spáchali – zato vás, vás čeká docela jiné zaklínadlo. Až odtud odejdete, budete rádi, když si vzpomenete na vlastní jména. A na jména svých křivých chleboďárců.

Minuli hlavní schodiště plné spěchajících lidí zaměstnaných organizací některého z dalších bodů oslav – jen málokterý jim věnoval víc než uctivý pozdrav, o zákazu vycházení se nejspíš ještě nikdo z nich neměl čas dozvědět – a po jiném, menším, po točitém schodišti v jedné z okrajových víček sestoupili až do podzemních pater sídla. Sem už nedoléhaly ani nejmenší stopy okolních radovánek, tady vládlo šero, vlhkost, zatuchlina a ticho jako kterýkoli všední den a pokud zde vůbec někdo pobýval, důvod k radosti rozhodně neměl. Rytíři se začali rozpačitě ohlízet jeden po druhém; neoklamal je nakonec ten držitelský červ, nenechá je přece jen uvěznit, nebude po nich nebo jejich pánech vymáhat odškodné za urážku? I jim však nakonec došlo, že místo, kam krácejí, sotva může být vystavené kdekomu na očích, a pokorně šlapali dál.

Potom, po nekonečném bloudění chodbami, průchody, rampami a tajnými dveřmi konečně dorazili k cíli. Mohlo se zdát, že průvod otrávený prodlevami a polomrtvým z vydýchaného vzduchu už o nějakou obhajobu dobrého jména dávno ztratil zájem, jakmile však spatřili klenutou síň s těžkými zdobenými vraty na opačné straně, i ti nejunavenější z bojovníků byli rázem zase jako rybičky. Kdepak, přáteli, takhle snadno z toho nevyvážneme.

„Jsme zde.“ Rozpřáhl paže, šeptem odříkal krátké zaklínadlo a s podivným mrazením v zádech přelétl očima svazek namodralých výbojů, jež propojily jeho prsty jako žalářnická pouta. Klíč vázaný na jeho tělesnou schránu, neodcizitelný, nezneužitelný – a přece tak křehký, tak snadno dostupný zvůli ničemů. „Chcete-li ustoupit od této pošetilosti, máte poslední možnost. Nikdo na Grempe netuší, co nás očekává tam na druhé straně. Dokonce ani já sám ne.“

„Čeká-li nás nebezpečí...“ Rytíř Trand vytáhl meč, několik poražených soků za jeho zády opovržlivě odfrklo, „pak možná pochází z dob, kdy říši neobývaly národy natolik silné a odvážné jako dnes. Zbytek dotvořily velké oči legend, však to známe. Pokud se mu nyní

postavíme lépe a důstojněji než naši předci, dost možná prokážeme nedocenitelné služby nejen Grepě a Thermadonu, ale i sami sobě.“

„A jestli je tam zlato a drahokamy?“ Hlouček lačně zašuměl.

„Nu, pak není naším úkolem soudit, kde a jak k nim říše přišla. Ani co s nimi zamýšlí. Nevezmu z nich ani šupinu a pokud by snad někdo z vás zamýšlel odhodit a pošlapat rytířskou čest, milerád ho dnes podruhé vyzvu na souboj. Ať ovšem počítá s tím, že tentokrát to neskončí jen nečistotou na brnění a pod ním. Je to všem srozumitelné?“

Rytíři bez mrknutí oka přešli všechny skryté i otevřené urážky, zvědavost a zvláštní pochmurná obřadnost okamžiku už nyní s přehledem zvítězily nad vším, co je snad ještě mohlo zastavit. Drhel pokrčil rameny, otočil se a nasměroval proud syčící mezi dlaněmi jako klubko hadů proti bráně. Děj se vůle Kreidova, však to bude jen na otočku a zase zavíráme, snad ani tam nahore na Melganionu nemají oči všude. Vlny magie se rozprostřely po neviditelné zábraně ochraňující už možná celé dlouhé věky místo před poberty i náhodnými zvědavci, s lačností červů hodujících na mršině ji pohltily a stáhly se nazpět ke svému pánovi. Hotovo, jak snadné. Možná jsem si právě zadělal na popravu.

Pak se brána se skřípotem zarezlých pantů začala otevírat a v chodbě před ní zamrzly i poslední zbytky dechu.

Rytíři se v sehraném rytmu dobré vojenské jednotky připravili do střehu, namísto hordy přízraků či předvěkých monster se na ně však vyvalila jen záplava prachu a smrad zatuchlé hlíny. Ještě chvíli stáli připravení – jak se domnívali – na cokoli, jakmile se však viditelnost znovu zlepšila a v mrtvé podzemní chodbě se stále neobjevovalo nic, co zde nebylo už předtím, dodali si první z nich odvahy alespoň zpovzdálí nahlédnout do tajuplných prostor.

Jeskyně. Široká, vysoká, se stěnami pokrytými prapodivnou narudle světélkující matérií, nejspíš nějakým druhem lišejníku, tísnivá a strašidelná, ale úplně prázdná. Žádné ukryté cennosti, žádní démoničtí útočníci, žádné zákruhy, průchody či dveře, jež by snad mohly vést do dalších, zajímavějších prostor. Bezvýznamná slepá ulička bezvýznamných katakomb.

„Díra?“ utrousil někdo rozčarovane. „Prostě jenom díra?“

„Ano, prostě jenom díra.“ Drhelovi to došlo rychleji než ostatním a kdyby tu teď před nimi stála bájná desetihlavá umaha a oni jí měli čelit zcela nazi, nemohl by se cítit hůř. „Jsme blázni, bezectní zbedněnci, my všichni, jak tu stojíme. Proč by měla Thermadonská říše cokoli důležitého ukrývat u mě ve sklepení? Nejvyšší Mág má dostatek moci, aby vytvořil skrýš třeba v nitru slunce... Kdepak, smysl tohoto místa leží docela jinde – byla to zkouška mé věrnosti, oddání, poslušnosti, ale i odvahy vzdorovat opilým zpovykancům, vyděračům a jiné chamradi. Prosím, urozený rytíři Trande, jděte a upevněte svou čest alespoň vy... Já si raději budu přát, aby mne co nejdříve stihl trest za toto ostudné selhání – i když, pokud mne nechají naživu a v úřadě, dost možná to pro mne bude odplatou ze všech nejhorší...“

„Tak nemluvte, můj pane. Co když chce říše naopak vidět, že jste víc než jen tupý otrok bez vlastního úsudku?“ Trand se nepřilíš přesvědčivě usmál, prošel branou a se zbraní nad hlavou se otočil k ostatním. „Zde jsem, vidíte? Nalezl jsem odvahu vstoupit do Komnat a děkuji zde přítomnému Držiteli za odvahu mne sem pustit. Jestli o mně ještě někdo pochybuje, nechť vstoupí a utká se se mnou přímo na této půdě!“

Nic. Kreidův blesk nesežehl troufalce na popel, hladové d'ábelské síly neposedly jeho duši, neotevřela se mu pod nohama propast do pekel. Ani ze skupinky se už nikdo neozval, opuštěné lahůdky a nedopité poháry už zaměstnávaly mysl přítomných víc než místo, které tak krutě zklamalo jejich očekávání. Z celého tajemství, z celého vznešeného mystéria zůstalo jen křupání prachu pod nohama, oči poloslepě šerem a ten pochmurný nachový přísvit.

„Pojďte, rytíři, prosím. Nahání mi to tu strach, buď jak buď. Myslím, že nahore nám bude líp. Co říkáte?“

Trand mlčky rozhodil pažemi, pak mlčky opustil jeskyni, Drhel mlčky obnovil magický štít a všichni se vydali nazpět do horních pater paláce, podivně svorní v nejmlčenlivější z cest dnešního dne...

2.

Varkangar se instinktivně přihrčil, když se na stěně po levici zakmital koneček oslizlého zeleného chapadla, stejně mechanicky mu do rukou vklouzl bojový kotouč, vlastně teprve když ucítil mezi prsty chlad jeho rukojeti, uvědomil si, že jej drží. K souboji, jenž by pravděpodobně nedokázal vyhrát, naštěstí nedošlo; létající plošina, na níž stál, se vzdálila směrem ke středu vejčitého sálu a nechutný ničitel vetřelců – a nejspíš nejen jich – se stáhl do otvoru, aby pokračoval v odpočinku, dokud nedostane další pokyny. Varkangar tiše zaklel. Kreid to zatrat'; jeho pevná ruka, dravčí zrak, blesková pozornost, všechno, na čem si od mláděcích let tak zakládá, tady nemá větší cenu než kus lejna na talíři – a co víc, ta smrdutá veš, co tu vládne, se nejspíš ještě dobře pobaví.

Ne, v tomhle brlohu a stovkách podobných, co jich jen pod melganionským povrchem vydlabali, nemá nejmenší hodnotu, on ani nic z toho, v čem vyniká, co může nabídnout. Tady není elitním válečníkem thermadonských pořádkových sil, tady je jen pěšákem ve hře lsti, úskoků a tajnůstkářství, ubohou postradatelnou figurkou na hracím poli, jehož skutečné rozměry nejspíš nezná nikdo, s kým se po zbytek života může setkat.

Co tu vlastně dělá, proč má jeho nový úkol začít právě tady? Proč ho místo do útulné pracovny Ama Bornaffa tam nahoře v budově Pilíře Věků poslali do doupěte tajných služeb, copak má s jejich zbabělými rejdy něco společného? Že by starouše jeho milá přítomnost už zase omrzela? No ovšem, to bude ono. Zachraň říši, vytáhni nám trn z paty anebo při tom pokusu aspoň se vši slávou zdechni. A nejlíp obojí – pokud náhodou pocházíš z tak zlořečeného světa, jako je Alkan.

Průhledná plocha se zastavila jen malý kousek od jiné, o trochu větší, s dřevěným stolem, dřevěnou židlí a dřevěnou hlavou s dřevěným mozkiem. Dva sáhy od okraje – a akorát tak hluboko pod ní, aby se pak domácí mohl nad svým hostem dostatečně významně a okázale tyčit. Tohle si prostě žádný z nich odpustit nemůže – no, tenhle to ale má i celkem zapotřebí, skrček křivohubá.

„Zdravím tě, Varkangare.“ Jméno břinklo zatuchlým vzduchem dost výrazně jako ukázka, že podzemní velmoc ví o svých svěřencích opravdu všechno, a zároveň právě tak ledabyle, aby dalo najevo, že vědět všechno ji nestojí ani špetku námahy. „Vypůjčili jsme si tě s laskavým svolením tvých představených na jednu docela malou službičku, na kterou se hodíš podstatně líp než naši lidé. Přinejmenším líp než ti, které máme zrovna po ruce.“

„Podívejme, a čímopak si to zasloužím? Snad tím, že když nenajdete dost spolehlivý způsob, jak mi po návratu vypláchnout hlavu, všivého Alkance nebude taková škoda?“

„Třeba i tím, že chceme právě na Alkanci vyzkoušet nová kouzla pro výplach. Jste odolnější než většina jiných ras.“ Trpaslík se jízlivě pousmál, zatím nic nenaznačovalo, nakolik myslí svá slova vážně. „Základ pro ně pochází ze světa jménem Grempa a to si, mimochodem, zapamatuj, protože právě tam se vypravíš.“

„Grempa, Grempa... Ne, to mi nic neříká. Co provedli?“

„V zásadě to, že uzavřeli Brány. Nejen ty veřejné říšské, ale úplně všechny, i ty, které po horách a lesích zřídili pašeráci, uprchlíci, lapkové... Dokonce i naše. Jsou dokonale odříznuti od zbytku Thermadonu.“

„No tak se jim prostě asi nelíbíme, řekl bych. Ať je říše obsadí nebo nechá na pokoji. Co chcete po mně – abych je šel utěšovat?“

„Je to sotva týden, co oslavovali připojení k říši, a pokud můžeme soudit, nálada k našim byla mimořádně příznivá. Ale o to nejde.“ Mužik zavřel oči, hlasitě se nadechl. „Neposíláme tě tam, abys něco vyšetřoval nebo napravoval, Varkangare. Protentokrát si dej pohov. My... ehm, tušíme, co se tam pravděpodobně děje, bohužel nejsem oprávněn o tom mluvit, ani s tebou ne. Chceme po tobě krátký průzkum a návrat, nic víc.“

„Jo, takhle nějak mi to ten flustokožec, co mi v Pilíři velí, většinou říká taky. A pak najednou trčím po uši ve hnoji, ani nevím jak.“ Varkangar otráveně zívá. „Poslouchej, skřítku, předpokládám, že co se tady pod zemí řekne, tu i zůstane, a protože mi nakonec stejně vyšudláte mozek podle vlastních představ, zapomenu to i já – takže ti to můžu říct na rovinu, po alkansku. Ještě vás to, sakra, baví? Já se *opravdu* vrátím, rozumíte? Jestli jste zase společně s Bornaffem vymysleli nějakou trapnou komedii a doufáte, že při ní konečně skapu, rovnou si to ušetřete a pusťte mě zpátky k pořádné práci! Co vám pořád vadí? Jestli se vám nelíbí, že mi chutná maso, žerte si zeleninu, obilné placky nebo třeba lekaní lejna, pro mě za mě! Jestli se vám nelíbí, že s vámi mluvím, jak zasloužíte – prosím, spílejte mi, bijte mě, nedávejte mi cukřík za odměnu... Pokud ale jde o říši, sloužil jsem jí vždycky věrně, protože za to stojí, a i do budoucna mám v úmyslu hledat a ničit všechny její nepřátele, co by vám nikdy neproklouzávali mezi prsty, kdybyste jim věnovali jen z poloviny t olik pozornosti jako mně!“

„Chválím tvůj přístup, Alkanče. A tvoji odvahu rozhodně obdivuju.“ Così v mužíkově hlase, cosi nesmlouvavého a chápajícího zároveň, naznačilo, že nyní mluví čistou pravdu - a snad právě to vyvedlo Varkangara z míry víc než nejprudší odpor. „Co se děje u vás v Pilíři Věků, do toho nám nic není – a kdybychom si tvoje odstranění přáli *my*, věř mi, nepřežil bys ani hodinu. Nemohu ti prozradit víc, než jsem už řekl, ale zaručuji ti, že tahle záležitost je proklatě vážná. A že jestli dojde na nejhorší, lidem jako ty nikdo na Melganionu klacky pod nohy házet nebude, nikdo až po Radu kouzelníků. Osobně se o to postarám. Stačí?“

„Rád bych tomu věřil.“

„Tak věř. My se tě nebojíme, ani tebe, ani Alkanu. Nemáme zapotřebí se tě zbavovat. Jdi si pro výbavu a vyraž – jo, a ještě něco...“

„Hm?“

„Kdyby se věci nějak zamotaly... Náš člověk se ti ohlásí. A jak to jen půjde, vytáhne tě z bryndy.“

„Jen abych z ní nakonec nemusel tahat já jeho,“ zabručel si Varkangar už pro sebe, zatímco jeho plošina mířila ke dveřím, a raději doufal, že trpaslíkovi už nebude stát za námahu ho poslouchat...

X

Jakmile se vynořil z lesa a v údolí pod sebou spatřil držitelské město Turalpyn, první a jediné, co pocítil, byla nutkavá touha udělat čelem vzad, co nejrychleji vyhrabat ze skrýše v jeskyni svou osobní Bránu a vrátit se na starý dobrý Melganion, dokud to jde.

Ne že by snad v tom pohledu samotném bylo něco děsivého. Naopak, Grempa se zdála být vcelku ukázkovým thermadonským světem, nijak nevybočujícím z průměru; modrá obloha s bílými mraky, louky se zelenou travou a záplavou květů, lesy s běžně stavěnými stromy, listnatými, prstenatými a jehličnatými, a ani osada samotná nedávala najevo, že by místní oplývali nějakou zásadní zvláštností, ať už kulturní nebo tělesnou. Hradby s hejnem prostých chalup a domků ustrašeně nalepených tak blízko, jak jen jim městské zákony dovolily, honosnější měšťanské domy rozvalující se podstatně okázaleji uvnitř, vystavující na odív pestré fasády a střechy z nazlátlé pálené hlíny, chrámy, kostely, cirky a paláce v centru. Kruh polí kolem dokola a ještě o kus dál chýše pastevců, dřevorubců a lovců...

A všude mír a pokoj, podivný zatuchlý klid...

No ano. Klid, nápadný, dusivý, nemístný klid. Na polích se za pluhem nehrbil jediný rolník, z lesa nezněly sekery a pily drvoštěpů, žádný kupec, válečník, svatý poutník nebo třeba jen prostý vandrák neputoval po cestě k branám ani od nich. Dobrá, mají za sebou oslavy připojení k říši, čerstvě ukončenou veselí celosvětového rázu, dost možná se mu povedlo trefit právě do okamžiku, kdy všichni stejně svorně padli únavou, přežráním a opilostí a nikdo ještě nenašel sílu postavit se znovu na nohy – jenže...

Jenže tu bylo ještě cosi navíc, něco, co se nedalo tak snadno utišit hlasem rozumu. Cosi, co viselo ve vzduchu jako vzpomínka na první mrazivý závan uprostřed podzimu, cosi, co svíralo tak hluboko v duši, že nemohl ani pomýšlet na odpor, už proto, že nedokázal určit, proti čemu by se vlastně měl postavit, cosi, s čím nemohl hovořit, čemu nedokázal naslouchat ani porozumět – až na prostou a neurčitou zprávu, že tady kolem je něco zatraceně špatně.

Pomalu sestoupil mezi lány obilí, zeleniny a užitkových rostlin do údolí. Co chvíli mýjel pohozené motyky, srpy a rýče, tu a tam ho do očí udeřil osiřelý pluh nebo tažné zvíře popásající se na travinách podél cesty – tolik lidí se přímo uprostřed práce rozhodlo se vším praštit a vyrazit za zábavou, tolik sedláků se zpilo do němoty bez špetky strachu o své nástroje a úrodu? – teprve pohled na vstupní bránu a nejbližší obranné bašty ho však přesvědčil a také doopravdy zděsil.

Nikde nezahlédl jediného vartujícího ozbrojence, hlídky u vrat, vojáky na ochozech ani za okny střílen... Ovšem, nebezpečí útoků a otevřených střetů asi v minulých dnech příliš nehrozilo, pořád ale zbývají lapkové a separatisti zahrnutí po lesích, pašované zboží, zlato, otroci, kouzla, to všechno muselo v ovzduší všeobecné otupělosti proudit sem a tam po tunách... A oslavy trvaly dost dlouho na to, aby si jich mohli dosyta užít i všichni vojáci, aniž by přitom utrpělo obsazení strážních a hotovostních služeb... Jo, tohle už je sakra důvod k obavám. Ať už se tu stalo cokoli, armáda s tím nejenže nedokázala účinně bojovat, ale nezmohla se podle všeho vůbec na žádný odpor, jinak by tu někde zůstala mrtvá těla a další stopy krvavých šarvátek.

Připadal si jako dvorní blázen, když s připraveným bojovým kotoučem vstupoval do města, do první liduprázdné ulice, do ticha, jímž neznělo chrápání opilců za otevřenými okny ani výkřiky a zpěv jejich druhů, co ještě neměli dost, do ticha téměř dokonalého, rušeného snad jen šuměním stromů a pleskáním pestrobarevných svátečních praporců na stožárech a korouhvích, které najednou vypadaly jako hodně, hodně špatný vtíp.

Když ho napadlo, že ta všudypřítomná tíseň se málem dá nahmatat, s hrůzou si uvědomil, že to zdaleka nemyslel jako laciný slovní obrat. Nebylo by to poprvé, co se utká s nepřítelem uvrhávajícím do temnoty samotnou duši, někteří z nich svou zvrácenou mocí hrozili v Thermadonu zotročit či vyhubit celé národy – jenže to obvykle bývalo uměle vyvolané zoufalství z *něčeho* a pokud ani to ne, přinejmenším *odněkud* přicházelo. Tady nebylo stvořeno, aby s něčím bojovalo, tady bylo samotnou prvotní matérií, z níž sestávalo všechno ostatní, tady zoufalství samo tvořilo – domy, rostliny, oblohu, vzduch, prostor, čas... A jeho. Ne, nesnažilo se ho přeměnit, nic takového nemělo zapotřebí – spíš mu docela jemně a tiše dávalo na vědomí, že nikdy ničím jiným nebyl, že i on je utkán z marnosti, toho jediného, co doopravdy existuje.

Pak se konečně začali objevovat, první živí domorodci, po jednom, po dvou vylézali z bočních uliček a nezamčených dveří jako noční dravci s příchodem soumraku... Ovšem, nebyla noc, hloupé přirovnání. A tihle koneckonců měli hodně daleko do nějakých šelem, ti vlastně nebyli ani kořisti, o jakou by dravec hodný svého jména vůbec mohl stát. O hlavu menší než on, nahrbení, s volnou, vrásčitou tmavě zelenou kůží, vlekli se bezcílně sem a tam, z jedněch stínů se vynořovali, aby se vzápětí v jiných zase ztráceli, jako by nebyli nic víc než loutky, jež sem nějaký dobrotivý bůh umístil, aby vdechl turalpynským zákoutím aspoň zdání života. Anebo dost možná nějaký zlý, co chce oklamat čumily z cizích světů.

A všichni byli staří. Nejstarší ze starých...

Zdaleka ne u všech ras si Varkangar mohl být jistý, že dokáže spolehlivě zhodnotit věk, tady však nemohlo být pochyb – vzhled, pohyby, oddechování, funění a sténání, a hlavně ten známý, nezaměnitelný pach zatuchlosti a zmaru vlastní kmetům snad celého Všehomíra, dokonce i těm, co se – na rozdíl tady od těch – zajdou aspoň občas k řece umýt... Byli tak sešlí a zanedbaní, že kdyby snad musel některého z nich zabít, nejspíš by radši hladověl než se obcerstvit takovýmhle masem.

Bez dlouhého váhání se postavil nejbližšímu z nich do cesty a když ho páchnoucí rozklepaná troska lhostejně obešla, aniž by mu věnovala jediný pohled, natáhl se po kostnaté ruce. „Kam ten spěch, dědku? Pojd' na slovíčko, já tě neukousnu. Hádám, že bys mi ani nechutnal...“

„Ne?“ Stařík ani teď nevzhlédl, dál zíral kalnými očima do zdi za Alkancovými zády nebo možná skrz ni. Jestli jsou tu všichni veteráni jako on... Třeba vůbec na oslavy nešli, takže jsou jediní, kdo nevyspává... „Jasně. Co ještě se mnou, leda hodit červům do hrobu, co? Pusť mě, stejně ti nemám co říct...“

„Potřebuju něco vyřídit s Držitelem – najdu ho už v paláci, nebo je ještě na cestách? No, taky jsem chtěl omrknout ty vaše juchačky, ale na to jsem přišel asi trochu pozdě...“

„Jo. To teda jo. Zatraceně pozdě... Drhel by měl být někde po paláci, když teda myslíš, že tam vážně musíš...“ Grempan ani nepoděkoval, když Varkangar konečně uvolnil sevření a vrazil mu do dlaně stříbrnou minci, bez dalších slov se otočil a splynul s mrtvolnou šedí uliční dlažby.

Netrvalo dlouho a Varkangar vycítil v chování domorodců další důležitou změnu. Instinktivně se odklidil stranou, přikrčil se za kamennou zídkou, aby zbytečně nevzbuzoval pozornost, dokud nezjistí, o co jde, znovu vyhlédl ven, pozorně přeměřil ulici od jednoho konce ke druhému...

Utahání zelení starci změnili cíl své chůze – nebo, přesněji řečeno, teprve nyní se zdálo, že jejich ploužení od ničeho k ničemu nějaký cíl získalo. I jejich pohyby, způsob chůze se lišily: nahrbená těla se jako zázrakem vzpřímila, získala rovnováhu – roztřesenou a nejistou, ale přece jen rovnováhu – oči dostaly jiskru, schovanou někde hluboko uvnitř snad právě pro tuhle chvíli, některé z tváří se dokonce roztáhly bezzubými úsměvy... A to všechno v podezřele jednotném šiku směřovalo dolů do středu města, právě tam, kam měl namířeno i on.

Neměl by se ukrýt pořádně, zalézt si někam, kde by ho nebylo vidět, ale odkud by aspoň něco málo viděl on sám, a čekat, co přijde? Ale kdepak. Přestaň už konečně uvažovat jako alkanský barbar, hlupáku! Ať už se tu stalo cokoli, ať už udeřila jakákoli síla, zasáhla celý Turalpyn, dost možná celý svět, a neprovedla to s mečem v ruce. Tady se nebojovalo zbraněmi, před kterými může ochránit štít – a je úplně jedno, jestli je tím štítem kus železa pod nosem nebo pulsáhová kamenná zeď domu. Něco prostoupilo všechny grempanské živly skrz naskrz, do posledního zrníčka prachu je změnilo v jediný jedovatý proud – místní armáda se nejspíš pokusila plout proti němu nebo v něm přinejmenším stát jako neporazitelná skála a co po ní zůstalo? Ne, tohle, to neznámé cosi, je z toho druhu nebezpečí, co se dají zastavit pouze jediným dobře promyšleným a zatraceně nečekaným úderem, třeba i ze zadu, když to jinak nepůjde, ale v pravou chvíli, jinak je po všem. Však ta chvíle přijde – tam, kde zůstal jen houfec polomrtvých dědků, tam žádný nepřítel nevydrží příliš dlouho ve střehu. A alkanské barbary zase hned tak nějaký jed nezdolá.

Vylezl, zaujal přesně vyváženou pózu odevzdanosti smíšené s křečovitou nadějí, jaká ovládala většinu ostatních kolem, a připojil se k poutníkům.

Prošli několika dalšími širokými třídami, v každé z nich se připojovali noví a noví spoluchodci, většinou Grempané, stále častěji však i příslušníci jiných ras, pořád stejně tiší, zamlklí, naplnění skrytým napětím, o němž se zjevně nechtěli – nebo nemuseli – s nikým okolo dělit. Dlouho mířili vzhůru na návrší, k držitelskému paláci, a Varkangar jaksi samozřejmě předpokládal, že jejich cesta skončí právě tam – byl to koneckonců nejpřirozenější cíl, jedno,

jestli v jeho zdech ještě přebýval ten řiťolezec nebo někdo jiný, kdo ho nahradil – potom se však na jedné z křížovatek průvod nečekaně odklonil stranou, pryč z hlavní silnice, a vydal se úplně jiným směrem, vlevo a dolů. Strašidelně tichá novostavba s čerstvě nahozenou omítkou, zataženými závěsy a dokořán otevřenou branou zívající na prázdný kamenný most ještě chvíli trčela k nebi po jejich pravici, než ji zakryly domy a nadobro ztratila význam.

Už z tohohle podivného zvratu zamrazilo Alkance v zádech, jakmile se však cesta rozšířila a změnila v kruhovou plochu jednoho z hlavních náměstí, rázem pustil palác i všechny ostatní turalpynské stavby z hlavy. Ta, jež trůnila v samém středu prostranství jako vřed na královské tváři, je hravě odsunula do pozadí.

Varkangar si dávno zvykl očekávat na podobných místech ty nejroztodivnější útvary a ozdoby, nakonec, místo natolik výrazné ve struktuře jakéhokoli města k výtryskům spontánní tvořivosti přímo vybízelo. Zvykl si na náměstích vídat všechno možné, od soch, morových sloupů a kašen s vodotrysky přes svatyně a chrámy až po šibenice, složité hry magických světél a půlmilové šachty obložené barevnou mozaikou – proto ho nemohl udivit třípatrový dům obložený zarezlými železnými pláty, s jedinými dveřmi a řadami trojúhelníkových oken, naprosto neladící s ničím, co stálo okolo něj. Nezaskočila ho ani aureola modravé záře ukazující na silné magické zdroje uvnitř, ani nepříjemné pocity, jež v blízkosti té věci nápadně zesílily – hrůzu mu nahnalo něco docela jiného.

Dvojice vysokých komínů chrlicích do vzduchu mastný černohnědý kouř, změť koles a táhel na jedné ze stěn a nestvůrný výrůstek, který nemohl být ničím jiným než kotlem na páru. Neklamné příznaky technomagie.

Varkangar vši silou potlačil nával zvracení; pouhé pomyšlení na ten hnus mu dokázalo obrátit vnitřnosti naruby a smrad páleného černého oleje, vznášející se nad dlažbou, mu na pohodě taky nepřidával. Tak, teď už je to jisté – Grempa se stala obětí cizího vpádu. Odkud se vzala tahle zrůdnost, to ví zatím jen sám Kreid, docela jistě ji ale nepostavili tady. Thermadonská říše by nikdy nepřijala do svých řad někoho, kdo si svět otravuje jedy, zastavuje složitými kovovými konstrukcemi a vyčerpává do mrtě kvůli hloupostem, jaké zvládne mnohem líp a snáz každý kouzelnický nedouk. Vymýcení technomagie odjakživa patří k nejzákladnějším členským požadavkům a kdyby se melganionští měli vykašlat úplně na všechno, tohle si hlídají jak d'asi.

Skupina se rozestavila do půlkruhu kolem čadícího domu, oči jako jeden muž upřené k dosud zavřeným dveřím. K pachu technomagických odpadů se přidala ještě nemytá těla a zkažený dech, sykot a skřípot doplnilo sípavé oddechování armády starců, mísící únavu z náročné cesty s dychtivým očekáváním.

„Hej.“ Varkangar ucítil slabé poklepání na předloktí. „Hej, bohatýre. Ty určitě půjdeš, žejo, s takovouhle postavou, ehm...“

„To se ještě uvidí, jestli půjdu.“ Stočil pohled k nejbližšímu sousedovi a tvář zkřivená do prosebné grimasy ho přiměla znovu se odvrátit. „To se ještě uvidí...“

„No tak, hochu, vidíš to černě... Kdo jiný by měl sakra jít, když ne ty? Hele, nemohl bys říct, že jsem tvůj... ehm... no, tvůj příbuznej asi ne, ale, ehm... dobrý přítel nebo tak něco, že jsi třeba přišel na Grempu za mnou nebo tak... Moc tě prosím, při Kreidovi, udělej to pro mě, já ti teda nemůžu nic nabídnout na oplátku, ale já... já...“

„Bud' zticha, to je můj kamarád,“ zaskřehotal z druhé strany další. „Že jsi můj kamarád, Thermadonče, no tak? Podívej, já zůstanu pořád s tebou, slibuju, a co víc si můžeš...?“

„Už jdou! Koukněte se, už jdou!“ Krátký výkřik se roztrávil o stěny domů na vodopád ozvěn a v jediném okamžiku – díky Kreidovi – odstříhl všechny ostatní hovory, šumy i nářky po celém náměstí.

Dveře železného příbytku se ospale odsunuly do strany, z několika míst v zárubni vztekla vytryskla oblaka páry, což přítomné čertvíproč přimělo k nadšenému jáсотu, a zevnitř se pomalým rozvázným krokem vyloudal první z Nich – ať už to znamenalo cokoli...

Byl vysoký a urostlý, dá se říct, že nezaostával za průměrným Alkancem a stejně jako Alkanci taky neměl na těle viditelnou známku jakéhokoli ochlupení, tím ovšem veškerá podobnost končila. Kůži měl sněhově bílou – působivě kontrastovala se stejně dokonale černou tunikou pošítou nesrozumitelnými symboly – nateklá hlava se širově žlutýma očima a ústy beze rtů trůnila mezi rameny jako veliké zkažené vejce, tím nejpodivnějším a také nejvíc znepokojujícím na jeho zevnějšku však byla změť žil i přes vrstvu pokožky viditelně tepající důvěrně známým namodralým přísvitem. Krev toho tvora – nebo cokoli, co měl místo ní – byla přirozeným zásobníkem magie, dokonalejším než cokoli, co mohli ve svých dílnách vytvořit mistři kouzelnického řemesla.

Varkangar se zamračil. Že se s touhle rasou docela jistě nikdy nesešel, to by ještě nemuselo nic znamenat, Thermadon je obrovský. Ale takových, jimž příroda nadělila orgán nebo tělesnou součást střežící magické síly, takových, co nepotřebovaly amulety, krystaly ani jiné podobné nesmysly, už bylo v říši podstatně méně. Dost málo, aby je dokázal poznat všechny a mohl si být jistý, že cizinec k žádné z nich nepatří.

Pozoroval, jak kráčí, zahalen do své modré aury, okolo vyčkávajících měšťanů, hrdý, majestátní – vlastně se ani nijak zvlášť nesnažil budit nadřazený dojem, jeho pohyby působily spíš rutinérsky a trochu unaveně, chvílemi se až zdálo, že je mu jeho postavení a osobní charisma na obtíž. Přítomní na něm doslova viseli očima, všichni do posledního, v jeho vlastních – aspoň pokud Varkangar mohl soudit – se však nezračilo nic než nuda a zklamání. Několik mužů a žen začalo chrlit vodopády nesrozumitelných proseb, jakmile se jim dostal na dosah, natahovat krky a paže, jeden se mu dokonce vrhl pod nohy a se zoufalým pláčem se je pokusil obejmout, černooděncem ale nereagoval, zrovna tak mohl kráčet liduprázdnou ulicí. Teprve když dorazil před Alkance, zůstal stát a oči se mu pomalu stáhly do úzkých štěrbin.

„Vypadáš dobře,“ prohlásil. „Pojď.“

Varkangar nasadil kamenný výraz. Tak, co teď – zabít ho? To těžko. Pořád ještě není jasné, co proti němu tihle vetřelci dokážou nasadit, ani kolik jich tu vůbec je. A i kdyby zvítězil v jedné potyčce, co z toho? Jak to vypadá, rázem bude mít proti sobě celou Grempu a na to, že bez velkého humbuku něco důležitého zjistí, může rovnou zapomenout.

Přikývl a postoupil o první krok vpřed. Dostane se ze všeho, jako vždycky. Musí se dostat. Alkanci neprohrávají.

„Pane!“ Jeden z jeho sousedů vyběhl z řady a postavil se před bílého, ve tváři výraz hraničící se šílenstvím. „Pane, odkud se tu vůbec vzal? Kdo ho tu kdy viděl? Vždyť o vás možná ani nestojí! Já tu jsem celé ty dny, ani na vteřinku se nehnu z náměstí, chválím vaše jméno dnem i nocí, modlím se ke všem bohům, které znám, abyste ještě přišli, aby se tu někdo od vás objevil, teď, když už... A co on?! Jen tak si přijde čtvrtídkud a vy si ho prostě vezmete?! Pane, on je možná mladý a krásně rostlý, ale to není všechno, my tady žijeme odjakživa, máme zkušenosti a moudrost věků a jsme vám oddaní a... a...“

Černý plášť nevěnoval starcovým výlevům pozornost, něco v jeho pohledu se však jako mávnutím proutku změnilo; nepohnul se, neudělal jediný náznak gesta, přesto se několik domorodců ve mdlobách skácelo k zemi a i Varkangarovu šíji sevřely neviditelné prsty studené jako led.

„Má pravdu,“ vydechla pak bílá ústa. „Ty tu vážně nejsi dlouho.“

Aniž by neznámý řekl či udělal cokoli dalšího, z železné stavby vystoupila další postava, k nerozeznání podobná, jen o něco vyšší a mohutnější. Ani ta nic neprovedla, jen se tiše postavila svému druhovi po bok a také upřela pohled na Varkangara. Dvě třpytivá oblaka se spojila v jediné, éterické a blankytné jako... jako...

... jako moře a jezera doma na Alkanu, která nikdy pořádně nespátřil, protože měl odmalička dost starostí přežít v ulicích měst a mezi zdmi arén, jedno od druhého se vlastně až tak moc nelišilo, a kdyby je i viděl, kdyby měl možnost prosedět u nich celý den beze strachu, že mu při tom čtvrtídko vrazí kudlu do zad, stejně by nedokázal ocenit jejich krásu. Alkan je odporná

žumpa a jediná cesta, jak neskončit utlučený na nejbližším rohu a prodaný na pečinku do krčmy o dvě ulice dál, je být ještě odpornější, šokovat i ty, kdo vypadají jako pravé vtělení otrlosti. Alkan dodá sílu i odolnost, jaká nemá v Thermadonské říši obdoby, to jo, ale bere si za to až příliš mnoho. Jezera s leskem slunečních paprsků mezi vlnami s vůní ryb a stromů na březích, nic takového tu neexistuje – jen záplava prostydlé břechky, ve které vás utopí první kolemjdoucí, aby se najedl, aby si z vaší kůže ušil čapku nebo prostě jen tak, pro lepší náladu před spaním.

A stejně modrou barvu měla i kůže Hartinga Slaga, muže, který ho z toho pekla vytáhl, dovedl ho do válečnické školy na Melganionu, prosadil jeho přijetí, dal mu šanci žít ve světě práva a hájit právo – jen aby se ukázalo, že proti těm nejhorším překážkám je bezmocný i on. Alkan si Slagova chráněnce našel i v srdci říše – jeho původ, krev těch, koho vlastníma rukama zardousil, vlastními zuby zakousl a pochutnal si na jejich čerstvém mase, nic z toho už mu nikdo neodpáře. Do smrti bude tím, kdo nesmí nosit insignie školy, na níž ho vycvičili pro pořádkové složky, hlásit se k bývalým spolustudentům ani k většině druhů z Pilíře – do smrti, o kterou mu neusilují jen nepřátelé říše, ale stále častěji i jeho vlastní nadřízení...

Proč ho vlastně poslali sem? Na průzkum pro tajné jednotky? To ať vykládají někomu jinému, copak tajní by požádali o službu Alkance? Dobře se hráli to setkání v melganionském podzemí, muselo stát celé jmění najmout celý sál a tak skvělého herce, aspoň že jim jeho hlava stojí za tolik námahy... Ale byl tam vůbec? Bylo to skutečné? Ba ne, nejspíš mu jen nějaký pokoutní čarodějček cvaknul mezi uši vzpomínku falešnou jak mince na bragongských tržištích, nic víc by za něho v životě neucedili... A teď je tady, na mizerném bezvýznamném světě, pátrá po nebezpečích, která tu nejsou a nikdy nebyla, protože Grempe není zajímavá vůbec ničím, snad až na to, že je tu víc než kde jinde znát marnost veškerého bytí, celého širého Všehomíra, jenže to není nic, s čím by se dalo bojovat, před tím je možné jen sklonit šíji a...

Sám nevěděl, jak se ocitl na kolenou, s hlavou zabořenou v dlaních, zesláblý, roztřesený jako mládě. Někde hluboko v jeho nitru slabě zadrnčela struna překvapení, tak absurdní, nepochopitelné to celé bylo. Mám bojovat, ne se tu před váma válet, co jste to se mnou provedli? Počkejte, za tohle vás do té smradlavé zarezlé boudy odnesou nakrájené na kousky!

Vysmál se sám sobě za tu hloupou, lacinou pózu ještě dřív, než poslední myšlenka stačila získat tvar. A pak, ještě o pár vteřin později, se rozvzlykal, utopený v moři zoufalství, jež pohltilo úplně všechno.

„No tak.“ Na rameno mu dopadla široká dlaň, zlehka, ale nesmlouvavě. „Pojď.“

Vzhlédl, zatímco mu cizinec opatrně pomáhal na nohy. Obrovitá aureola už se ztlumila a znovu rozdělila na dvě, druhý z bledých mužů, ten větší, vykročil zpátky do budovy. Neušel však ani dva sáhy, když se zastavil, pomalu se vrátil a podepřel Varkangara z druhé strany.

„Jen klid,“ zašeptal. „Bude to dobré. Tak jdeme.“

Ovšem. Samozřejmě. Jdeme. Řekněte kam a vyrazíme.

Za dalších několik minut vítr odvál poslední stopy nářků a proseb vznášejících se nad náměstím a houf měšťanů tvořený Grempany i hosty z jiných světů, ale už bez jediného Alkance, se začal unaveně rozcházet.

Nikoho dávno nebavilo sledovat, jak se nad dlažbou a nad střechami zdvíhá protáhlý balón ze špinavého plátna, jak se kousek nad parním kotlem vysouvá hřídel s osmi širokými lopatkami a jak malý železný domek stoupá vzhůru a míří do kopců, pryč z města...

3.

Když se další den nahlížel k večeru a pro červeného si na ubytovnu znovu přišli pochopové, poprvé pocítil, že se v něm cosi zlomilo – anebo, kdopak ví, možná spíš naopak cosi zlomeného narovnal a zapadlo zpět na místo. „Proč já?!“ rozkřikl se na ně už bez okolků, tak zuřivě a zoufale, až se všichni spolubydlíci raději v tichosti odklidili do koutů. „Proč zase já? Podívejte, co jich tu máte! Za tu chvíli, co tu jsem, ještě nikdo z nich nebyl a já jdu potřetí! Chcete mě zabít?! Co jsem vám provedl?!“ Někde vzadu kdosi poplašeně vykvikl; všem muselo být jasné, že si právě ke Kleci vykoledoval ještě pořádné bičování navrch a co hůř, možná i snížení přidělů pro celou místnost. Pochopové našťěstí projevili novici mimořádnou shovívavost, nebo snad měli jen dobrou náladu. „Sám sis odpověděl,“ přeměřili si ho bezvýraznými žlutými očima. „Schází ti pokora a svou prchlivostí vyčerpáváš síly, jichž je zapotřebí jinde. Chceme od tebe práci, ne hněv. Tak dělej, nemáme čas...“

To bylo před pouhými dvěma hodinami, zrovna tak to ovšem mohlo být před dvěma staletími. Zmučený těmi nejhoršími děsy, jaké Klec dokázala vytáhnout z hlubin jeho mysli, dopotácel se nazpátek k dřevěnému baráku, natáhl pobledlou ruku po klice – a už na chodbě před ubikacemi ho přivítala řada zachmuřených tváří, pěkně jedna vedle druhé, neúnavná legie hanby. Sevřel pěsti, z hrdla se mu vydralo vztekklé zasyčení...

Když si znovu uvědomil, kde je, seděl na podlaze, opíral se o lokty, zpocení a roztřesený, na udupané hlině před sebou loužičku slin. V tomhle byla denní šichta dokonalá. Klec ještě dokonalejší.

„Musíme si promluvit,“ řekl někdo.

„Odkud jsi přišel, červený?“ řekl někdo další. Anebo to byl ten samý hlas? Kdoví. Jsou si tak podobné...

„Sám nevím,“ odpověděl po pravdě. Do tábora ho přivedli před třemi dny a co bylo předtím, kde a jak žil, co dělal, zůstávalo zahaleno v mlhách. Vzpomínky měl na dosah, to cítil docela jasně, potíž byla v tom, že kdykoli se jich pokusil dotknout, cosi ukrytého hluboko v jeho nitru, cosi, čemu nedokázal poručit, mu suše oznámilo, že vůbec nejsou důležité – a najednou se přistihl, že přemýšlí o docela jiných věcech a od chvíle, kdy se rozhodl vzpomínat, uplynula hodina, někdy i víc. Zkoušel to celý první den a polovinu druhého, pak toho nechal.

„Jsi nevychovaný křupan,“ oznámili mu tónem natolik zdvořilým a diplomatickým, že ho znovu popadla touha zakroutit jim všem krky. „Podívej, každý den někdo chodí do Klece. A nikdo nevíme, na koho zítra přijde řada. Jednou ty a podruhé třeba zase já...“

„Nic jsem neudělal, aby mě tam museli tahat třikrát v kuse. Pracuju jako drak a...“

„Pracuješ jako drak, ale nemusel bys. Klec není trest, je to nezbytnost k udržení naší kázně, bez ní bychom byli vzpurní a nepoddajní a co bychom pak asi pořádného udělali? Že nejsi zdejší, to tě dlouho omlouvat nebude. Takovouhle zásadní věc musejí pochopit všichni a všude.“

„Dost řečí!“ Tenhle promluvil o poznání rázněji, ani tak ale nenašel odvalu vystoupit ze skupinky. „Chceme, abys spal venku. Sám a co nejdál od nás. Zametačům jsme předali žádost dnes odpoledne, zatímco jsi byl pryč, a požehnali nám ji...“

„Zametačům...“ Červený si odplivl a řada pohublých těl mimoděk ucouvla. „Kde přišli k tomuhle pitomému jménu, to taky netušíte, že ne? Co zametají? Nebo koho?“

„To nikdo neví. S tebou ale zametou do týdne, jestli si nedáš pokoj... O co ti vlastně jde, chlape? To se vážně tak moc toužíš vrátit ven?“ Dramatická pauza, dlouhé, bolavé ticho. Hučení a mumlání nazlobených dělníků se vytratilo, společný dech se zatajil, snad i stromy a keře venku za okny přestaly na chvíli šumět. Tahle představa byla až příliš skličující pro všechny a pro všechno, co dokázalo myslet a vnímat.

„Jistěže ne, tady mi nakonec nic nechybí, co? Pár let si odpracuju a když mezitím nezdechnu hlady, můžu to dotáhnout až na dozorce. Nesedřít se, sbírat pochvalu za pochvalou a ještě si každý den do někoho prásknout... Panečku, to už ze mě bude takový poloviční Zametač!“

„Hele, červený, opravdu netušíme, proč ti vzali vzpomínky, bohové vědí, že k tomu musel být moudrý důvod, ale možná to neměli dělat. Kvůli tobě neměli... Zapomněl jsi, jaké to tam je, mimo tábor, bez jejich ochrany, bez života, který nám vlili do žil – a jestli máš dojem, že chvílička v Kleci je kdovíjaké peklo, tak si, prosím tě, nekoleduj, aby tě do pravého pekla poslali zpátky!“

„Já bych si teda rád svoje peklo aspoň vybral.“

„My jsme si vybrali a ty bys volil stejně, tady není nad čím váhat... Na rovinu, červený - nechceme potíže. Tohle místo je náš domov, milujeme práci, kterou jsme tu dostali, rádi bysme v ní něčeho dosáhli, nechali tu po sobě víc než jen prach a kosti. Dokážeš pochopit aspoň tohle?“

„Víte co?“ Červený rozrazil dveře své ložnice, pravou rukou stáhl z kavalce špinavou pytlavinovou příkrývku, druhou popadl matraci a jedním dechem vydupal na chodbu a ven do tmy osvětlené jen několika blízkými loučemi. „Neposílejte mě nikam, jdu sám. Hodně štěstí. A až z vás budou ti dozorcí, radši se mi vyhybejte. Jen tak, pro jistotu. Co vy víte, co mám rád zase já?“

Obešel nevzhledné stavení a podél ohrady pomalu zamířil dozadu, ke svahu kopce zdvihajícího se hned za táborem. Nikdo se mu nepokoušel v pohybu bránit, nikdo tu nedržel ozbrojené hlídky. Magie zvládala všechno sama, ta jiskřivá na vrcholcích plotů a pak ta druhá, mnohem hnusnější, ta, co řídila Klece, ta, co jemu sebrala paměť a všem ostatním tady zdravý rozum. Vlastně i ta skromná zábrana kolem lágru tu musela být daleko spíš proti přeпадům zvenčí. Odtud nikdo neutíkal, odtud nikdo utíkat nechtěl. Podle všech předpokladů nebylo kam.

Počkejte, však tohle vám vrátím i s úroky, zařal červený zuby. Jakou asi tak máte šanci, vy ošoupaní trpaslíci? Nevím, odkud jsem ani proč vypadám jinak než většina z vás, ale jedno je jisté – můj lid musí být lepší než váš a já jsem na první pohled silnější a výkonnější, než si vy jen dokážete představit. Budu pracovat líp než vy všichni dohromady a budu to taky já, koho Zametači povýší. A až budu mít v ruce bič místo lopaty a kladiva, pak si popovídáme znova a rétorika bude podstatně pádnější...

Zařval a udeřil matracemi o zem. Zatraceně, ještě pár dní uvažovat takhle a jsem na nejlepší cestě zkysnout tu se všemi těmi pitomci na věky věků! I bez Klece! Když dostanu bič, otočím ho na ty bílé zmetky, to je jediné, co dává smysl – a pak otevřeme vrata a podíváme se, jestli to za nimi vážně stojí za takovou starou belu, jak se nám tu snaží namlátit do palic!

Vzdechl a znovu sebral své lůžkoviny, staré, páchnoucí, laciné a teď ještě navíc zamazané od bláta. Všecko je to pěkné, ale dneska v noci se vzpoura nekoná. Nepotřebuje zbraně, ale místo, kde do rána neumrzne a nepromokne na kost, kdyby začalo pršet. Táhle v koutě dvora, bouda na náradí, to by mohlo být ono. Je ho tu dost, ale tolik, aby se nenašel volný kousek pro jednoho vyhnance a budoucího revolucionáře, snad zase ne...

Vyřepával právě prach z děravé deky, aby si na novém nocležišti co možná udělal pohodlí, když se na druhé straně mihl stín a přímo pod jednou z loučí osvětlujících prostranství se zastavila vysoká silueta, někdo, kdo sem podle všeho patřil stejně málo jako on sám. Jinak stavěný než většina dělníků, vyšší a širší v ramenou, nebyl to ani Zametač, patřil k rase, jaká se tu nejspíš zatím neobjevila, na první pohled však dokázal nějakým zvláštním způsobem – a vůbec ne špatným – zaujmout... Chvíli na sebe mlčky hleděli, pak se neznámý ztratil ve tmě a červeného na okamžik napadlo, jestli by neměl vyrazit za ním. Nakonec ale jen mávl rukou a vrátil se k lůžku na podlaze skladiště.

No tak patříš k jinému národu, no a co? To já taky a viděl jsem i další. A že máš tři oči? No bože... Kdo vlastně ví, co všechno je tam venku možné? Dokud jsem tady, vrtat do toho nebudu.

S otupělou lhostejností za sebou červený přirazil dveře, zalezl pod příkrývkou a během několika dalších minut usnul.

X

Kláda s tupým žuchnutím dopadla na udusanou zem před pilou, kde se jí okamžitě zmocnili tesaři, aby z ní před rozřezáním oloupali kůru a osekali poslední zbylé pahýly větví. Červený setřel pot z čela, opřel se o stěnu a rozhlédl se po táboře. Za denního světla to tu působilo ještě bezútěšněji než uprostřed noci; řady nedostavěných dřevěných budov, z nichž mnohé vypadaly, jako by už teď začínaly chátrat, kovový plot s dráty – kupodivu ani ten se nezdál kdovíjak bytelný – a mezi tím záplava utahaných, převážně zelených postav, co se tvářily spokojeně snad jen proto, že dávno zapomněly rozdíl mezi štěstím a prachsprostou chvilkou úlevy před dalšími vlnami trýzně... A tam, kde pahorky a kopce čněly dostatečně vysoko, aby na ně bylo přes ohradu vidět, zahlédl lány opuštěných polí připravených ke sklizni – jenže... Tam je vnější svět, říkají Zametači, tam jsme ještě nedorazili my. O úrodu se postaráme, ovšem, nenecháme vás přece přes zimu pomřít hladu. Ale vy sami půjdete orat a sít až napřesrok. Pokud to tedy ještě bude zapotřebí. Tady se budou vyrábět kroužky a z nich zbroje, na to jsou tu zdaleka nejlepší podmínky. Obstarávání jídla se zhodí úplně jiní a jinde.

„Ehm... zelená je lepší než modrá, že?“

„Co?“ Červený se otočil, jako by dostal ránu do zad – a v dalším okamžiku měl pocit, že jich na něj dopadl nejmíň tucet.

„Povídám, že zelená je lepší než modrá.“ Tříoký chlap ze včerejšího večera položil svůj kmen na zem vedle jeho a pokusil se o přátelský úsměv – asi s takovým výsledkem, s jakým může rozvodněná řeka předstírat, že je jarním deštěm. „Jsi přece podobného názoru, jak jsem se doslechl...“

„Mně je to fuk. Barva jako barva. A teď dovol, jdu dělat, než to zase schytám. Jak to vypadá, jsou tu na mě obzvlášť vysazení...“

„Počkej, musíš to být ty, jiného Alkance jsem tu zatím nepotkal...“ Tříoký se zatvářil zmateně, dokonce o pár kroků poodstoupil a usedl na jeden z poražených stromů. „Jsi Varkangar, ne?“

„Kdepak, jsem nosič dříví. Jinou práci mi tu nikdo nesvěří, zatím...“

„Ne, ne, já myslím jméno...“

„Co je to jméno? Děláš si ze mě šašky?“

„Kreidova dobrota... Promiň, předpokládal jsem, že někdo jako ty se tomu dokáže vyhnout... Nu, podívej, prostě takové slovo, kterým označují tebe a jen tebe, oslovují tě jím... Tak například moje jméno je Trand – a tvé Varkangar. Tedy, pravděpodobně...“

„Ty ses ale vážně zcvoknul, chlape! Proč by někdo vymýšlel takovou pitomost? Já jsem červený, tak mi říkají červený, hotovo. A ty jsi tříočko, i když myslím, že blázen by asi bylo...“

„Poslouchej, hrome.“ Tříoký blázen Trand vstal a naklonil se blíž, aby mohl ztišit hlas; postavou se červenému takřka vyrovnal, bude lepší brát ho aspoň na chvíli vážně. „Blázna udělali z tebe, ale prozatím mi alespoň věř, že jsi víc, než tušíš. Nebo ti není divné, že si nedokážeš vybavit ani cos dělal před týdnem?“

Červený se překvapeně zamračil; ty víš, kudy na člověka, co? Jenže dřív, než mu myšlenky stačily doputovat do lebky, znovu tam dopadla neviditelná studená pěst a ve vteřině odehnala nejen užitečné podněty, ale i cokoli jiného, co stálo za to tam mít. Jdi k čertu se svými jmény, copak není jedno, jestli je máme nebo ne? Jděte k čertu všichni a se vším, stejně jsme všichni

akorát nicota na malou hloupou chvíličku vtělená do barev a tvarů, kejklářská iluze předstírající smysl tam, kde žádný nikdy nebyl, je mi to celé ukradené, ať mě třeba zabijí, tady, kde stojím, ať mě...

„Padám, holoto! Myslíte, že vás tu budeme vykrmovat zadarmo?“ Dozorci stojící dva sáhy za oběma muži sklonil paži s amuletem, záře zametačské magie pohasla a s ní jako mávnutím proutku odešla i tíživá nálada. „Práce je tu jak na kostele – pokud teda vůbec víte, co to kostel je!“

„Omlouvám se, pane. Trochu jsem se snažil tuhle červeného ukáznit, však víte, jaký je.“ Nositel jména Trand se zdvihl a natáhl ruku, aby svému druhovi pomohl vstát. „Tak pojď, brachu, jdeme pro další dříví. Ukážu ti, jak se má nosit, abys ho sem do večera dostal dvakrát tolik.“

„Však se přijdu podívat. Jak tady nebude, týden nevylezete z Klece, to vám zaručuju.“ Hlídač ještě jednou pro výstrahu zamával kotoučkem s vyrytými symboly a ztratil se za rohem, drobný pohublý mužík, dokonale nevhodný na jakoukoli práci se stejnou jistotou, s jakou zapadl na místo popoháněče a šikanéra.

„Já ti paměť nevrátím, příteli, na to jsem malý pán,“ pokračoval tříoký, když bok po boku kráčeli ke hvozdu, už zase bezpečně mimo dosah všetečných uší. „Ale půjdeme za někým, kdo... ehm, kdo nosí jméno Drhel a je tu vládcem, tedy byl, než přišli tihle. Ten by měl vědět, jak ti pomoci – a když ne, určitě nám poradí, na koho se obrátit. To pro začátek...“

„Půjdeme? Ne že utečeme, ale *půjdeme*?“ Červený se chápavě zašklebil. „No jasně, ti troubové nás nejspíš ani neposlouchají, ani nestráží, co? Nakonec, co jsem viděl, všichni jim tu líbají zadky, že na ně můžou dřít...“

„Přesně tak. A když někdo přece jen uprchne, do příštího západu slunce se vrátí sám. Pak ho teprve potrestají. A na ostatní má taková výstraha větší účinek.“ V opačném směru je minulo několik dělníků s nákladem na ramenou a Trand se na okamžik odmlčel, dokud znovu nebyli na nejbližších pěti sázích polní cesty sami. „Až moc se spoléhají na své magické zázraky – upřímně řečeno, vlastně docela právem. Jenže netuší, co ještě máme v rukávu my, prozatím ne...“

„Hele, kamaráde.“ Červený se zastavil uprostřed pohybu a probodl nového průvodce podezíravým pohledem. „A jak mám vlastně vědět, že na mě nešiješ boudu?“

„A ty, kamaráde, můžeš mi taky odpovědět na jednu věc?“ Trand mu žhavý kukuč s bohorovným klidem vrátil. Měl o jedno oko víc – tenhle střet nemohl červený vyhrát. „Kdybych pracoval pro naše otrokáře, jaký důvod bych asi měl nějakou boudu šít?“

„Dobrá... Ale proč tak stojíš zrovna o mě?“

„Třeba proto, že jsi muž zbraně jako já. Že nenávidíš Zametače a jejich poskoky.“ Trand přimhouřil všechny oči, jejich výraz ztratil ostré hrany. „A že je nás takových víc...“

X

„To už jsme tady?“ Červený nedůvěřivě zamžoural tmou na hrstku umdlévajících světýlek dole v údolí ohraničeném proti hvězdnaté obloze jen černou linií okolních kopců. „Tohle má být hlavní město hodinu před svítáním? Podle tadytoho bych čekal spíš tábor hodně utahaných komediantů... Vážně to bylo tak zlé?“

„Ještě horší, příteli, ještě horší.“ Tříoký stál jen krok od něj, skrze temnotu slyšel a cítil jeho dech, zasmrdlý mizernou stravou z tábora. „Kdo myslíš, že v Turalpynu zůstal? Hrstka starců, mrzáků, bláznů... Každého, kdo jen trochu může pracovat, během těch několika dnů odvezli. I komedianti po demizónu vína by ti nabídli vřelejší uvítání.“

„Pořád mi z toho všeho smrdí nějaká levota. Unikli jsme až příliš snadno...“

„Jen díky magické ochraně, příteli. Nemohli ji objevit, mám ji hluboko uvnitř, tak jako oni, jen ji umím mnohem lépe skrývat – ale bez ní... Měj na paměti, že hodinka cesty touhle

krajinou, a zvláště v noci, leckomu stačí, aby se šel utopit nebo skočit ze skály. Anebo se vrátil a škemral za odpuštění... Že jsme je oklamali, nikoho z nich nenapadne dřív než tak pozítří, pak nás teprv začnou stíhat. Ale to už budou mít smůlu...“

Město se přibližovalo pomalu a neochotně, jako ryba vytahovaná násilím z vody, jakmile však už jednou urazili zbytek cesty k němu, vybafla na ně s razancí lupiče a v jediném okamžiku na ně vrhlo celou tíhu své zahrávající přítomnosti. Vstupní brána na ně dýchla bezzubým prázdňným otvorem, bouchání otevřených vrat ve větru a skřípot rezavějících pantů nejspíš byly široko daleko jedinými zvuky připomínajícími rozvrácenou kulturu. Pouliční lampy už nikdo nezažínal, nebýt několika osamělých světel v oknech, nejspíš by ani nepoznali, že přešli z úvozu mezi poli na jednu z hlavních turalpynských tříd.

„Tak mrzáci a starci... a taky ještě pobudové, hádám.“ Červený trochu křečovitě sevřel amulet ve vnitřní kapse, svou jedinou zbraň – aspoň dokud někde nepřijdou k pořádným mečům. „Radši bych se připravil...“

„Ano, pár jich tu nejspíš bude. Ale spíš než okrást se nás budou snažit polapit a dobře prodat Zametačům. Anebo si rovnou vysloužit místo v táboře.“ Tříoký se rozhlédl po ztichlých domech a i výjimečně skromné osvětlení stačilo, aby se ukázal smutek v jeho tváři. „Jeden den, můj milý Varkangare, jeden den a bylo po všem. Večer se ještě oslavovalo a ráno už nad námi viselo jejich plavidlo, jako železná hora stínilo slunce, chrlilo magický a technomagický odpad po centech a nikdo, rozumíš, vůbec nikdo neměl chuť ani sílu říct jim jediné křivé slovo. A slavit už vůbec ne. Snesla se hejna těch létajících parních měchuřin a prostě si nás sesbírali jako lesní plody, náklad roztrásených chudáků bez vůle k boji, k životu, k čemukoli. Na celé Grempe to proběhlo stejně, alespoň to jsme se ještě stačili dozvědět, než nám vzali Brány... *Tohle* proti nám stojí, příteli. Můžeš se divit, že ke svým prašivým lágrům nestavějí stráže s píkami a ohnivými blesky?“

„Stejně mi na tom všem něco nesedí.“ Červený si zamyšleně promnul bradu. „Ať už přišli, odkud chtěli, copak si nevšimli, jak je Thermadonská říše veliká? A zvláště na světě, co právě oslavoval připojení... Co si od toho slibují, obsadit tuhle zapadlou díru? Říšská armáda je odtud vypráská, než mezi svými dřevěnými chatrčemi stačí postavit jedinou kamennou...“

„Obávám se nejhoršího. Něco mi říká, že si podrobili celou říši naráz...“

„Už ti to tu taky začíná lézt na mozek, okáči. Proč by potom zavírali ty Brány? Kdepak, patří jim jen Grempe, v nejhorším případě možná ještě pár dalších bezvýznamných světů, víc nezvládnou. Takže by mě opravdu dost zajímalo, jak si to představují dál...“

Trand opatrně pokrčil rameny. „*Je* to trochu zvláštní, musím přiznat, že ještě nemáme ve všem jasno. Jen bych rád věřil, že... A hrome, už je to tady.“

Čtveřici tmavých postav zatím mohli pozorovat jen jako stíny na světlejším pozadí omítnutých zdí, nedalo se ani s jistotou poznat, k jaké rase patří, jejich úmysly však každý pohyb vyzařoval zcela jednoznačně. Dobře ukrytí před zraky své kořisti – jak se podle všeho aspoň domnívali – poutníky obklíčili, vyrovnali se do naprosto přesného obrazce a za stálého udržování tempa spojili dlaně před obličejí...

„Nevidíme je,“ špitl tříoký. „Počkej, až jestli se přiblíží, zbavíme se jich jednou ranou. Dalo se čekat, že si pořídí kouzla, ale naše ochrana určitě...“

V dalším okamžiku skočil po červeném, chytil ho okolo hrudi a bez dlouhého vysvětlování se i s ním vrhl na dlažbu. Právě včas – výboj silnější než mužské lýtko prolétl tak nízko nad nimi, až téměř cítili nejen jeho žár, ale i zoufalou křehkost všeho, co je mělo chránit. Dům na opačné straně ulice se zahalil do sršící modré pavučiny, málem se v ní utopil; stát se něco takového ve kterémkoli *zdravém* městě na *zdravém* světě, polovina čtvrti by dávno řvala a ječela jako o závod a domorodci i cizinci by vylézali odevšad, odkud se jen trochu dá vylézt.

„Oprava! Vem si ty dva na své straně! Honem!“

I červený už vytušil, že jde do tuhého. Dobrá, nasadme to nejlepší, co máme po ruce, jak jinak, když nepřítele neznáme... Bojové zaklínadlo mu otřásl celým tělem, sevřelo je

v křečích, jako by sám už dostal zásah, vyrazilo do dvou směrů zároveň, jedna rudá dlaň, jeden útočník – aby se srazilo s jiným, stejně silným, jen jinak zbarveným, a zůstalo bezmocně stát... Ne, bezmocně ne, kdepak! Hra na přetlačovanou byla dlouhá, předlouhá, trvala téměř minutu, nakonec po ní však přece jen zůstaly dva nehybně ležící stíny – a jestli si každý z nich vytrpěl jen polovinu toho, co on, pak je červený už teď litoval.

„Ať se propadnu, takhle se nebije pouliční lůza...“ Trand už své dva soky také přemohl a zdálo se, že mu prozatím stačili. „Pospěšme do paláce, nejkratší cestou.“

„Jsou mrtví? Rád bych si aspoň s jedním promluvil.“

„Chceš čekat, až se tu objeví další a bude jich víc?“

„Kdyby tu byli, už po nás jdou, ten kravál muselo slyšet celý město. Přece jenom by mohlo být...“

„Na to bude čas, pojd'me!“

Zaběhli do boční uličky vinoucí se v několika zákrutech vzhůru k paláci, dost široké, aby je v ní nikdo nepřekvapil ze zálohy, a dost úzké, aby se v jejích stinných okrajích mohli sami na chvíli skrýt. Trand se opřel o mrtvou pouliční svítilnu a ztěžka oddechoval, podle všeho přemožený daleko spíš zděšením než únavou.

„Tohle teda bylo o fous. Kostí mám, jako kdyby mi je týden vyvářeli v polívce, a maso ze mě vyteče jako splašky z žumpy, když mi nařízneš kůži.“ Červený si zlehka přešel dlaněmi přes sebe a zasykl bolestí. „Když to nebyla pouliční lůza, tak kdo? Poskoci Zametačů? Třeba tě špehovali a už vědí, že...“

„Pobertové a lumpové by nikdy nepřišli k takovýmhle kouzlům, to je jisté. Vždyť byla skoro tak mocná jako naše. Ale pokud jde o Zametače, ne, tohle není jejich způsob. Mají své prostředky a snad už ti nemusím dál vysvětlovat, co s nimi dokáží...“

„Tak kdo nám zbývá? Že by náš urozený pan správce?“

„Zdráhám se něčemu takovému uvěřit.“ Ta slova odkápla tříokému od úst jako krůpěje ledu, až příliš lhostejná, než aby neskrývala něco víc.

„A kdo teda, hrome?“ Červený vzhlédl k vrcholu kopce a k široké členité mase jediné stavby, u níž se dalo jakž takž hovořit o dostatečném osvětlení. „Já jsem toho tvého Držitele jakživ neviděl a jestli náhodou jo, nepamatuju se na to. Ale čím víc o něm slyším, tím větší mám chuť se mu pořádným obloukem vyhnout. A kdybys tu nebyl ty, jeho slouha, skoro bych řekl, že bych s ním nejradši provedl ještě úplně jiné věci...“

X

Držitelský palác znamenal po cestě temnou krajinou a jen o málo prosvětlenějším městem určité oživení, už při druhém rozhlédnutí kolem se však úleva začínala měnit v rozpačitý chlad. Bylo tu o něco více loučí, v průchodu, na nádvoří i v oknech kolem, pořád ale mnohem míň, než by na takovémhle místě pár chvil před úsvitem být mělo. Jako by se tu vůbec neprobouzeli kuchaři a kuchtíci, aby začali chystat panstvu snídani, štolbové nemířili do stájí obstarat zvířata a zahradníci zase rostlinstvo v parcích, jako by ani čeledíni nechystali nářadí k úklidu a turalpynští pekaři nevarovali u příjezdové cesty a neprali se, kdo dnes udělá grempskému říšskému správci nejlepší nabídku. Jen osamělé strážce je několikrát minuly, žalostní chlapíci s prázdnými pohledy, procházeli kolem, aniž dali jakkoli najevo, že si jich vůbec všimli, a s harašením špatně nasazených zbrojí se ztráceli v neviditelných dveřích donjonů a obranných zdí.

„Výsměch... Tohle je sprostý výsměch, zatraceně!“ Červený si odplivl jednomu z vojáků přímo na kyrys; nestalo se vůbec nic, přesně, jak očekával. „Ti parchanti dobře vědí, co dělají... Kdyby sem vtrhli, všechno pobili a srovnali se zemí, zůstal by tu pomník, možná by v sobě měl hrdost, možná by si ji tam lidi jen časem přimysleli, to je fuk. Pomníky nikomu nic

nevyvracejí a když si je dá do znaku nějaké to hnutí odporu, vždycky se jim to líbí. Ale tohle? Kdo bude uctívat tuhle zchromlou, zasmrádlou mršinu?“

„Nemusím ti tedy objasňovat, proč nám Zametači ponechali Držitele... Není ovšem tak bezmocný, jak se jim zdá, počkej, však brzy uvidíš.“ Trand se rozhlédl po nádvoří, pohled mu jakoby mimoděk padl na bohatě zdobenou konstrukci po levé straně. „Vidíš? Tamhle mne odměňovali za udatnost v rytířském klání, jak je to dlouho? Dva týdny, možná ani ne, ach, bože... Ale však se sem vrátí staré pořádky. Hej, příteli,“ otočil se na dalšího z ozbrojenců, „je Jeho urozená výsost přítomna?“

„Ale jo, Drhel bude asi v hlavním sále, nikdo ho neviděl... ehm, odcházet,“ utrousil muž, jako by mluvil sám k sobě, a pokračoval v ochůzce odnikud nikam.

Uvnitř v chodbách znovu přibýlo světla a tentokrát toho červený poprvé zalitoval; daleko lepší by bylo tápat naslepo, vrážet do zdí a nábytku, chystat se na zákeřný útok s každým dalším krokem, než to, co je skutečně očekávalo. Tahle místa ještě před několika málo dny patřila k samému středu celosvětových oslav a když bylo veselí nečekaně přerušeno, nezůstal nikdo, kdo by se postaral o úklid – zbytky netečného služebnictva dokázaly během svého ploužení po paláci nanejvýš roztrhat ozdobné řetězy na kusy, aby se do nich nikdo nezapletl, odházet nádoby s rychle zasmrádajícím jídlem ke stěnám, kde se mísily s ceremoniálními předměty a dalším vybavením pro rozličné body slavnostního programu, jejichž funkce už leckdy ani nešla rozeznat... Nevěděl o Thermadonské říši mnoho, vlastně jen to, co mu Trand stačil cestou sem odvyprávět, a ještě míň znal o těch, co si říkali Zametači, jedno mu však bylo jasné už teď – až už ty bestie přitáhly z jakýchkoli zákoutí Všemomíra, poražené soky ponižovaly tím nejodpornějším způsobem, jaký si dokázal představit. A přestože mu i vlastní minulost zůstávala záhadou, takovouhle neúctu a opovržení pomstí, jak jen to bude možné. Ať už byl, čím byl...

„Tak, a jsme tu.“ Tříoký zastavil u zaprášených dveří se dvěma stejně omšelými strážci po stranách, opřenými o halapartny a ospale civějícími do šera. Po krátkém zaklepaní – majordomus nebyl na dohled, ale to snad už nemohlo nikoho překvapit – si sám otevřel a oba vstoupili dovnitř.

No... Muž rozvalený v širokém křesle na opačném konci sálu *musel* být zdejší vůdce. Přirozenou vznešenost v držení těla, v jemných pohybech, ve výrazu tváře, tu by nedokázal natolik dobře sehrát žádný podvodník – a už vůbec ne v tomhle hnízdě bláznů. Ale stejně... Proč vypadá, jako by tu už nejmíň celou noc čekal jen a jen na ně? Kde je dvořanstvo, lokajové, všichni ti vyžírkové, co se motají po takovýchhle místech a čekají, odkud dopadne na zem sladší sousto? Buď jak buď, po paláci se jich motá celkem dost... Červeného znovu zamrazilo v zádech, důvěra pracně budovaná v posledních hodinách se rychle začínala trhat na kusy.

„Vaše držitelská výsosti,“ uklonil se jeho průvodce, „osvobodil jsem melganionského vyslance, jak jste si přál. Je vám plně k službám. Nyní, když dovolíte, rád bych zašel dohlédnout na údržbu své zbroje a také...“

„Jen jdi, jdi se hrabat v těch krámech a neruš. Ještě je budeš potřebovat.“ Ted' už se i Trand zatvářil překvapeně a maličko zděšeně, nakonec však jen pokrčil rameny a bez dalších slov se odporoučel.

Ticho v rozlehlé prostora nabylo tak strašidelných rozměrů, že když červený vykročil k trůnu, s každým zvukem došlápnutí na dlažbu měl pocit, jako by se na něj řítila klenba a střepy z okenní mozaiky mu užuž prořezávaly kůži. Držitel stále seděl a nehýbal se, no, koneckonců při jeho postavení na tom nebylo nic až tak zvláštního, jenže už ani nevzhlédl, obličej upřený do podlahy, jako by zkoumal cosi mezi sparami, a právě to děsilo ze všeho nejvíce, tahle zdánlivě bezvýznamná maličkost. Žádný prezíravý pohled, žádné blahosklonně zhnusené úsměvy – tenhle říšský správce vypadal spíš jako by se mu klaněl. Anebo jako by ho vůbec nevnímal.

„Zdravím, zelenáči.“ Kdyby něco, budou kouzla od Tranda stačit na obranu? Mocná jsou dost, to jo, ale tenhle kašpar určitě bude mít lepší... nebo ne? „Chci říct... jak to povídal ten... Držitelská výsost. Můžu pro vás něco udělat? Teda, nejdřív bych sám potřeboval tak trochu...“

Teprve teď Grempan vzhledl, jediným rychlým šubnutím hlavy jako had, a jeho pohled vrátil do místnosti dusné mlčení. „Díra!“ prskl a další krůpěje slin mu při tom stekly na bradu. „Ta díra!“

„Cože?“ Kreidova dobrota, tohle tu ještě scházelo.

„Povídám, že to ta díra! Červená! Ta za všechno může!“

Jasně, ovšem. Díra. A červená, nejspíš proto, že já sám jsem červený a jsem právě po ruce. Logiku to má – přinejmenším zvrhlou logiku šilenců a tenhle pytel smradu už ničím jiným není.

„Jo, tak to bylo! Vlezli jsme do ní a pak přiletěli. Za všechno může díra, ta mizerná všivá díra!“

Červený se zarazil; cosi hluboko v něm, léty cviku vycizelovaný cit, ho přinutilo zbystřit sluch. Netušil, odkud ten neznámý dar má, netušil, k čemu ho dřív využíval, ale pozornost a úctu k němu, tu mu jen tak ukrást nemohli. Ta nesouvisí s pamětí. „O čem to mluvíš, chlape? Ukaž mi to místo! Měl bych si ho aspoň prohlídnout, než se vrátím tam, kam nejspíš patřím, jak to vypadá...“

„Tys nikdy neudělal chybu, že ne?! Zatraceně, tys asi v životě nic nezkazil, co?!“ Držitel vyskočil z trůnu, stejně náhle a bez varování, jak předtím zdvihl tvář, okolo zařatých pěstí mu zarsřely fialové jiskry. Červený poodstoupil a vlastníma rukama za zády připravil první zaklínadlo. „No jasně, pan Neomylný si ví rady vždycky a všude, ze všeho se vyseká, všechno zvládá! Jak taky jinak, co?! Chceš vidět díru, pane Neomylný?! Počkej, já ti ukážu díru, takovou jsi ještě nezažil!“

Nepřeháněl, vyrazil ji skutečně velikou – téměř jako polovina mozaikového okna, pod nímž vznikla, což už bylo vzhledem k síle a kvalitě palácových zdí na pováženou. Kamenné bloky – tedy spíš to, co se z nich nestačilo vypařit – se naštěstí vyvalily směrem ven, skleněných střepeň, tentokrát skutečných, však dopadlo na podlahu podstatně víc. Většinu z nich se červenému podařilo včas uhnout, o zbytek se postarala pevná dělnická kazajka, jen na odkrytých předloktích vystřelilo několik osamělých zášlehů bolesti. Dobrá, takže to by bylo. První výpad je za námi, možná ani druhý, ani třetí nezasáhne cíl. Tadyten chudák už bojovat nedokáže, sebelepší zbraní, sebelepšími čáry. Jenže jak dlouho potrvá, než mu nějaká hloupá náhoda zahraje do karet? Anebo než tohle divadlo zburcuje někoho dalšího, stejně dobře vybaveného, jen přičetnějšího?

„Pan Neomylný mě přišel soudit, co? Jenže víš, co ti řeknu? Tady se žádné chyby a hříchy nedělají, protože já jsem taky pan Neomylný, aby bylo jasno! Já jsem pan Ještě Neomylnější, víš?!“ Další rána rozčísila zeď proti oknům, proměnila v páru několik těžkých kovových skříní a v hromadu třísek vyřezávaný stůl stojící dobré dva sáhy stranou. Drhelův chechtot a jeho ozvěny odražené od zdí však dokázaly hravě přehlušit všechny ostatní zvuky běsnící zkázy. „Oni postaví Grempu na nohy, panečku, to budete koukat! Co jsme byli dodneška?! Banda křupanů, všem pro smích! Ale s nimi, s nimi budeme šlechta, jeden každý Grempan bude vznešený, jako sám Kreid! A po nás celý Thermadon, ještě se budeš divit, pane Neomylný, co z té haldy pomejí vyroste za skvost, pod jejich a pod mým vedením, ještě budeš škemrat, abys tomu všemu mohl dál sloužit, když budeš sekát dobrotu, možná ti pak dovolíme i...!“

Plop! Ústa zmlkla a rozlétla se – spolu se zbytkem hlavy – po sále ve spršce krvavého bláta a kostěných úlomků. Červený sklonil dlaň s amuletem, ztišil svou slabší, ale podstatně líp mířenou magickou sílu a pomalu, téměř obřadně se přiblížil k mrtvému Držitelovu tělu. Jen klid, ty prasklý věde, máš štěstí, že nosíš jméno říše, která si nezaslouží, abys jí dělal ostudu. Vím už, jak zabíjejí Zametači, aspoň tolik už jsem o nich stačil poznat, nebude těžké

zanechat tu správné stopy. Když všechno dobře dopadne, staneš se pro svůj lid mučedníkem a já zmizím, s Trandem nebo bez něj, když nebude chtít, ale každopádně někam daleko odtud...

„Hej, pane! Tak jsem tu!“ zaslechl z chodby dobře známý hlas, jako by ho přivolal. Známý, a přece docela jiný. V náhlé předtuše čehosi, co se mu ani trochu nezamlouvalo, přeběhl ke dveřím a bez jediného slova se přikrčil po jejich straně.

„No tak, Výsosti,“ ozvalo se po chvílce znovu. „Jak jste na tom? Už je mrtvý? Můžu dál?“

Když ani tentokrát nepřišla odpověď, následovalo na druhé straně otrávené odfouknutí, to ovšem bylo všechno. Trvalo ještě hodnou chvíli, narušovanou jen zvuky přešlapování okovaných bot, než klika konečně cvakla, veřeje zaskřípely, těžká deska se začala nesměle rozevírat...

... a hned vzápětí dopadl otočný držák zámku, díky všem bohům umístěný ve správné výšce, zasáhl obličej sotva půl palce pod trojicí zvědavých očí, výkřik pomalu přešel v bublavé hučení, železný plát pokryla krev stejně červená jako ruka, která jej svírala. Trand, na chvíli omámený nečekanou bolestí, zavrával, opřel se, jedna z jeho paží se ocitla mezi dveřmi – ta, kterou pravděpodobně v boji tolik nepotřeboval, ale ani tak se mu to líbit nebude, syčákovi! Buch! Další příval řevu, dlaň se zápěstím zůstala trčet do držitelského sálu, zbytek zrádcova těla zmizel někam jinam, někam, kde nemohl škodit, nebo aspoň ne tolik.

Teď už to bylo snadné, jediný slabý kopanec doprostřed břicha poslal agónií staženého soka k zemi; červený na něm přistál ještě dřív, než stačil dopadnout, jednu ruku přitisknutou na hrdle, druhou zaťatou v pěst. „Počkej, ty červe hnojiš, já ti ukážu, kdo tady bude mrtvý!“

Trand se pousmál ústy zašpiněnými od narudlého prachu; zdálo se, že s přeraženou čelistí, vylámanými zuby a nosem proměněným v beztvárovou blátivou hroudu nebude schopen mluvit, přesto se mu to podařilo s překvapující bravurou: „Nic proti tobě nemám, Alkanče. Do téhle chvíle jsi mi byl lhostejný. Držitel řekl je to nepřítel Grempy, o jeho popravu se postarám osobně. Držitel, kterému jsem zaslíbil svou rytířskou čest a poslušnost. Víc v tom nehledej.“

„Ty...!“ Ne, takhle jednoduché to nebude. Nemůže ho jen tak zabít. Takhle prodejná tříoká veš pořád zůstává jeho jediným pojátkem se ztracenou minulostí, vratkým, rezavým pojátkem, ale žádné lepší zatím nemá. „Ty... už nejsi zaslíbený nikomu, mizero. To jen tak mimochodem...“

„Dokud jsem rytířem, poutají mne rytířské závazky. Vražda mého pána musí být pomstěna.“

„Vražda zavšivené loutky Zametačů! Vražda blázna, co si málem zbořil střechu nad hlavou, když se mě pokoušel pro nic za nic usmažit!“

„Byl zdravý na těle i na duchu, když jsem ho viděl naposledy. V hrdlo lžeš!“ Trand napřel všechnu zbylou sílu svých svalnatých nohou – a když červený odlétal k protější stěně chodby, upřímně litoval, že mu i spodní končetiny nezpřerážel, dokud byl čas. „Přesně tak, snažíš se mne obalamutit! Víš, co ti povím? Ty jsi vážně ďábel, měl jsem tě raději přenechat Zametačům! Ti jediní by tě zkontrolovali! Nemáš právo plivat jed na jejich jméno, nemáš právo stát nám v cestě k míru a hojnosti, nemáš...!“

„A víš, co povím já tobě, pane proroku?“ Rána pěstí Tranda znovu na chvíli umlčela – na dost dlouhou chvíli, aby červený stihl sejmout pár vlajek s pevnými zašpičatělými žerděmi visící opodál na stěně a jednu z nich mu hodit k nohám. „Tumáš! Říkáš, že jsi čestný? Tak teda žádnou magii, žádné podrazy, poctivě jeden na jednoho. Dělej!“

„Správně, Alkanče. Vyřídíme to jako dva muži zbraně.“ Zranění možná odsála tříokému rytíři část sil, spolu s nimi jako by se však vytratilo i něco z jeho protivně škrobených způsobů. Už tu nestál vyfintěný barevný frajírek z předváděcích klání, zvyklý, že ho matka příroda, zbrojíři i mágové obdařili stokrát líp než kohokoli, kdo se mu mohl postavit do cesty. Teď měl proti sobě soupeře rovného silou, dovednostmi a vůlí snad ještě pevnějšího, stál proti němu sám, ve špinavých hadrech, poraněný a hladový a zjevně mu zůstalo dost jasného rozumu, aby si tohle všechno dokázal uvědomit. Bil se jako skutečný dravec, vlastní krví

třísnil podlahu při každém výpadu a krytu, aniž by ji vnímal, dokonce i ve chvíli, kdy už neprýštila jen z obličejů a zápěstí, ale i z pultu dalších ran, snad ani nevěděl o tom, že čím dál častěji ustupuje, opírá se o stěny, že umdlévající nohy ho stále urputněji odmítají nést. Předvedl dobrý, tuhý boj a když nakonec přece jen skončil vleže na zádech s hrotem sokovy zbraně na hrudi, pravděpodobně už necítil víc než úlevu a hrdost nad tím, co ze sebe na samém sklonku života dokázal dostat.

„Tak nakonec skončím jako žrádlo pro alkanského kanibala,“ ušklíbl se a vyplivl několik dalších zubů. „Odpusť, Všemohoucí Kreide, asi si nezasloužím nic lepšího, když jsem nedokázal potrestat sprosté násilí na nevinném...“

„Nedotknu se tvého masa, přísahám.“ Červený přitlačil a Trand zasykl bolestí. „Ale prozrad' mi – o co tady opravdu jde? Komu jsi sloužil?“

„Jen svému pánovi, jak mi velí...“

„A on?“

„Och, neměl jsi ho vraždit, když jsi chtěl něco zvědět. Mrtví obvykle nemluví, víš? A co jsem já? Jen pokorný služebník, kterému se páni nejsou povinni svěžovat...“

„Ty jedna proradná děvko! Mluv, nebo...!“

„Nebo co? Nebo mě zabiješ dvakrát?“

Červený zaváhal. „Není smrt jako smrt...“

„Dělej, jak chceš, Alkanče. Zklamal jsem a zasloužím jen tu nejhorší. Posluž si. Podruhé mě selhat nedonutíš...“

„K čertu s tebou!“ Červený kopl rytíře do brady, až se zlomená čelist utrhla úplně a odlétla i s cáry kůže stranou, a konečně mu žerdí proklál hrud'.

Pečlivě očistil obě vlajky, vrátil je na místo a s podivně tupým tlakem v hlavě usedl na zem k oběma zabitým. Tak, tohle kolo jsi vyhrál, brachu – máš dojem, že bys z toho měl mít radost? Jsi sám na světě, kde není nic než zmar, nemáš tuchy, kdo jsi – kromě té hrstky náznaků, co ti stačil napovídat tenhle smradlavý chrobák, a ty můžeš docela dobře být jen další z jeho lží – nemáš tuchy, odkud jsi přišel ani kam jít. Zanedlouho tě začnou honit ti, kdo tady vládnu všemu a mají moc tě srazit na kolena jediným mávnutím paže, budou tě nahánět jako dobytek na louce, jejíž ohrazení střeží po celé délce jen a jen oni... Dobrá. Takže kde začneš?

Musel jsem být na podobné radovánky připravený, jestli jsem vážně byl tím, co o mně Trand vyprávěl. A takovéhle věci se jen tak neztrácejí. Začnu, někde a nějak, jedno jak. Tak třeba...

Tak třeba to... jméno. Příjemná představa, mít takovéhle osobní slůvko jen pro sebe. Varkangar... Bohové vědí, jestli mě tak někdy někdo nazýval, ale nezní to vůbec špatně. Daleko líp než červený.

A za další...

Vstal, vyšel na chodbu, k oběma strážcům. Nepřekvapilo ho, že stojí na svých místech, neteční ke všemu, co se odehrálo za jejich zády. Nepřekvapilo ho, že se nebránili, když jim vyškubl halapartny z umdlévajících dlaní a každému zabodl jeho vlastní doprostřed břicha. Když porcoval dýkou jednoho z nich maso na kusy a pečlivě je ukládal do příruční torny, jež patřila druhému, měl dojem, jako by ani neporážel živou potravu, ale jen vytáhl staré zásoby z ledové skříně. Zbytek těl pečlivě spálil, aby nezůstala sebemenší stopa, a vrátil se do sálu.

Za další – s plným žaludkem se daleko líp přemýšlí.

Opřel se o zeď a s labužnickou dychtivostí se zakousl do krásně libového mladého lýtka...

Nebe už dávno vybledlo, hvězdy zmizely a na východě zazářily první oranžové paprsky nového dne, když se na mostě před držitelským palácem konečně objevila mužská silueta a zamířila dolů k městu. Šero ještě nedovolovalo rozeznat všechny podrobnosti, už teď ovšem bylo zjevné, že muž je vysoký, urostlý, s ohnivě rudou pletí a bez vlasů. Po boku si vedl osedlaného drufa, zatím však o jízdě zjevně neuvažoval a šetřil síly zvířete na potřebnější okamžiky.

„Díky Kreidovi.“ Tíha, jež z ní spadla, byla natolik hmatatelná, až Erlina mimoděk sklonila zrak, aby se přesvědčila, jestli dláždění pod jejíma nohama není rozbité na prach. „Vážně už jsem se začínala bát, že nám ho ten pitomec před nosem zabije.“

„Alkanci se tak snadno nedají,“ ušklíbl se Akleb a ostatní muži za ním souhlasně pokývali hlavami. „Zvlášť když jim ještě dáš melganionský výcvik. Na Grempe není nikdo, kdo by proti němu nebyl slabý jak moucha.“

„Hlavně že vy jste siláci. Kreidova dobrota, čtyři proti dvěma a nechají si namlátit jak kostelní báby... Tohle si ještě vyříkáme, s tím počítej.“

„A kdo měl vědět, že dostanou tak silná kouzla? I když víme, že je Drhel ve hře. Koho by napadlo, že vybaví kdejakého poskoka tím nejlepším, co má?“

„Jistě, tohle jsme trochu podcenili.“ Erlina se hryzla do rtu. „Dobrá, tak si nic nevyříkáme, ale o to víc si musíme dát záležet teď. Honem, než nasedne na tu svoji herku a odcválá nám čertvíkam.“

„A co pak?“ uklouzlo Aklebovi, možná jen aby řeč nestála, možná ze skutečného zájmu, ani ona to v rozrušení nedokázala jasně poznat. „Co vlastně dál, až bude zpátky v táboře?“

„Zatím přemýšlej nad tím, jak ho tam dostat,“ odsekla a pak, o něco smířlivěji, jako by se za svou příkrost styděla, dodala: „Žádný strach, až naši zametačští přátelé nachystají, co je třeba, dozvíš se víc. A on taky...“

X

Ustupující noc ho přivítala nezvyklým chladem, jaký si během cesty s Trandem vůbec neuvědomil; možná, že teď, když se naděje na únik, na uzdravení i na účinný odpor zase o pořádný kus vzdálily, se chlad znovu stal tím, co zavládlo v jeho mysli. No nic, aspoň v tomhle prašivém brlohu nakonec našel většinu z toho, co bude v nejbližších dnech potřebovat. Má dobrý meč, několik dýk, zlato, spoustu účinných bojových kouzel i zbroj – s tou to bylo vůbec nejtěžší, grempanké obleky by se mu hodily leda tak na hraní, naštěstí tu ještě po turnajích zůstala výbava cizích rytířů a někteří z nich se mu přinejmenším velikostí vyrovnali. Kdopak ví, třeba se v té, kterou nakonec vybral, bil právě Trand. Má i zásoby, i když maso z hradních strážců bude ještě potřeba nakrájet na plátky a usušit. A nakonec má zvíře, co mu umožní prozkoumat větší část okolí a až se uštve, bude z něj další zdroj potravy, pokud se naskytne šance vyměnit je za jiné.

Jestli může aspoň trochu věřit tomu, co říkal ten holomek, dnes by ho ještě neměl nikdo pronásledovat, přinejmenším nikdo, kdo by stál za řeč. Dobře, dnešek tedy věnuje zpracování jídla a mezitím, co se bude sušit – radši za pecí v nějakém opuštěném domě než na slunci, bude to rychlejší – on co nejdůkladněji propátrá Turalpyn. Samozřejmě ještě musí nějak odradit nezvané návštěvy, k tomu by snad měly stačit dostatečně jasné náznaky, odkud maso pochází; jak se zdá, většina z těch, kdo nepatří k jeho rase, má čertvíproč k podobným zdrojům dost silný odpor.

No a co je úplně nejhlavnější – musí se pokusit najít nějakého mága. Kouzelníka, co by mu mohl pomoci s tím všivým výpadkem paměti. Když na žádného nenarazí tady ve městě, nasedne a pojedje co nejdál odtud, co nejdál od všech míst, kde už neomezeně vládnou Zametači. Mělo by jich být dost, sami přece říkali, že všude na Grempe se ještě nezabydleli.

Až se mu vzpomínky vrátí, bude už mít napůl vyhráno; ať už se tady vzal odkudkoli a jakkoli, podle všeho dorazil až po uzavření Bran, takže jeho cesta pravděpodobně proběhla v utajení a bude stále použitelná. Vráti se ke svým – a pak konečně přestane být štvancem a změní se znovu v bojovníka.

Minulost mu zážitky v branách Turalpynu zatím zpátky nepřinesly, ostražitost a nedůvěru však ano, takže když uprostřed ulice před sebou spatřil důvěrně známou čtyřku, kterou tentokrát ještě doprovázela žena stejné rasy, bleskově probudil bojové zaklínadlo a zatímco jednou rukou přivazoval drufa k nejbližší lampě, druhou už zdvíhal připravený meč. Teprve pak si skupinku pozorněji prohlédl; stáli s pažemi široce rozpraženými do stran, ne kvůli přípravě na útok, právě naopak, tohle bylo vcelku jednoznačné gesto míru. A už jen to, že tu před ním takhle vylezli, místo aby ho jednoduše skolili ze zálohy, naznačovalo, že tentokrát to má jít po dobrém. Aspoň dokud nerozhodnou jinak.

No dobrá. Nakonec, nechtěl je předtím sám vyslechnout? A pročpak se mu v tom Trand vlastně snažil tak urputně bránit?

Uložil zbraň, upažil podobně jako oni a hlavou pokynul ženě, zjevně vůdkyni, ať jde blíž. Bez zaváhání mu vyhověla.

„Měla bych začít tím, že zelená je lepší než modrá,“ usmála se, jakmile se přiblížila na doslech. „Ale nejspíš jsi heslo taky zapomněl a naopak, domácky se ho nekalé živly. Takže prostě – buď zdrav, Varkangare.“

Neptal se, odkud zná jeho jméno. Přišlo mu to jako hodně velká pitomost, když nevěděl, jestli třeba ještě před pár týdny nebyli dlouholetí spolubojovníci a přátelé. Prozatím plně stačilo, že ten líbivý zvuk byl zjevně víc než jen náhlým výplodem Trandovy představitosti. Pokývl na pozdrav a mlčky čekal, co přijde dál.

„Předpokládám, že omlouvat už se nemusím. Asi už chápeš, čeho jsme tě chtěli uchránit.“ Na chvíli se odmlčela. „Jak... jak to dopadlo? Je po něm?“

Ušklíbl se; jako by znovu slyšel blížícího se Tranda, klapání jeho bot, tu protivnou otázku... Je mrtvý, výsosti? Je mrtvý, Varkangare? Určitou sortu lidí asi v celém širém Všemohíru nic jiného nezajímá... „Jo, je po něm. Tuhej, krvavej. Stačí? A Drhel taky.“

Na okamžik nasadila kamenně neproniknutelný výraz, jako každý, komu až příliš záleží na tom, skrýt nejistotu. „Dobrá... Dalo se to čekat. No nic, na těchhle dvou by nikomu záležet nemělo, byly to nuly.“

„Ten blázen mi nedal na vybranou. Zabil by mě i sebe, měl z hlavy žumpu.“ Zaváhal, jestli nemá s dalšími slovy raději počkat, přece jen, jak moc jí po tom všem může věřit? „Mám dojem,“ rozhodl se nakonec, „že to byl on, kdo sem přilákal Zametače, odněkud, nějak, nevím. Nechtěně, a pak mu z toho prostě ruplo v lebce. Celou dobu mlel o nějaké díře...“

Probodla ho pohledem ostřejším než všechna bojová zaklínadla Všemohíra. „Co přesně říkal?“

„Dohromady nic. Že tam vlezli a tím všechno zavinili.“

„Kam vlezli?“

„Nevím, nedostal jsem to z něj. Do červené díry, víc nevím.“

Zavrtěla hlavou. „Kreidova dobrota... A tolik na něj sázeli. Ukazatel na cestě pod křídla Thermadonu, pch...“

„Hele, a co když měl pravdu? Měli bysme to tu trošku prohledat a...“

„Zapomeň na to. Máme jiné starosti, než se chytat kdejakého blábolení.“ S podivnou odevzdaností rozhodla pažemi, to gesto k ní ani trochu nepasovalo. „Podívej, Varkangare, i kdyby to tak bylo, co chceš vlastně hledat, kde, jak? Dokážeš něco za tu chvíli, než nás odhalí a zlikvidují? Pokud jde o nás, přišli jsme sem ještě před vyřazením Bran, uvízli jsme tady úplně stejně jako ty. V první řadě se musíme vrátit na Melganion.“

„Jak jsem přišel já?“

„Nejspíš osobní Branou, jenže to je ještě horší než s tou tvojí dírou. Věř mi, vyslanci vládního světa si na svoje věci umějí dávat zatraceně pozor. Máš dojem, že za necelé dva dny najdeme na Grepě věčičku asi tak velkou, abys ji bez potíží unesl na zádech, která je teď nejspíš zakopaná dva sáhy pod zemí na dně nějaké strže, ve skalních labyrintech nebo v jeskyni, která má vchod...?“

„Dost! Hrome, někdo mi tu snad dokáže dát tu mizernou palici konečně do pořádku, ne?“

„Kdepak, příteli. Je mi líto, z tohohle tě nedostanou jinde než doma. Teprve pak můžeš zase k něčemu být. A musíš se tam dostat tak jako tak, už jsi do sebe nasál příliš mnoho důležitého, je potřeba, aby si to mágové přečetli, utřídili, zhodnotili, jinak se tahle záležitost může protáhnout o celé roky a změnit v pohromu, poslyš, je třeba, abys...“

„Zkrať to básnění... Hádám, že plán už máte připravený.“

Ramena a koutky úst jí poklesly. „Máme, jenže...“

„Tak ven s ním!“

„Prosím tě, hlavně mě ale nepřerušuj a nech mě domluvit do konce. Slibuješ?“ Nadechla se, zavřela oči a když znovu promluvila, hlas jí zněl jako vítr mezi ledovci. „Varkangare, teď, hned, okamžitě se musíš vydat zpátky do tábora...“

X

Dělníci se srocovali s nadšením a ochotou, o jaké si zavšivený lágr mohl během minulých dní nechat jen zdát. Mnozí do sebe ještě v běhu házeli poslední zbytky oběda – Varkangar ani na okamžik nepochyboval, že strava se dnes podávala mimořádně chutná a ve štědrých porcích – jiní dost možná ani jíst nešli, aby snad náhodou něco z téhle chvíle nepropásli. Trvalo jen několik minut a na plácku před ubikacemi nebylo k hnutí. Už jen to, že se mezi hodinami úmorné dřiny a dalšími hodinami mizerného blouznivého odpočinku vůbec něco dělo, dokázalo přivést většinu z nich k vytržení – a pokud to ještě byla *takováhle* událost, zaprodali by duši d'áblu, aby u ní mohli být. Což je možná přesně to, co udělali.

Bude to ještě horší, než se zdálo...

„Pojď.“ Zametač na vyvýšeném pódiu ho lehce pobídl pokynutím paže a odstoupil do pozadí. No ovšem, zase to jejich slůvko, musejí ho mít po čertech rádi – anebo je zkrátka řeč vůbec nezajímá a vystačí si jen s ním. Nepotřebují výhrůžky, křik, sliby, lichotky, stačí jim jediná kratičká výzva a zbytek za ně udělá slabost, k níž si našli bravurnější cestu než nejlepší thermadonští kati.

Vystoupal k nim, dával si záležet, aby jeho chůze neprozrazovala nic než beznaděj, porážku a absolutní podřízenost, a konečně se rozhlédl po shromáždění. Hradba výsměšných pohledů, jízlivých úsměvů a vědoucně pokyvujících hlav ho přibila k zemi spolehlivěji než kladiva všech božích výhní – pár vteřin významu uprostřed prázdnoty, pár chvil hrdosti uprostřed poddanství, pár okamžiků bez slabosti, bez pochyb, pár okamžiků povýšení rezignace na ctnost a zbabělosti na jedinou správnou cestu. A on má být ten, kdo jim tenhle kratičký svátek zaplatí vším, co mu ještě zbylo.

Dobrý Kreide, doufejme, že ta cizačka Erlina zatraceně dobře ví, co dělá! Doufejme, že to není jen další hnida, co ho zaprodala, co si neumí udržet vlastní čest jinak než požíráním cti jiných!

„Udělal jsem moc špatnou věc,“ začal a v každém svalu cítil, jak se hlas snaží vymanit z kňouravého tónu, vykřičet to lepší, co ho naučil rodný Alkan a co se v thermadonských službách snažil nezapomenout, bohové, jen ať to vydržím, ať mě nic neprozradí! „Udělal jsem špatnou věc a prosím vás všechny za odpuštění.“

„Jen pověz, copak jsi provedl,“ vyzval ho okamžitě Zametač.

„Nevážil jsem si dobrodiní, jehož se mi tu dostává.“ Snažil se odpovídat co možná mlhavě a neurčitě, prázdné fráze se přece jen zdály o chloupěk snesitelnější. „Žil jsem v bláhové víře, že snad jiná místa jsou lepší, že mě čekají lepší cesty ke spokojenosti, naplnění a...“

„Co jsi tedy provedl?“

„Utekl jsem.“ Parchante! Nenecháš mi ani skulinku, co?! „Utekl jsem z tábora a tím jsem zradil naši společnou věc.“

„Jak se to mohlo stát, červený?“ Cizinec obrátil tvář s velikýma očima do davu, masku lítosti natolik upřímné, že Varkangar jenom stěží potlačoval smích. To stádo pitomců jim to nejspíš baští – ale kdopak ví, třeba ani ne. Třeba je jim celá tahle invaze taky pro legraci, řehtají se uvnitř na celé kolo a právě za to jsou po všem, co prožili, vděční. „Jak se to mohlo stát? Scházelo ti u nás něco? Nepostarali jsme se o všechny tvé potřeby, nepřinesli jsme hojnost stravy tvému žaludku i duši?“

„Víc než hojnost. Nadbytek.“

„A přesto ses rozhodl odejít? Přesto jsi zamířil do světa, kde není rád, radost, blahobyt, do světa, kde ještě nejsme my?“

„Ano. Hledal jsem svobodu...“

„Svobodu? Tam venku, ve zmatku, kde devět cest z každých deseti míří do záhuby? Kde ti nikdo nepostaví k cestě značky, neukáže ti, kudy jít k té tvé svobodě? Nebo k čemukoli jinému?“

„Věřil jsem, že sám najdu směr...“

„Sám proti pustině, sám proti prázdné krajině a lidem, z nichž každý touží po něčem úplně jiném? Kuráz ti tedy nechybí, příteli, věřím, že ani síla ne. Jen škoda, že ses k nim nenaučil také špetce moudrosti. Svoboda není dílem jednoho muže, můj hochu. Ani desítky, ani stovky mužů. Svobodu může vytvořit pouze jednota všech se všemi, je dílem mnoha národů a mnoha pokolení. Jen ruku v ruce s dalšími, kdo touží po svobodě, můžeš vytvořit prostředí, kde ti bude patřit, natrvalo a bez nebezpečí. Samota ti nepřinese nic než pár chvil blouznění před pádem do chaosu.“

„Ano, to všechno už vím.“ Varkangar se držel z posledních sil; Všemohoucí Kreide, stůj při mně, ještě pět minut tohohle šaškování a začne mi být líto, že mě Trand nepřipíchl vlajkou ke stolu! „Mrzí mě, co jsem provedl. Omlouvám se vám všem, kdo tu stojíte, a vás, pane, prosím, dejte mi ještě šanci.“

„Šanci na svobodu, které ses vlastním sobectvím zřekl?“ Zametač se zatvářil, jako by přemýšlel, stejně okázale, jak tu dnes prováděl všechno. O to, co přijde dál, je dávno rozhodnuto. Doufejme, že tak, jak má. Tak, jak si to maluje Erlina. „Těžká věc. Měl bys jít na týden do Klece, nejméně. Jenže naše vlastní úkoly do dalších dnů vyžadují určité přesně vymezené podoby spolupráce a když uvážím tvou příkladnou pokoru, myslím, že i my bychom měli projednou být shovívaví.“

Nerozbitná hradba vepředu změkla, v jejím masivu se objevily první trhliny, v mnohých pohledech prokmitlo překvapení, údiv, rozhořčení. Jen Varkangar se spokojeně usmál – prozatím skrytě, v duchu, ale i to pro začátek stačilo.

„Nemáš rád tohle místo, červený. Snad ti přijde nudné těžit dřevo a stavět domy a pokud jde o kroužky a zbroje, patříš patrně k národu, jenž v nich raději bojuje, než aby je vyráběl. Nemáš rád tenhle tábor a tábor nemá rád tebe. My se naštěstí umíme i podle takových věcí zařídit.“

Krátká odmlka, během níž zraky všech dělníků visely na jedné jediné bílé tváři. „Už dnes v noci odplouvá loď na jiný svět, na místo, kde budeme do budoucna cvičit vojáky na ochranu našeho díla. Věříme, červený, že ve službě odpovídající tvé vlastní chuti a přirozenosti budeš oddanější a úspěšnější. Doufáme v to a přejeme ti to. Teď se běž chystat na cestu, trest prozatím odkládáme, ponecháme ho plně na libovůli tvých nových nadřízených.“

Povadlý dav znovu ožil, všichni rozuměli, jaký ortel byl právě vyřčen – nebo si aspoň mysleli, že rozumí. Neposílali se snad odjakživa rebelanti na vojnu? V barbarských žumpách, jako je Grempa, docela určitě – a nic víc si tahle verbež ve svých hmyzích mozečcích představit nedokázala.

Bohužel ani on sám ne, prozatím. Jenže pro něj se to už brzo změní.

Přimhouřil oči, aby nemusel hledět do záplavy těch, jež si ho měřily s dojemně jednotnou myšlenkou – jen počkej, červená hubo, za pár dní budeš potit krev! – pak je zase otevřel a vzhlédl do modrého nebe s bílými chuchvalci oblaků. Jak asi vypadá zametačský koráb, když se skrz ně prodírá tam nahoru, ke hvězdám? Určitě je majestátní a podle toho, co říkal Trand, musí být dost hrozivý i bez těch pitomých kouzel na výplach mozků – jenže tentokrát nebude plivat zkázu. Pro dnešek bude znamenat lístek ven z pekla, přinejmenším pro pár zatracenců, co se v něm ocitli nedopatřením.

„Děkuji, pane,“ kývl hlavou a poprvé od začátku celé šarády myslel svá slova naprosto upřímně.

X

Koráb byl stejně nevkusný jako létající měchuřiny pro povrchovou přepravu, jako haluzny v táboře, jako nejspíš všechno, co kdy zametačská učenost stvořila – obrovský železný bočník hučící jako příbojová vlna a syčící jako celá stovka skalních ještěrů, smrděl sírou a uhlím, chvílemi ho halil dusivý kouř a ten hned zase přebíjela záře neúměrně silných magických krystalů, připravená vyškvařit v okruhu dvou mil oči každému, kdo je včas nezavřel – a i cesta do ráje, ať už měl vypadat jakkoli, na sebe nechávala čekat. Erlina i se svými poskoky se mu sice ukázala ještě před naloděním a během plavby za ním aspoň jednou denně zašla, chvíli do něj s rádoby důstojnou naléhavostí hučela cosi o tom, že opravdu nepadl do léčky, a zase mizela, aniž by řekla cokoli určitého, pokud ale doufal v rychlý zvrát, šeredně se zmýlil a jeho zklamání se stále víc a víc měnilo v rozhořčení.

Nutno ovšem dodat, že většinu jejích litaní nedokázal už ani pořádně vnímat. Přicházela navečer – jindy zkrátka nebyl v nabitém rozvrhu uměle stvořeného lodního dne čas – a ať už jí svěřili jakoukoli práci, docela určitě jí musela mít mnohem méně než on. Pokud šlo o něj, celá širá loď už věděla, že se má na novém působišti stát vojákem, a kdo mohl, dával mu plnými doušky okusit toho, co znamená kasárenský život nejspíš po celém Všemohíru. Po dvanácti lodních hodinách běhání sem a tam, přenášení okázale těžkých věder s převážně nechutným a takřka vždy nepotřebným nákladem, opakovaného drhnutí chodeb a místností, za jejichž čistotu by se nemusely stydět dvory thermadonských vládců, a přitápění pod kotlí pohánějícími čerti vědí co, nedokázal o moc víc než vykonat potřebu a padnout na kavalec. Tím spíš, že i stravy bylo poskrovnu a kdo mohl, ten si nového rekruta jaksepatří potýral – ne důtkami, ranami, kopanci, nadávkami, kdepak, tady stačilo jediné kratičké zaklínadlo a mysl se změnila v beztvárovou hmotu, zmítala se záchvaty smrtelného děsu, sebelítosti zemního červa nebo naprosté otupělosti, a přesto dál musela na rozbolavělé tělo řvát rozkaz běž, běž, běž...

Když tedy jednoho rána hned po úklidu ložnic dostal práci v kuchyni jako pomocník při přípravě dělnické šlichty, stačilo mu to, aby pochopil, že se konečně něco chystá. Kuchař ho příliš neproháněl, většinu dopoledne ho nechal krájet za stolem v koutě zahnívající zeleninu, odpoledne pak umývat nádoby a zadělávat na těsto k vykynutí pro další směnu – a po celou dobu jakoby náhodou hleděl jinam pokaždé, když se jeho svěřenec pokoušel z přidělených zásob ujídat. Strava to byla odporná, ale v překvapivě hojném množství a už jen to znamenalo po uplynulých dnech něco jako malý svátek; když se Varkangar vracel po směně na ubikaci, sytý a naplněný silou tak, jako ještě během svého krátkého zajetí nikdy, jen přirozená opatrnost ho zadržela, aby si nezačal prozpěvovat a tleskat do rytmu chůze. Vplížil se do místnosti – všichni spolubydlící, kteří už měli volno, seděli jako obvykle zalezlí v lodní krčmě

a nalévali se patoky, v jakých snad jen grempanké hrdlo dokázalo cítit lahodné osvěžení – labužnický se natáhl na lůžko a s úsměvem na rtech a dlaněmi pod hlavou očekával další události.

Nemusel čekat dlouho; když se ozvalo zaklepaní na dveře, objevila se Erlinina tvář a beze slova mu pokynula, aby šel ven, dobrá nálada se mu ještě ani nestačila v mysli pořádně usadit a slehnout – tedy přinejmenším dokud opravdu neopustil ložnici. Pak už najednou nebylo nic, co by mohlo slehávat.

„Co tenhle tady chce?“ Dlaň mu mechanicky sjela k rukojeti meče – k místu, kde by **měl mít** rukojeť meče, kdyby byl něco víc než mizerný slouha. Zatraceně.

„Podle lodního rozvrhu jsem na obhlídce cestujících.“ Bílá postava si založila ruce na prsou, ozdob na jejím plášti bylo právě tolik, aby působil vznešeně, ale ne nabubřele. „Nikdo se po mně shánět nebude. A po vás taky ne, žádný strach.“

„Kde jsi tu... **věc** sebrala?“ Zamračil se, pěsti zaťaté, až mu nabíhaly žíly a praskaly klouby – aspoň ty mu ještě zůstaly a někdo to tady hodně rychle pozná na vlastní kůži!

„Jen klid, to je Thas. Pomůže nám a pak, až budeme...“

„Je to Zametač, sakra!“

„Pane Varkangare – prý se tak jmenujete – nechovejte se jako barbar. I když máte poničený mozek a hádám, že ani předtím to za moc nestálo.“ Navzdory sarkasmu hovořil bílý překvapivě klidně a přátelsky, možná právě tenhle podivný a působivý rozpor Alkance přiměl, aby místo rány začal naslouchat. „Vím, kde jste prožil poslední týdny. Vím, že tam všichni přemýšlejí jedinou hlavou a ta není jejich. Ale až se vám vrátí vzpomínky, určitě mi potvrdíte, že ani u vás doma nejsou všichni ve všem zajedno. Neodložíme tuhle debatu na později, až bude mít větší smysl, místo abychom na ni teď mrhali vzácný čas?“

„Je čistý a je náš. Opravdu. On a dva další, ti teď jsou u Akleba.“ Erlina se pokusila o úsměv. „Jsou prostředky, které oklamat nedokážou. Můžeme jim věřit, musíme. I když přiznám, že mi to taky přijde, ehm, nezvyklé...“

Trochu křečovitě kývla hlavou na nového průvodce a ten bez dalších slov a taky bez jediného gesta vyrazil. Vojáci uklízející po chodbách až příliš ochotně uhýbali z cesty, když podivná trojice cizozemců procházela okolo nich, nenápadně se odsouvali do slepých ramen či za dveře místností a pokud žádné vhodné místo nebylo po ruce, alespoň odvraceli zrak, předstírali horečné zaujetí prací a teprve když je Zametač minul a ocitli se za jeho zády, vrhali na jeho dva společníky pohledy se směsicí škodolibosti, soucitu a prosté úlevy. Nikdo z nich nepochyboval, že tyhle chudáky čeká mučení nebo v lepším případě nelidské dřina navíc místo spánku – a Varkangar sám by pořád ještě nevsadil krk, že to tak nakonec opravdu neskončí.

„Až unikneme, nebudu pochopitelně klást odpor.“ Thas jako by cítil jeho podezření, jako by jím přímo nasákl – a jakmile se ocitli na schodišti mezi palubami, bez nebezpečí, že jim kdokoli bude naslouchat, sám začal odpovídat na nevyřčené otázky. „Pobudu si v ochranném žaláři, dokud se nepřesvědčíte, že nejsem špeh ani záškodník. Stačí?“

„Starou belu stačí! Proč by mělo? Nejdřív mi vaši lidi povídají o ráji a do rána ze mě udělají otroka s vymydleným mozem. Pak mi jeden dobroděj s rytířskou ctí slíbí únik a pomstu a předhodí mě do drápů pošahanci, co chce k obědu škvarky z mojí hlavy. A nakonec mi další spřízněná duše přivede Zametače a chce, abych ho měl za kamaráda. Zatraceně, co se to tady hraje za hru? Kolik jsem toho vlastně zapomněl?“

„Především jsi zapomněl na jednu důležitou věc – že pracuješ pro říšské tajné síly. A že k nim nepatříš.“ Erlinin hlas výrazně ztvrdl. „Nejsi jeden z nás, máme tě jako pomocníka pro tuhle nemilou epizodu, tak se podle toho chovej. Co jsem slyšela, jsi dobrý válečník pořádkových jednotek, snad i poctivý chlap, ale o tvých úkolech ti nebudu říkat víc, než kolik musíš vědět, abys je splnil. A to pro tuhle chvíli je, že jsi na správné straně, s přáteli, a že kdo

vztáhne ruku na kohokoli z nás, ten je i tvůj nepřítel. Takže pochoduj, vojáku. A mlč, nebo nás prozradíš dřív, než potřebujeme.“

Po šachtách s nekonečnými spirálami točitých schodišť následovaly další chodby, podstatně prázdnější a taky podstatně špinavější než ty, které opustili. Tohle už nebyla místa běžně přístupná dělníkům a vojákům, oázy tvrdé disciplíny a zbytečného hemžení – jen tu a tam potkávali někoho z posádky, osamělé bílé postavičky přehrabující se ve skladištích toho a onoho, ploužící se na střídání směny nebo prostě stojící na stráži, a kromě tichých pozdravů s Thasem, nejspíš jen mrtvé součásti lodní etikety, si jich nikdo celé dlouhé minuty ani nevšiml. Varkangar nestál o zbytečné potíže, aspoň dokud nebude znovu v plné síle, a dávno pochopil, že Zametači se přímému boji vyhýbají, jak můžou, přesto se mu ten dusivý, ničím nerušený klid líbil čím dál míň.

Pak se najednou prostory kolem nich výrazně rozšířily, tak, aby mohly pojmut tucty rozměrných beden s nákladem všeho, co se nevyplácelo přenášet z přístaviště do vzdálenějších částí korábu, a jedna z vrat jim nakonec konečně odhalila i dok pro létající nákladní čluny.

„Vezmeme si jeden z támhle těch, samozřejmě,“ pokynul nenápadně Thas. Kromě známých hranatých oblud s komíny, trojhrannými okny a měchy skrytými někde uvnitř tu stály i další stroje, mnohem elegantnější – válce zašpičatělé z obou stran, bez jakýchkoli viditelných výstupků a s pláty tak dovedně spojenými, že působily jako takřka jednolitý celek. Tihle krasavci se nikdy neobjevili v grempských táborech ani městech, nejspíš sloužili jen přepravě prázdnotou mezi světy, příliš ušlechtilé, aby na nich oko podřadných tvorů vůbec mělo právo spočinout.

„Támhle. Akleb a ti jeho křupani nás tentokrát předběhli.“ Erlina blýskla jen pohledem ke člunu, u něhož její druzi pod dozorem dvojice bílých nepřilíh přesvědčivě předstírali údržbářské práce. Hned vzápětí jí ten výhled zastínil půltucet dalších Zametačů a podle toho, jak se změnil její výraz, tihle nejspíš v seznamu přátel tajných služeb scházeli.

„Jděte si po svých,“ utrousil jejich vlastní průvodce, jako by se nechumelilo. „Jsem eltan Thas a mám tu povinnosti.“

„Ovšem, pane,“ odpověděl jeden z těch šesti, už trochu podezřívavým, ale stále ještě klidným hlasem. „Jen kdybyste to, prosím, mohl trochu upřesnit, víte, kvůli hlášení...“

„Jdeme uklidit támhle tu loďku. A už nezdržujte.“

„Prosím? Tam už někdo pracuje, jestli dobře vidím...“

„No tak... tak jdeme uklidit nějakou jinou, no...“

„Kterou, prosím?“

„Hmm, co já vím... prostě některou budeme obstarávat... Tak už zmizte, zmizte!“ Thas zmateně zamával pažemi a Varkangar zasykl; nejraději by zavřel oči, kdyby mu nebylo jasné, že právě teď je musí mít zatraceně otevřené.

První záutočil ten úplně vlevo – kouzly, jak jinak. O zásahy do mysli se ani nepokoušel, muselo mu být jasné, že tady by s nimi pramálo pořídil, jen by se zbytečně připravil o výhodu překvapení. Právě na tu nejspíš spoléhal, samotné bojové kouzlo z jeho dlaní bylo až směšně pomalé a slabé, spíš jen jarmareční ohýnek pro zastrašení – anebo snad pro zasmání? Skryté dary melganionských cvičišť, která na něj nezapomněla jen proto, že on zapomněl na ně, dostala Varkangara stranou v několikanásobné otočce, na jejímž konci se pěst jeho pravice ocitla v bílých ústech, vylámala zuby a pronikala dál, dál a hloub, dokud pod jejím tlakem neprasklo cosi měkkého a teplého a Zametačovo tělo se bezvládně nezhroutilo k zemi.

I druhého z nich stačil vyřídít holýma rukama, teprve pak se začal rozhlížet po zbrani – s pořádným kusem železa nebo aspoň dřeva je boj přece jen o něčem úplně jiném... Zatraceně, proč mám od začátku téhle pitomé cesty meč po ruce vždycky jenom když ho nepotřebuju? Aha, támhle! Dalšími třemi skoky se ocitl v koutě, u zarezlého stavebního žebříku opřenému o stěnu – být ve zbrojnici a ne v zavšiveném doku, ani by o něj nezavadil,

ale co, když se nasadí některému z těch bílých parchantů na krk a pořádně se šklubne, je dobrý dost. A což teprve když se povede chytit do něj hned dva najednou? Dalšího jím může třeba vzít po hlavě a konečně, hozený dost šikovně, aby se jeho stojka zabodla do oka a skrz něj dál do mozku, to přece taky bude účinný až až, nebo ne?

Spokojeně se zašklebil nad šesti krvácejícími mrtvolami, do jedné, která se mu nezdála dostatečně polámaná, ještě pro jistotu kopl, odložil svůj bojový nástroj – a pak, když si všiml opodál stojícího Thase, znovu ho sevřel a s hlasitým zařváním vyrazil.

„Tak, a teď ty!“ Ten červ mu v boji ani trochu nepomohl a Erlina taky ne. Vůbec nikdo – pročpak asi?

„Stůj, pitomče!“ Těžko říct, jestli ho zastavil spíš Erlinin hlas nebo výboj, který ho odmrstil dva sáhy nazpět a vyrazil mu žebřík z rukou – každopádně jedno si s druhým v účinku nijak nezadalo.

„Pitomec je on! Proč to udělal, hrome?! To nedokáže oklamat pár přistavních poskoků?!“

„Jistěže dokážu,“ usmál se Thas. „Kdybych chtěl.“

„A proč jsi teda...?“

„Podívej, ty hromado masa, znám tě jen chvilku, ale ta chvilka mi úplně stačí. Bylo mi jasné, že když si ještě před odplutím nebouchneš do Zametače, budou s tebou potíže, až půjde opravdu o krk. A kromě toho...“

„A kromě toho aspoň vidíš, že náš přítel dokáže obětovat vlastní lidi,“ doplnila Erlina. „Možná bys chtěl víc, ale tohle je nejlepší, co zatím máme. Tak co, spokojen?“

Jako by čekali právě na tohle slůvko, Akleb se svými muži i trojice Zametačů spustili hlasitý potlesk, jeden z nich ho ještě doplnil zahvízdáním.

„A víte, že mi to opravdu udělalo dobře?“ Varkangar se okázale uklonil na obě strany, zapózoval zkrvaveným žebříkem a konečně ho odhodil zpátky ke stěně. „Kdybyste mi zase někdy chtěli udělat radost, nestyďte se – jenom si to příště radši naplánujte, až budu pořádně ozbrojený... Jak otevřeme vrata? Musí tady někdo zůstat?“

„Není třeba. Můžeme to provést i zevnitř.“ Thasův hlas zněl stroze, odměřeně, jako by tu najednou místo něj stál nějaký úplně jiný bílý parchant. Díky bohům, ó, díky. Co může být krásnějšího než vyrvat sousto škodolibosti z cizích rukou, pochutnat si na něm sám a nemuset si při tom vůbec na nic hrát...

Útroby člunu byly snad ještě tísnivější než gondoly létajících měchů, holé, matné a temné skoro tak dokonale jako sám Všehomír. Jako by ve vzdálené domovině Zametačů vůbec neznali barvy, jen černou a bílou, a pokud se chtěli odlišit od prostředí, nesplynout se svými vlastními výtvoři, zbývala jim jen jediná volba. Hladký povrch nenarušovalo jediné okno a nebýt veliké stříbrně zářící koule uprostřed, nejspíš by tu panovala naprostá tma – právě za magickou louč, poněkud přerostlou, ji také Varkangar považoval, aspoň dokud nevstoupil za ostatními do jejího středu, kde ho čekalo pořádné překvapení.

Člun okolo nich úplně zmizel – stěny, podlaha, ocelové pláty, dokonce i samotná sféra a její světlo, všechno se vytratilo, zůstal tu jen on a jeho druzi, stáli dva sáhy nad plochou přístaviště, jako by se vznášeli ve vzduchu, jen tíha pevné matérie pod nohama dávala tušit, že je všechno úplně jinak. Přikrčil se do bojového postoje, když o kus dál spatřil procházet párek přistavních dělníků, žádný z nich si ho však nevšiml, ani jeho, ani pobaveného smíchu tří Zametačů po jeho boku. Jak by ne, jejich plavidlo nezmizelo, to jen oni ho díky nějakým dalším všivým čarům odtud nevidí. Čert to vem, dva jedna pro ně!

„Tohle opravdu nemusím.“ Erlina zavrtěla hlavou, odplivla si a poodešla kousek stranou, tak, aby stála mimo hranice stříbrné koule. Tvář se jí viditelně uvolnila, pro ni už tu zase byla jen místnost uvnitř člunu, tmavá a nepříjemná, ale aspoň viditelná. Varkangar měl sto chutí vyrazit za ní, nakonec však jen mávl rukou; nebude se bát svinské šalby, takovouhle jízdu už dost možná do smrti nezažije, tak proč si ji nevychutnat naplno?

„Držte se panstvo. Jdeme na to.“ Thas zdvihl paže, odříkal zaklínadlo a člun se dal do pohybu – *oni* se dali do pohybu, klouzali prostorou, aniž pohnuli jediným svalem, propluli skrze dok a pak otevírajícími se vraty ven do prázdnoty, do míst, kde není vzduch ani teplo vhodné k životu, přesto dýchali, žili, plynuli dál a dál... Aklebova čtveřice pobledla a její členové se co možná nenápadně schoulili jeden ke druhému, dva Zametači znuděně postávali opodál, netečná se zdála i Erlina vzadu za nimi, jako by se jí nic z toho šíleného výletu netýkalo – což byla koneckonců taky pravda. Jen Thas si svou kormidelnickou úlohu užíval, nakláněl trup i roztažené ruce dopředu, dozadu a do stran, přešlapoval, vlnil boky... Jako tanečník, nevidaný božský tanečník mezi hvězdami.

Koráb se pomalu přesunul za jejich záda, poprvé za celou dobu, kdy měli šanci ho pozorovat a hodnotit, vypadal skutečně impozantně; přísvit blízkého slunce dokázal vyloudit i z matného, špinavého pláště lesk, čerti vědí, jak to zařídil, ale létající bochník v tu chvíli vypadal, jako by ho čerstvě vyvezli z loděnice. Modř jeho magické aureoly se co chvíli měnila, nabízela pestrou paletu barev od panensky růžové až po temně fialové odstíny předpeklí, hned se rozpalovala téměř doběla, hned zase skoro splývala s černotou – snad by od něj nedokázali odtrhnout pohled, kdyby se zničehonic sál nedal do pohybu a tiše, elegantně jako divoké zvíře jim během několika okamžiků nezmizel z očí.

Teprve pak se otočili k samotnému slunci. Bylo obrovské, rudé jako čerstvě zasazená rána a i když Varkangar sám měl stěží možnost podobné věci soudit, od první chvíle ho zaplavil neurčitý pocit, že takhle by běžný zdroj života vypadat neměl. Jako by všechny ostatní viditelné hvězdy stály seskupeny okolo téhle jediné, armáda okolo generála, dvořanstvo krále králů, hřející se v lesku a slávě, ve skryté síle čehosi, co docela jistě není jen obyčejným světlem...

„Kreidova dobrota!“ To, co zaznělo ve dvou Aklebových slovech, nebyl obdiv, ale jen čirá hrůza. „Erlino! Tak pojď sem konečně!“

Žena se pomalu, neochotně zdvihla, došourala se k nim – jakmile však vyhlédla ven, znuděná malátnost rázem spadla i z ní. „A do...“ Víc neřekla, jen zůstala stát s čelistí až na zem.

„Děje se něco?“ Varkangara zamrazilo v zádech, sám ještě netušil přesně proč. „Co je tohle za svět?“

„Mizerové! Parchanti zavšivený!“ ulevila si Erlina, aniž mu věnovala pozornost. „Mně se hned zdálo, že ten útěk byl až moc snadný! Ať chcípnu a sežere je peklo, všechny!“

„Tak kde to, sakra, vlastně jsme?! Řekne mi někdo aspoň tohle?!“

„Promiň. Zase jsem zapoměla na tu tvoji vymytou hlavu... Jak to vypadá, nedojde už na to, aby ti ji někdo znovu naplnil...“

„Tohle je Středová hvězda,“ ujal se místo své vůdkyně slova Akleb. „Ta nemá žádný svět. Leží v samém srdci Thermadonu, svou silou napájí Brány a ta síla je vážně obrovská, hochu. Nemáme nejmenší šanci uniknout její tíži, ne v téhle mrňavé skořápce...“

„Hádám, že tohle asi nebude místo, kde nás měli vaši lidi vyzvednout, co?“

„Nemám tušení, čím a jak jsme se mohli prozradit,“ zavrtěla Erlina hlavou. „Ale vypadá to, že zametačské bratrstvo našlo cestu, jak se zbavit všech nepohodlných much jednou ranou. Doufám, že se teď aspoň nesmějí moc nahlas...“

Červená masa se nepatrně zvětšila, král se změnil v draka a začal pomalu, beze spěchu rozevírat zlomyslně sešklebenou tlamu...

5.

„Děláte chybu.“ Varkangar si otřel ústa olepená zasychající zametačskou krví a znovu se zakousl do paže jednoho ze zabitých přistavních dělníků. „Srab nesrab, plné břicho má vždycky něco do sebe.“

„Díky. Mně úplně postačí udržet si tam aspoň to, co jsem už snědla.“ Erlina už zase posedávala mimo kouli, bezvýrazně hleděla do míst, kde stěna člunu musela být vzdálená ne víc než tři stopy. Kdo ví, možná tam byla taková tma, že jí to ani nepřišlo. Zametači se tam odebrali za ní hned, jak se pustil do jídla, dokonce i Thas se vzdal vlády nad plavidlem, která už neměla smysl, a bez jediného slova si zalezl do kouta. Nejdéle ze všech to v jeho blízkosti vydržel Akleb, hrál si na tvrdého, pobaveně se usmíval, chvílemi se zdálo, že se k hodům užuž připojí, nakonec ale i on mávl rukou a lehce vratkým krokem se odplížil z dohledu.

„Máme zemřít a vám záleží na tom, co budete mít v žaludku?“

„Právě proto. Ráda bych měla v poslední hodině špetku pohodlí...“

„Bože můj, dělám si legraci. Ještě není po nás. A když nebudeme hladoví, možná i vymyslíme, jak to zařídit, aby ani zítra nebylo.“

„Dobrá. Tak na co jsi zatím přišel, ty myslitelí?“

Varkangar vstal a rozhlédl se kolem. „Shrňme si to. Měli jsme dojem, jak jsme Zametače vypekli, a zatím oni vypekli nás, a to doslova. Tady tihle tři s tím samozřejmě nemají nic společného.“

„Jestli sis nevšiml, usmažíme se s vámi,“ ohradil se Thas.

„Krk bych si nevsadil, ale o to nejde. Co víme o téhle... hvězdě? Říkáte, že udržuje v chodu Brány? Takže spojení s Thermadonem tu je.“

„Jistě, ale nám k ničemu. Síly pro Brány se přesouvají cestami, jaké pevná materie nikdy nemůže využít.“

„Snad ne. Ale někdo by měl celé to úžasné zařízení sem tam prohlížet, hlásit nedostatky, možné hrozby... A to se asi z druhého konce Všemíra nedá, ne?“

„Varkangare, opravdu oceňuji tvoji snahu, ale tohle je nanic.“ Erlina zavrtěla hlavou. „Nejvyšší Mág je nehmotná bytost, skoro tak božská jako sám Kreid. Rada kouzelníků dokáže opustit svá těla a podívat se kdykoli kamkoli. Možná některý z nich právě vysedává ve Středové hvězdě, zabývá se otázkami, jaké nám ani nepřijdou na rozum, a až tam spadneme, vůbec si toho nevšimne.“

„Přesně tak. Vrtají se v kdovíjakých nesmyslech a tím víc potřebují pro chod říše správců...“

„Brány by určitě nezanedbali. Ty jsou nejzákladnější a nejpodstatnější...“

„Copak u vás králové hlídají louče na ulicích ve všech svých městech?“ Varkangar se rozesmál, až mu z úst odlétly kousičky masa. „Anebo osobně počítají kupecké vozy u hradeb?“

Erlina hlasitě vzdychla. „No prosím, za zkoušku to stojí, co nakonec můžeme ztratit? Tak chvilku počkej, zatím dokonči tu svoji nechutnou hostinu a hlavně neruš.“

Zavřela oči, zjevně se propadla do nějakého prapodivného duchovního stavu vyvolaného magií jejích mocných chlebovárců – magií, kterou neprovázely barevné zářivé efekty, nehrozila ohněm ani ledem, nepotřebovala se odhalovat očím, snad si to dokonce nepřála, magií, která nebojovala, a přece jim všem možná dnešního dne vybojuje právo na život. Tvář vystřídala několik ostře oddělených výrazů, nejdřív soustředění, pak nelíčený údiv a nakonec přišla směsice úlevy, radosti a podivného smutku, jako by se v mysli za ní cosi důležitého zbořilo, cosi, co jí bylo natolik svaté, že jen pudový strach ji mohl přinutit se toho zbavit. Poslední výraz zůstal i poté, co se oči otevřely a ústa nadechla, aby oznámila výsledek.

„Prohlédla jsem oblast, kde se síly Středové hvězdy přeměňují,“ pronesla Erlina suše. „Nic nemůžu zaručit, ale zdá se, že je tam několik míst s pevnou materií, která si drží stálou

vzdálenost. Jednoho z nich bychom ještě mohli dosáhnout – pokud se ovšem tady náš přítel Thas obětuje a vrátí se ke kormidlu. I když tam možná skončí jako oběd...“

X

Rudá masa už vyplňovala dobře polovinu jejich neomezeného výhledu, když na jejím okraji konečně zablýskla další barva, několik nažloutle zářících bodů, a pomalu se začala přesouvat směrem k nim. O pár okamžiků později už zahlédli černý stín, siluetu kamenné pevnosti visící v prázdnotě, hradby, palác i štíhlé věže, jejichž zlacené kopule o sobě daly vědět jako první; magická sféra udržující výspě vše potřebné, ovzduší, přijatelnou teplotu, stálé místo i záštitu, nebyla vidět, přesto nepochybovali, že je dokáže ochránit dostatečně dlouho a dostatečně spolehlivě. Nebo se aspoň snažili ze všech sil doufat.

„Dostaneme se dovnitř?“ Thas sklonil paže k tělu, pak je natáhl před sebe, jako by si přál zámek obejmout – anebo přeměřit, jestli není pro jejich vstup příliš malý.

„Žádný strach. *My* se v Thermadonu dostaneme všude, když na to přijde.“ Erlina stála hned za ním, pro tuhle chvíli přemohla i svou nechut' a taky se kochala tou zvrácenou krásou. „Dovez nás dost blízko, zbytek nech na mně.“

Netrvalo dlouho a pevnost se dostala mezi ně a Středovou hvězdu, usadila se na pozadí jejího kotouče a v přísvitě světla spíš pochmurně strašidelného než oslnivého začala odhalovat svůj vzhled do dalších podrobností. Zdivo z bílého mramoru zářilo jako nové, žádný bludný balvan nezhyzdil jeho dokonalost, štíhlá okna, na obou koncích zašpičatělá, vrhala do očí nových hostů zlomyslné odlesky, obří valoun, na kterém celý hrad stál, byl svrchu osázen parky, alejemi a zahradami a všechny stromy i keře se zdály svěží, udržované, skoro jako by je sem někdo chodil denně stříhat, zalévat, hnojit a kypřit půdu... Dost možná to tak opravdu bylo, muselo to tak být.

„Tak o krky se bát nemusíme, jak to vypadá,“ zhodnotil Varkangar za všechny. „Ale že by nás tu někdo přivítal, toho se taky nebojím. Drhelův palác byl proti tomuhle jarní louka...“

„Nevadí. Brána tu bude určitě, víc nepotřebujeme. A teď se držte.“ Erlinino varování nebylo víc než řečnickým obratem; nestalo se vůbec nic, nepřišel žádný otřes, žádný zvuk, jen vzduch okolo nich se na několik vteřin zbarvil dožluta, zachvěl, obtočil okolo jejich těl, jako by je zkoumal – a bylo to. Neviditelné plavidlo prošlo neviditelnou clonou a pokud z jejich krátkého spojení cokoli vzešlo, samo to zůstalo neviditelné.

Bez jediného dalšího slova se přesunuli nad hlavní nádvoří a začali pomalu klesat. Nejvyšší z věží je obklopily ze všech stran, bez denního jasu a bez světél v oknech působily až děsivě, jako prsty hladového démona natahující se z pekelné výhně, aby je uchvátily a stáhly do zatracení... Varkangar otráveně zívá. Jdi ty, babo. Máš mozek vymetený od Zametačů, přesně takhle máš přemýšlet, tak se jim to hodí do krámu. Majestátní koráb, zázrak učenosti razící si cestu mračny – ten byl skutečnou cestou ke všem čertům a ne tohle místo, tady může čekat jen...

„Je tam, vážně, podívejte. Ani ji nemusíme hledat kdoví kde.“ Akleb ukázal dolů, jen letmo, ledabyle, pak se neudržel a nadšeně zatleskal. „Bude dost velká, abysme skrz ni prošli s celým tímhle povozem, nebo musíme vystoupit?“

„Myslím, že bysme se měli vejít. Thasi, přistaň mezi sloupy, ať můžeme... Hrome.“ Erlina se odmlčela, když nádvoří ozářil roj jisker marně zápasících svou modří s krhavým infernem okolo. „Stůj. Ještě počkej.“

„A připrav se na to, že se tu možná někomu nebudeme líbit,“ doplnil Akleb.

Světelné panoptikum pod nimi na několik krátkých okamžiků ještě zesílilo, než se změnilo v pokojný, jednoduše se vlnící závoj a první Brána, kterou Varkangar, nový Varkangar, spatřil na vlastní oči, vyvrhla do svého středu jednu jedinou postavu. Neznámý vzhledl vzhůru snad

ještě dřív, než se stačil dokonale zhmotnit, zamával a pokynul stranou, k jednomu z koutů, které ani přenosové kouzlo nedokázalo úplně vytrhnout ze stínu.

„Je náš,“ vydechl Akleb. „Díky Kreidovi...“

„Thasi – jdi, kam ukazuje.“ Erlina ani v nejmenším úlevu svého druha nesdílela; ať už se dělo cokoli, ať už tu stál přítel nebo nepřítel, tohle zjevně nebylo v plánu. Přinejmenším ne v jejich. Něco důležitého jim utajili a to vždycky zvěstuje nepříjemnosti.

Když vystoupili ze člunu, nečekaný příchozí už stál před nimi, nehybný, strnulý jako všechno ostatní kolem, tvář lemovanou věncem dlouhých per roztaženou do lehce strojeného úsměvu. Nikdo ze skupinky, která se před ním rozestoupila, v něm viditelně nevzbudil ani náznak zděšení či překvapení – kdyby z něčeho jiného, už jen z toho mrazilo v zádech.

„Představovat se nebudu. Stejně nepředpokládám, že byste mi moje jméno věřili, jedno jaké.“ Jeho hlas zněl trochu míň odměřeně a o chloupek vlídněji než Erlinin, ale přinejmenším stejně rozhodně a nesmlouvavě. „Říkejte mi třeba Zelený Brk.“

„Výborně.“ Erlina se teatrálně uklonila. „Čemu vděčíme za tak milou a vstřícnou návštěvu, pane... Zelený Brku?“

„V první řadě vám někdo musí poblahopřát k dobře odvedené práci.“

„Děkuji, to mě těší. A dál?“

„Nu, dál někdo musí tuhle Varkangarovi vytáhnout z mysli vše, co se mu podařilo zjistit o našem společném protivníkovi. A pochopitelně mu tam vrátit, co mu právem patří.“

„Tak to bych si měl pokládat za čest, že za mnou jdete sami až sem. Jsem hluboce dojat... Anebo snad někdo tam nahoře o můj návrat nestojí?“

„Naopak, příteli, naopak.“ Pera na mužově tváři zběsile zakmitala nahoru a dolů, těžko říct, jaký pocit to mělo vyjadřovat, v téhle chvíli to mohla být právě tak veselost jako napětí, anebo taky vůbec nic. „Tvůj úkol je natolik významný, že se vrátíš jako hrdina...“

„... až ho splníš do konce,“ doplnil si Varkangar mechanicky.

„Správně, velmi správně. Bystrý hoch. Z vás všech budou hrdinové...“

„No potěš Kreid...“ Erlina z posledních sil potlačila kletbu. „Sakra, chlape, tak už se konečně vymáčkni.“

„Ovšem, ovšem.“ Zelený Brk se odmlčel, jako by ho každé další slovo mělo stát rok života. Nemohl to být člen tajných jednotek, snad se tak chtěl tvářit, snad bylo odjakživa jeho snem se s tou bandou zemních červů sbratřit, jenže mu scházel potřebný odstup a nadhled – nad věcmi, nad událostmi, nad životy... Nejspíš nějaký druhořadý mág určený k zajištění vyšpehovaného materiálu, nádeník najatý na jednorázovou práci stejně jako Varkangar sám a po jejím ukončení určený k proprání mozku a kopanci do zadku. Předávání závažných a zjevně nepříjemných zpráv nebyla jeho parketa.

„Jde o to,“ začal konečně, jako by se před soudem doznával k velezradě, „že tohle není první útok Zametačů na Thermadonskou říši.“

„Cože?“ vyštěkli Akleb a Erlina skoro současně a čarodějův obličej se změnil v opeřenou masku smrti.

„Vážně. Nejvyšší Mág a Rada už s nimi několikrát bojovali, jsou to tisíce a tisíce let, nikdo z nás to nemůže pamatovat. Nepodceňujte je. Není jich možná mnoho a neumějí válčit, ale jejich duchovní zbraně rozloží nejen sedláky, poradí si i s nejsilnější a nejotrlejší armádou. A tak Rada kouzelníků po posledním odraženém vpádu stvořila mocnou zbraň, která je má jednou provždy poslat do pekel, až se znovu objeví.“

„Nech mě hádat,“ přerušil ho Varkangar. „Ta zbraň je někde tady a my vám ji máme donést. A bude nás to bolet.“

„Ehm... skutečně obdivuji váš odhad... Je v citadele v nitru Středové hvězdy, žádný strach, dopravíte se tam naprosto bezpečně a když budeme mít štěstí, stihnete to dřív, než nepřítele vůbec napadne...“

„Když budeme mít štěstí... Hele, brkoslave, a proč ji prostě někdo z těch vašich Velikých kouzelníků nepřinese sám? Takoví by měli mít štěstí docela určitě...“

„Má to svoje důvody. Víc mi neřekli.“ Zelený Brk omluvně pokrčil rameny.

„Mysleli jsme si, že jsme Zametače oklamali,“ zašklebil se Akleb, „ve skutečnosti oni oklamali nás, ale to je zase jejich omyl – nakonec jsme tedy přece jenom vyžráli my na ně, co?“

„Ano... ano, řekl bych, že asi tak, ano.“

„Dost tlachání!“ Erlina předstoupila před ostatní a nějak, čerti vědí jak, se jí podařilo zakrýt svou štíhlou postavou celý zbytek skupinky. „Brku, dělej, kvůli čemu jsi přišel, a vy ostatní, chystejte se. Chci to mít za sebou, rychle, a chci, aby to bolelo co nejmíň.“

Zelený Brk s viditelným ulehčením kývl, odřikal několik zaklínadel a z natažených paží vytryskly první potůčky magie do Varkangarovy mysli, laskavé a vřelé jako vyplněné poslední přání pár okamžiků před popravou...

X

Bylo to území sešeřelých chodeb bez konce a bez oken, která by tak jako tak nemohla ukázat nic než neforemný žár sluneční pece, území stěn, stropů a podlah obložených holými pláty matérie připomínající kov, území tlumeného tepla, přeměňovaného na žalostnou náhražku denního – nebo i umělého – svitu, území, kde nejspíš nikdy nestála Brána, protože koneckonců každý, kdo sem za běžných okolností měl přístup, dokázal cestovat i bez ní. Po předpekli tam venku s démonickou dlaní a temnými prsty se ocitli v samotném pekle, v krajině mimo běžný svět, nejen polohou, ale především náladou. Tady už skončilo laciné strašení, nezůstala tu naděje, kterou by bylo třeba rvát na kusy, nezůstal život, aby mohl a musel být zahuben. Tady všechno ustoupilo konečnému zatracení, pádu do bolesti bez...

Varkangar potřásl hlavou. Vzpomínky se mu v pořádku vrátily, ale vliv zametačských kouzel pořád ještě nezmizel, pořád mu drtila hlavu silou dobře kovaného válečného kladiva... Anebo snad odešla, ale mysl navyklá na jejich působení nebyla prostě schopna obejít se bez jejich přítomnosti? Několik týdnů neznal nic než ta neustávající muka, nemohl hledat sílu a útěchu ani ve vzpomínkách, ve chvílích, kdy se cítil líp, vítězil, radoval se... To všechno měl teď zpátky – skryté za závojem, roky a roky divadelního představení, příběhů někoho jiného, úžasné kousky, jimž se obdivoval a tleskal v hledišti, nikdy však nehrál v žádném z nich... Úmorná práce na pile, mizerná šlichta a mizerný spánek, zima, hlad, únava a kousavý hmyz, tak vypadal život červeného Varkangara – ano, opravdu to je jeho pravé jméno – a co mu dala navrácená paměť, možná pravá, možná falešná, čím ho obohatila? Jen zmatkem a zoufalstvím, že se všemi těmi místy, osobami, zážitky, hrdinskými činy nedokáže najít skutečný vnitřní kontakt, ještě větší nenávisť k těm, kdo mu tuhle patálii způsobili, vztekem na ně i sám na sebe, že ze všeho nedokáže co nejrychleji vybruslit, probít se ven, pěstmi, mečem, bystrým úsudkem, železnou vůlí, tak, jak byl od malička zvyklý... Kdyby teď s ním byl Zelený Brk nebo kdokoli s podobnými možnostmi, vymlátil by z něj duši, aby dostal zpátky své zapomnění, milosrdné nevědomí – přinejmenším dokud tahle výprava neskončí a nebude si moct na nějakém příjemném klidném světě zalézt do boudy v lesích, jen se zásobami a sudem kořalky, a strávit tam dobu aspoň třikrát tak dlouhou jako v zajetí těch bílých bestii.

Ve chvíli, kdy únava a netečnost začaly přemáhat už i trojici Zametačů, konečně dorazili k purpurově zbarveným dveřím zdobeným neurčitými zlatými reliéfy a za nimi je pak přivítal sál se stejně honosnými zdmi. Trochu se podobal podzemním buňkám tajných služeb na Melganionu, přinejmenším kulovým tvarem, a jakkoli svými rozměry převyšoval ten, na který se Varkangar znovu upamatoval, jakkoli jeho stěny nabízely místo slizu a dotěrných chapadel přepych a bohatství, nepříjemné myšlenky už se odmítly vytratit. Snad k tomu

přispělo to, že i tady se zjevně nejdůležitější místo celého výjevu nacházelo v samém středu - kruhová plošina, k níž se paprskovitě sbíhalo několik visutých lávek, a na ní...

„To je ono?“ Varkangar se neudržel a rozesmál se z plných plic; zlato a stříbro kolem lhostejně vstřebalo zvuk jeho hrdla, rozpustilo dlouhé hodiny a dny potlačovaného napětí – kdoví, třeba právě to teď potřebuje ze všeho nejvíc. „Kdybych něco takového zahlédl na potulném divadle, řekl bych si, že principál má představitost jako hlávka salátu. A že by neměl tolik kamarádit s ožraly, co si hrají na mágy!“

„Soudit vkus Rady není naše starost. A tvoje už vůbec ne, barbare. Tak honem, prověřte, jestli tu nečíhá nějaká ochranná levota, o které nám zapomněli říct, a jdeme na to.“ Erlina mu nevěnovala jediný pohled, koneckonců, po tom, co se stalo tam nahoře ve člunu, už od ní vlídné slovo sotva mohl čekat. Kreidova dobrota, ona jim opravdu důvěřovala, Nejvyššímu Mágovi i Radě kouzelníků, oddaně, slepě je milovala, nebo spíš svoji představu o nich – a málem za ni zaplatila vlastním krkem, jen tak, zbytečně, hloupě, nehrdinsky. Tohle nikdy nemohla odpustit... komu vlastně?

To je fuk. V jednom má pravdu – je čas to ukončit. Válka se Zametači už nás stála až moc, všechny.

Na plošinu dorazila jako první, jak taky jinak, opatrně zdvihla ze skleněného broušeného oltáře zelený krystal větší než její hlava a s trochu nuceným úsměvem ho přiblížila k očím, aby si mohla pořádně prohlédnout hru světla mezi hranami. „Je to kýč, ale má něco do sebe, neříkejte, že ne. Znáám lidi, kteří by za něj zaplatili jmění – a ani by nemuseli vědět, kde jsme k němu přišli...“

„Jo... jo, vlastně je docela pěkný...“ Varkangar pokrčil rameny. „Das to sper, radši ji nedráždi, hlupáku. Až tu zůstaneš sám, bez zásob a bez cesty ven, komu budeš chybět? Vydrž to, dokud se nevrátíte na Melganion. „Cokoli, co nám pomůže dát bělohlavcům přes zobák, je pěkné dost...“

„Je naplněný silou, obrovskou mocí, o ničem takovém se nám nikdy ani nezdálo. Přímou cítím, jak... Och!“

Neměl už možnost potěšit se tím, jak se ta namyšlená děvka zatvářila, protože hned v další vteřině to zasáhlo i jeho. Přívalem bílého jasu se propálil očima do lebky a zaplavil celé tělo, jako by ho chtěl sežehnout na popel – a co když jo, blesklo mu hlavou, co když nás vážně má za nepřítel? Bratříčkovali jsme se se Zametači už dost... Pak bolest ustoupila a beztvare nic se změnilo v plastický a překvapivě jasně vykreslený obraz, krajinu s lesy na kopcích a poli a městy a dlážděnými ulicemi a bílými postavami v nich a žlutýma očima ve tvářích a... a...

... a najednou to bylo pryč, ležel na podlaze v pevnosti v srdci Středové hvězdy a vedle něj seděla šokovaná Erlina. Důvod jejího zděšení odhadl ještě dřív, než ze sebe stačila cokoli vypravit.

„Viděl jsi něco?“ štěkla, jakmile si všimla, že otevřel oči.

Rozhodl se nezapírat, stejně by to nebylo k ničemu. „Nějakou zemi plnou Zametačů, asi jejich domov nebo možná svět, co někde obsadili, nevím... A něco tam bylo špatně, zatraceně špatně, jenže už jsem si nestačil...“

„Kreidova dobrota!“ zaječela tak, že i obří sál se otrásl ozvěnou jejího výkřiku. „To ne, tohle ne!“

„Co zase vyvádíš? Oči už mám nadranc, hlavu mi sotva dali do pořádku, chceš mě připravit ještě o uši? Děje se něco?“

„Tohle přece nejde! Věci okolo Zametačů jsou tajné, copak to jde, cpát je každému slouhovi?“

„Nesud' Radu, ženská, nepřísluší ti to.“ Tuhle smeč si opravdu vychutnal. „A stejně jsem viděl starou belu, jedno město...“

„Neměl jsi vidět nic!“ zpražila ho. „Kdoví, co přijde příště... Vyprošuju si, aby o našem poslání věděl...“

„... alkanský barbar? To jsi chtěla říct?“

„Jo, přesně to. Barbar z Alkanu, co žere svoje soukmenovce, dělá si, co chce, a kázeň je pro něj sprosté slovo! Kdo tě mezi nás vlastně poslal, dobytku? Tohle si ještě nechám prošetřit – a teď padáme, než ti ten pitomý šutr vyžvaní kdovíco!“

Aspoň si na nic nehraje, na rozdíl od spousty jiných, pokrčil Varkangar rameny, když je obklopilo jiskřivé dopravní kouzlo, smýklo sálem, citadelou a nakonec i žhavou masou Středové hvězdy dolů a pryč a vyvrhlo je nazpátek do černé prázdnoty. Do konce téhle cesty jí nejspíš urazím hlavu, ale kdybych si měl sám vybrat skupinu do boje, při Kreidovi, stejně by byla na prvním místě...

X

Podruhé se kámen ozval ve chvíli, kdy na hvězdnatém nebi před nimi znovu začala narůstat vnější pevnost skrytá za svým neviditelným štítem.

Tentokrát vypadal zachycený výjev docela jinak, vlastně jen všudypřítomné postavy Zametačů jej spojovaly s tím prvním. Nyní už se nehemžili po ulicích anonymních osad, stáli spořádaně na nádvoří hradu vybudovaného v až příliš povědomém stavebním slohu – a vedle nich... vedle nich a okolo nich... nad nimi...

Varkangar vykřikl vztekem a znechucením, další a další vlny řevu se mu valily z hrdla, nejdřív snad jen tiché, neslyšné, stejně chimerické jako sám obraz, který je vyvolal, ale jak se pohled na ten známý kraj nakažený bílým morem rozplýval a vracel ho do skutečnosti, stávala se i jeho zlost hmatatelnější, jako lavina se řinula ke všem, kdo se s ním tísnili v tom směšně malém nitru nepřátelského člunu. Měl chuť skočit po Thasovi, co na tom, že jeho smrt by v téhle chvíli znamenala konec i pro něj, ale hlavně po té proradné, zákeřné, drzé...

„Čubko! Tohle byli taky naši kamarádi?! Tolik je milujete, že je pustíte až na vládní svět?!“

„Svatý Kreide, tak dobrá, dobrá, vysvětlím ti to.“ Vypadala opravdu zděšeně, opravdu, upřímně se bála. Ale má naděláno dost na to, aby kápala božskou?

„Co chceš vysvětlit?! Tohle byl Melganion, žádný cizí svět, poušť, obloha, všechno sedělo! A byli tam vaši lidi, jak vítají Zametače?! Byli! Tak co... ?!“

„Ano, *byli* tam lidi od říšské tajné služby, mimo jiných – ale na *naši*! Dej si pohov, jestli nechceš, aby vyhráli, blázne jeden!“

„Chceš tvrdit, že... ?“

„Nechci tvrdit vůbec nic, ne tobě, ale co mám dělat? Zabil bys mě ještě tady, blbče!“ Erlina několikrát hlasitě vydechla. „Podívej, tohle jsi nikdy neměl vědět, tak si to koukej nechat pro sebe. Nejsme jednotní, myslím tajnou službu – někteří... ehm, některé skupiny věří, že bysme měli se Zametači navázat spojení, v zásadě se jim podrobit. Musíme bojovat i v našich vlastních řadách, tím to máme těžší. Vážně nepotřebujeme, abys nám to ztěžoval ještě ty, vojáku! Nakonec, odkud myslíš, že Trand sebral naše heslo pro spojení s tebou – z věšteckých snů?“

Vzpomínka na tříokého rytíře znovu rozproudila Varkangarovi krev v žilách, jen na okamžik, než mu před očima vytanula chladnoucí mrtvola v sále držitelského paláce a i jeho hněv začal zvolna vychlázet. Uzavřená epizoda, aspoň pro něj, a už brzo se uzavře i všecko ostatní v tomhle panoptiku zrady a falše. Vrátil se zpátky do Pilíře Věků, k dalším úkolům pod praporem pořádkových složek, k dalším bitkám, v nichž nepřátelé říše stojí vždycky jen na jedné straně...

... a k dalším pokusům odrovnat tě na nějaké sebevražedné misi, k další zášti, skryté i otevřené – co si to, sakra, nalháváš? Myslel sis, že tě potřebují, že si tě budou hýčkat jen proto, že jsi párkrát shodou náhod vytáhl Thermadon z bryndy? Věřil jsi, že nenávisť k tobě je záležitostí hrstky fanatiků, odpůrců Alkanu a tvójí rasy? Už zase uvažuješ jako barbar...

Zbytečně ses vzdal svých úspěchů, zásluh, pokud jsi věřil, že budou přijaty líp, když za nimi nebude stát Alkanec – a příliš velký význam jsi přisuzoval sám sobě. V srdci říše nenávidí každý každého, bratr jde bratrovi po krku, přítel na přítele číhá v záloze – a ty chceš bojovat za ně za všechny? Ubohý hlupáku!

Ale kdepak! Ne za ně za všechny. Za nikoho z nich, jen za sebe. Za svoji vlastní úctu k právu, pořádku, spravedlnosti, k říši dobra, kterou to klubko hadů navzdory všemu přece jen dokázalo vytvořit a udržet – daleko líp než Alkan. Duch Thermadonu je pořád to nejlepší, co je po ruce, nebojovat za něj by znamenalo stát se znovu jen smradlavým alkanským zvířetem. A zřít se naděje, že může být ještě o chloupek líp...

Když klesali na prostranství mezi věžemi zámku, Brána pod nimi už poblíkávala důvěrně známými růžovými jiskrami, znamením, že spojka z Melganionu dorazí co nevidět. Dosedli v koutě mezi dvěma křídly obytného paláce a bez valného stesku zametačský člun opustili.

„Vypadá to, že je čas se rozloučit. Byla to pro mě vzácná zkušenost. A doufám, že vzácná i zůstane.“

„Nápodobně,“ vrátila mu stejně jízlivým tónem a přehodila si krystal z jedné dlaně do druhé. „Jestli tě ještě někdy uvidím, doufám, že nejvýš jako návnadu.“

„Byl jsem snad teď něco jiného?“

„Co jiného si zasloužíš?“

„Ty si ale pravdu stejně vyšťouráš, ty jedna nevděčná mrcho...“

„To si teda buď jistý. Ten pitomec, co tě k nám pustil, to ode mě ještě schytá a je mi úplně ukradené, jestli to bude třeba sám... ech!“

Dlouhý nehmotný prst cizí magie se natáhl od Brány ještě dřív, než se mezi jejími sloupy stačila zhmotnit první postava – dalo by se říct, že vyrazil naslepo, kdyby ovšem přesnost, s jakou našel cíl, neukázala na pravý opak. Protivník využil očekávaného překvapení dokonale, kouzlo přichystal s pečlivostí mistra a výsledek tomu odpovídal. Dřív než se Erlina na cokoli zmohla, kámen v jejích dlaních se rozpadl na drobné úlomky, potom na zrnka prachu, jež se bleskově rozptýlila po okolí, některá zapadla do spar v dlažbě, většina se ale ztratila v prázdnotě tam nahoře, zmizela navždy. Síla se rozdrobila na částičky tak jemné, že přestala být silou, vytratil se sám řád a vazby, které ji tvořily.

Byl to Varkangar, kdo jako první překonal zděšení a zaútočil, bílou hlavu, jež se vzápětí vykoulela z Brány, oddělil od trupu jeho výboj, ostatní za ním však nezůstali dlouho pozadu. Další mrtví Zametači padali přes okraj podstavce s přenosovým pentagramem, špinili ho cákanci špatně zasychající fialové krve, znetvořená těla, spálená, roztrhaná, zahalená ve zbytcích pohasínajících obranných kouzel svých přemožitelů. Bezmyšlenkovitá, zvířecí msta za zmařenou naději, jako by teď, když padla možná poslední naděje na vítězství říše, nešlo už o nic víc než vzít pár okupantů s sebou...

A pak, když počet mrtvol na nádvoří překročil tucet, se náhle jejich příval zastavil a naděje padla doopravdy. Uvnitř, v myslích a v srdcích, tam, kde ji dokázalo zasáhnout jen...

Zatraceně! Zaklel z posledních sil Varkangar, když klesal na kolena, proti tomuhle jsme přece měli být chránění! Copak ty bestie tak rychle našly protizbraň? Ale nakonec, proč vlastně ne, když jim kamarádi z říšských tajných služeb dodají, co jen líbo? Pokusil se vstát a znovu zaútočit, ale srazila ho vlna zoufalství tak silného, že ani alkanská mysl proti němu nezmohla vůbec nic. Zaklínadla se vytratila ze rtů i z hlavy, ruka poklesla, dost toho marného boje, dost těch hloupých dobrodružství, co nás zavedla až na kraj záhuby, prohnala nás prázdnotou a ohnivým peklem a kvůli čemu? Jen aby nakonec ve správný okamžik přišli oni, vysmáli se našemu úsilí, o kterém jsme si jen mysleli, že jde proti jejich plánům, a zase si nás odvedli, stejně samozřejmě jako pokaždé. Ne, tahle válka se nedá vyhrát, nikdy se nedala, nedá se vlastně ani pořádně bojovat...

„Pojď,“ zaslechl nad sebou, spatřil bílou dlaň nataženou ve smířlivém gestu – a šel.

Jen doufám, blesklo mu hlavou, když po levé straně spatřil nahrbenou Erlinu s pohledem stejně prázdným, jako musel v téhle chvíli být ten jeho, jen doufám, že nás v pracovním táboře neubytují na stejné cimře. Jinak jí asi opravdu zpřerážím kosti – i když si nejspíš ani nevzpomenou, co je doopravdy zač...

X

„Ani otevřít Bránu na Grepě si netroufnou, baby! A odvést nás zpátky rovnou!“ Akleb se otráveně převalil z boku na bok, až lůžko pod ním hlasitě odsténalo protest proti jeho váze.

„Místo toho nás strčí zpátky do téhle díže a čerti vědí, jak dlouho se tam potáhneme!“

„To jo, musejí z nás mít přímo nahnáno, už je vidím!“ Varkangar si poklepal na čelo. „Tohle je předehra k mučení, ti říkám. Kde jim to patří ze všeho nejvíc, široko daleko ani nejmenší odpor, co by stál za řeč? Tady. Kde jsme jim nejvíc vydaní na milost? Tady. Připravují si nás, kamaráde, nahřívají před grilováním, tak je to!“

„Kdepak, *maji* z nás nahnáno! I teď, když jsme prohráli, se nás pořád stejně bojí!“

„Jo? Podívej se na sebe – válíš se v jejich pelechu, cpeš se jejich žrádlem a když si vzpomenu, vypadne z nich pár slůvek a budeš se před nimi plazit. Vážně bych se z tebe podělal strachy.“

„Myslel jsem nás jako Thermadonce. Pořád jsme...“

„Ticho, vy dva. Přemýšlím.“ Těžko říct, jestli Erlina stále ještě dokázala sprádat jakékoli plány nebo nad čímkoli smysluplným dumat, bylo ovšem zřejmé, že kdyby se aspoň nepokoušela vymýšlet, jak z toho všeho ven, ztratila by i ten poslední zbytek vnitřní rovnováhy, který jí Zametači ještě nevyškvařili z hlavy. I když sama musela dávno chápat, že další šance na útěk se už nenaskytne.

„A o čem, jestli můžu vědět? Zbraň proti Zametačům je pryč a bez ní to bude šichta i pro Nejvyššího Mága. Čekají nás roky válčení, možná nakonec Thermadon i vyhraje, ale my už u toho každopádně nebudeme. A nejspíš je to tak lepší, protože z nás všech, jak tu jsme, se teď stane banda hlupáků, které se budou studenti válečnických škol na přednáškách smát ještě za...“

„Podívej, jestli mi neumíš pomoci jinak než takhle, tak sklapni!“ Erlina vyskočila z podlahy a probodla svého někdejšího spolubojovníka pohledem, jaký si nejspíš dodnes šetřila jen pro nejhorší nepřátele. *Já* odtud odejdu jako hrdina, blýskalo z něj, a je úplně jedno, jestli půjdu domů nebo do hrobu. A kdyby už se o mně mělo mluvit jako o pitomci, pak na laně vlastní hlouposti stáhnou pořádnou dávku těch, kdo si dovolili hodit mě do propasti!

„Jídlo!“ Za okénkem cely se mihla bílá tvář, hlas zazněl o něco jasněji než obvykle, ale stále stejně klidně, stále stejně bez důrazu.

„Počkej, bělouši!“ Varkangar skočil ke dveřím právě v okamžiku, kdy se Zametač užuž chystal zmizet za ohybem chodby, a ten kupodivu zůstal stát a otočil se zpátky čelem k nim.

„Na rovinu – co s námi teď chcete udělat?“

„Opravdu vás to tolik zajímá?“

„Ale ne, jen se tady tak nudím, víš?“

„Někteří z nás si přáli příkladnou popravu. *Dost* z nás.“ Zametač se ani nepohnul, jediným gestem nedal znát, co si o celé záležitosti sám myslí. „Ale koneckonců jste pomohli odstranit to jediné, co mohlo stát budování nové říše v cestě, a plýtvat zdroji také nemáme ve zvyku. Trest bude o něco mírnější, potom odebrání paměti, všem, a zařazení do pracovních skupin. Každý v jiném táboře, pochopitelně.“

„Díky, to mi celkem stačí.“

„Dobrá. Najezte se, potřebujeme vaši sílu. Jo a mimochodem – dobrá práce, Thasi. Odměna tě nemine.“ Krátká úklona směrem k cele a vězeňský poskok byl pryč, tentokrát už nadobro.

„Bylo to nutné?“ houkla ze zadního kouta Erlina. Akleb a jeho muži si jen tiše poklepali na čela.

„Divné.“ Varkangar se zamyšleně poškrábal na lysině, protestům svých druhů nevěnoval nejmenší pozornost. „Vážně divné...“

„Copak?“

„Všímáte si, jak mluví – a hlavně, jak myslí? Že jsou to baby, neumějí bojovat a ani se jim moc nechce, to už víme dávno, jenže oni vůbec **neuvažují** jako vojáci. Samé řeči o stavění, budování – ale vůbec nic o strategiích, o bitvách... Vůbec nic o vojsku. Jako by ani nebyli ve válce.“

„Copak v ní jsou? Zatím si vystačí s těmi svými kouzly. Drtí nás jako ořechy i bez vojska.“

„Jistě, vystačí si s nimi tady, v Thermadonu – ale co jinde? Nemůžou přece počítat s tím, že narazí na takhle slabý a neúčinný odpor všude, kam přijdou.“

„Aha, takže kamaráda z Alkanu mrzí, že se s ním nikdo nebaví o masakrech, co?“ Akleb se hlasitě rozesmál, první upřímný smích od jejich uvěznění. „Vždyť ti to povídám, mají z nás strach! Dobře si hlídají, aby jim neuklouzla ani zmínka o ničem, co ještě mají v rukávu.“

„Já bych řekl, že moc už tam toho mít nebudou... Podívej, je úplně jedno, jestli před námi drží huby nebo ne, válečníka v sobě jen tak zapřít nemůžeš. To je jako kdybys chtěl mluvit a nevypouštět slova. A oni v sobě nemají ani špetku ničeho vojenského, což je u dobyvatelů cizích impérií sakra zvláštní věc.“

„Jo, možná je – a co my s tím? Radši pojď probírat s námi, jak odtud pryč.“ Akleb se otočil na záda, založil ruce pod hlavu a otráveně odfoukl. „Oklamali jsme Zametače. Mysleli jsme si to, ve skutečnosti vypekli oni nás. To si zase mysleli oni, když naši vypekli je, ale teď to zase vypadá, že přece jen podfoukli oni nás... Já už to ani nebudu počítat, k čertu s tím, zatracené tajné úkoly!“

6.

Klec v tomhle táboře byla úplně jiná než v tom, který Varkangar už znal. Neskrývala se někde v koutě prostranství a pod podlahou odlehlých skladišť, aby křik a nárek trestaných nerušil dělníky v práci – právě naopak, tady ji umístili do samého středu volného místa mezi ubikacemi a třebaže schody vzhůru k jednotlivým buňkám skrývaly masivní zdi – nejspíš jen ze stavitelské nutnosti – samotný exekuční prostor nahoře se otvíral pohledům všech, i příklop ze sítě kovových prutů jako by byl o něco řidší, než měl. A především – zdejší Klec zabírala daleko víc místa.

Příkladem potrestání přihlíželo veškeré osazenstvo tábora, v tom se asi shodovala všechna podobná místa na Grempe, ovšem i sami dělníci tu byli jiní – pokud se vůbec celé události účastnili dobrovolně, pak nejspíš jen proto, že už jim v podstatě bylo úplně všechno ukradené. Jako stíny se vyplížili z chatrčí, bezmyšlenkovitě se rozestavili na místa, jako by tam někdo každému z nich nakreslil značku, povadlá ramena, povadlá oční víčka i koutky úst, některé z nich museli jejich druzi zdvíhat z prachu, když usnuli vestoje, jiným nakláněli hlavy vzhůru, aby hleděli na pranýř a necivěli do stěny nebo do zad dělníka před sebou... Tady se nebudou plést kroužkové zbroje, odhadl Varkangar, tady se nejspíš těží ruda. Nebo možná palivo do tavicích pecí. Anebo obojí.

„Pořád nemůžu uvěřit, že nás zradili,“ utrousila vpravo od něj Erlina, vedená v poutech dalším Zametačem. „Prověřovali jsme je nejmíň...“

„Prověřili jste je dobře.“

„Ale?“ Překvapeně vzhledla. „Že zrovna ty se najednou zastáváš Thase?“

„Protože to dá rozum, sakra. Kdyby Thas a ti ostatní celou dobu hráli na jejich straně, copak by je nechali mezi námi? Někde stranou by je buď bohatě odměnili, nebo jim podřízli krky, každopádně by je živé nebo mrtvé vyexpedovali někam hodně daleko od nás. U tajných nikdy nevíš, která strana se jim nakonec začne víc líbit. Nebo která jim víc zaplatí.“

„Myslíš, že chtěli, abysme... abysme je...“

„No jistě. Buď my je nebo možná oni nás, to je fuk.“ Naklonil se blíž, aby ho náhodou někdo z eskorty přece jen nezaslechl. „Tentokrát jsme vyvázli vážně jen tak tak. I teď by nás nejradši odpravili, to je mi úplně jasné, a kdybysme se pobili sami mezi sebou a aspoň polovina z nás to nepřežila, věřím, že by se jim to docela zamlouvalo... Jak jsem říkal, je jim cizí všechno, co zavání zbraněmi. U někoho jako oni mě to vážně děsí...“

„Ticho!“ nařídil jeden ze Zametačů, nevšiml si, který. Měl na jazyku ostrou odpověď pro všechny, Erlina se však stejně odtáhla, snad ze strachu, snad prostě jen z nechuti ho dál poslouchat, takže jen pokrčil rameny a nechal se odvést do budovy.

Šachta ho přivítala hrubými neomítnutými zdmi bez oken, zahalená do chmurného polosvětla, toho jediného, toho jediného, co dokázal propustit rošt na jejím horním konci. Docela to připomíná alkanský dům, napadlo ho, když stoupal se svým vězňem po točících stupních trčících z plesnivého sloupu jako oštěpy z těla zabitého zvířete. Ba ne, tohle je daleko horší než jakýkoli brloh na Alkanu. Odtud se nedá utéct, ani tam nahoře nečeká naděje na svobodu, jen muka a utrpení, nakonec, právě tak to určitě i zamýšleli. Tunel do pekla, kde umírá všechno, minulost i budoucnost, a jediné světlo na jeho konci jsou plameny nachystané výhně... Jo, tak to musí vnímat každý z těch chudáků, když ho sem vedou, a že je sem určitě vodí často, sotva se tu najde někdo, kdo ještě po těchhle schodech nešel. A oni s tím počítají, možná už ani nedokážou odhadnout chování někoho, kdo je tady poprvé, kdo ten pitomý plamen nezažil, přinejmenším ne tenhle a tady... Co kdybych teď prostě tomu šupákovi zlámal vaz a... a co dál? Vpadne sem tlupa dalších hned, jak se včas neobjevíme nahoře, napumpují do mě ty svoje nesmysly dřív, než se jim dostanu na dosah rány pěstí, a všechno bude jenom horší. Ne, teď musím hlavně přežít celou tu komedii ve zdraví, jako už jednou, vydržet, dokud se zase nenaskytne příležitost k...

Škub. Předloktími mu projela ostrá bolest. Sakra, proč ho popohání, copak ještě záleží na tom, jestli... ?

Otočil se. Ne, Zametač ho nepobízela k rychlejší chůzi. Naopak, sám se zastavil, žlutý pohled tupě upřený kamsi do šera, v dlaních dál pevně sevřený provaz od jeho pout.

„Co zase vyvádíš, dobytku? Hni se, zatraceně, chci to mít za sebou...“

„Samozřejmě, pane. Pokud je to vaše přání...“

Cože?

„Děláš si ze mě šašky, ty hromado bílých hoven?! Já tě vážně... Ne, ne, počkej,“ zarazil se. Za zkoušku to stojí. „Podívej, co kdybys mě rozvázal? Už mě opravdu bolí ruce.“

„Jistě. Hned to bude.“ Během několika okamžiků skončila pouta, která mu s takovou okázalostí nasazovali, v prachu u paty schodiště.

Tak, a teď by mohl... Kdepak, ještě ne. „Poběž, vrátíme se zpátky dolů a ven.“

„Samozřejmě.“

Zametač se otočil na podpatku, bez dalších slov vyrazil a Varakangar za ním. Možná se vůbec nic neděje, možná byl tenhle bělouš odjakživa blázen a právě dneska mu přeskočilo docela – no, v takovém případě mu může aspoň nařídít, aby jeho trest v Kleci jen předstíral, vymámit z něj pár strategických informací, pokud je zná, a doufat, že jich využije dřív, než ostatní zjistí co a jak. Ovšem daleko pravděpodobnější, po všem, co se stalo, co prožili, je, že...

„Tady stůj a chvíli počkej,“ nařídil bílému, když dorazili ke dveřím, sám je pootevřel a opatrně vyhlédl ven.

Jediný zběžný pohled napříč prostranstvím ho ubezpečil, že se nemýlí. Exekuci nesledovalo mnoho Zametačů, i ta hrstka, kterou mohl spatřit, však podala obraz víc než dostatečný. Stát se tohle kdekoli jinde, možná i v jeho starém táboře, osazenstvo by už dávno své bezbranné vězňatele sprovodilo ze světa, ti troufalejší by jim nejspíš zkoušeli nařizovat, aby se odpravili sami, nějakým hodně krutým nebo hodně ponižujícím nebo hodně legračním způsobem... Tady už nikdo neměl chuť ani sílu na nic podobného, a tak tu všichni jen stáli, bílí mezi zelenými, jedovaté houby v usychající trávě, všichni stejně neteční, odevzdaní, vydaní na pospas komukoli a čemukoli... No dobrá, aspoň že tak.

„Znáš tři Zametače, co je sem přivedli s námi?“ otočil se zpátky ke své eskortě.

„Zajisté, pane.“

„Najdeš je a přivedeš sem. Že je shání Varkangar a Erlina. Budeš k nim zdvořilý a dokud tady nebudou, neposlechněš žádný jiný pokyn. Rozuměls? Tak padej.“

Bílý odběhl a jen okamžik poté, co zmizel za rohem budovy, vynořila se ze sousedních dveří Alkancova společnice – i ona byla sama, rozhlížela se kolem dokola, snažila se působit co nejmíň překvapeně a co nejvíc jako někdo, kdo znalecky hodnotí nové rozložení sil. Aklebova skupinka zevlovala opodál – posadili své Zametače na zem, do řady, jednoho vedle druhého, a za hlasitého řehotu se je pokoušeli přimět, aby se nohama drbali na zátylku.

„Jestli je to tak, jak si myslím, měl bych se omluvit Nejvyššímu Mágovi,“ zazubil se. „Možná není takový pitomec, jak jsem si myslel.“

Zpražila ho zamračeným pohledem. „Vůbec by sis usnadnil spoustu věcí, kdybys neměl všechny kolem sebe za hlupáky.“

„Někdy usnadnil, někdy ztížil,“ pokrčil rameny. „Teď jsme se každopádně zesměšnilí spíš my. Magický krystal... Kreidova noha, skočit na takovou lacinou hloupost!“

Tentokrát mu výjimečně neoponovala. „Skutečné zbraně jsme si vůbec nevšimli. Snad byla rozptýlená ve vzduchu a nadýchali jsme ji, anebo do nás pronikla přes chodidla z podlahy, čert ví... Myslíš, že to je důvod, proč tam dolů do Středové hvězdy poslali nás? Abysme až do poslední chvíle věřili, že jsme to zpackali, a tím Zametače oklamali?“

„Nejspíš... Jak to ale vypadá, tahle věčička má sakra vlastní hlavu. A to se mi ani trochu nelíbí.“

„Je na naší straně. Doufejme, že to stačí,“ prohlásila Erlina nepřítliš přesvědčivě. „Jen by mě zajímalo, kdo všechno ji teď ovládá...“

„Pokud jde o mě, řekl bych, že asi nikdo... Počkej.“ Varkangar odběhl k vyrovnaným zástupům, namátkou vytáhl jednoho z postávajících Grempanů a postrčil ho k nejbližšímu Zametači. „Tak. Poruč mu něco. Třeba ať tancuje a dává si přitom facky, co chceš.“

„Neodvážil bych se pomyslet na něco takového, pane,“ zadeklamoval muž pečlivě nacvičeným uctivým tónem.

„No tak mu pro mě za mě řekni, ať fackuje on tebe, prostě mu něco naříd’.“

„Nejsem hoden dávat pokyny Zametačům, pane.“

„Tak podívej...“ Varkangar zaťal zuby. Ten zelený šmejd ho určitě považuje za dozorce a jeho požadavek za zkoušku oddanosti a pokory před nadřazenou rasou. Dlouhé dny v Kleci ho dobře naučily, jak se v podobných okamžicích chovat. „Podívej, rabe, máme tě už plné zuby. Neděláš, jen bys žral a odmlouval, to se trpět nebude. Hezky půjdeš a požádáš o trest, sám. To tě naučí. Pět hodin tam nahoře – tak dělej!“

„Ano, pane.“ Grempan kývl a konečně se obrátil k bílému. „Pane, provinil jsem se, potrestejte mne, prosím. Odved’te mě na pět hodin do Klece.“

Nic. Zametač se ani nepohnul.

„Pane, omlouvám se za své provinění, slibuji, že vše vynahradím. Prosím, odved’te mě...“

„Stačí!“ štěkl Varkangar. „Pro dnešek ti odpouštíme, ale ať splníš, co jsi slíbil. Zařad’ se!“

Grempan se poslušně vrátil do davu, pěšák mezi pěšáky, otrok, co už nebyl schopen pochopit, že trýznitel v téhle chvíli není víc než on sám. Zbraň Nejvyššího Mága srazila

krotitele na úroveň jeho zvířat, jenže možná přišla příliš pozdě; zůstal jen svět plný loutek a půltucet loutkářů, co by se o to doupe měli aspoň na pár hodin postarat. I když se pořádně neshodnou ani sami mezi sebou. Kdejaký nanicovatý ubožák by si v naší kůži teď líboval, hrome, proč zrovna my máme velet tomuhle zlomenému místu, co zapomnělo na svoji cenu a jen Kreid ví, jestli ji někdy vůbec ještě najde?

„Zametači poslouchají jen nás, jak to vypadá...“

„Díky Kreidovi,“ vydechla Erlina. „No, nakonec, dává to tak smysl...“

„Dobře, takže co teď? Nařídíme jim, ať oživí Brány a vypakují se? Nebo ať rovnou napadají i se svými smradlavými loděmi do grempského slunce?“

„Tak jednoduché to nebude. Nejdřív musíme...“

Zametač, který přivedl jejich tři druhy, mezi ně vpadl jako velká voda, pokynul paží, mlčky se uklonil a poodstoupil, aby v decentní vzdálenosti čekal, budou-li po něm ještě něco chtít. Jeho místo vzápětí zaujal Thas. „Co pro vás mohu udělat, má paní?“ vyplivl, žluté oči nepřítomně civící skrz Erlinu, paže opřené o soukmenovce a spoluvězně jako o berle.

„Na tohle jsem nikdy neměla žaludek... Co pro mě můžeš udělat? Buď tak laskav a... ne, nejdřív mi řekni, ale po pravdě: byli jste tam ve Středové hvězdě na naší straně, nebo jste jen špiclovali a pásli po naší kořisti?“

„V ničem jsme vás neklamali, paní. Byli jsme na vaší straně, tak jako i nyní.“

„Dobře. **Ted'** vám asi můžu věřit, co?“ Erlina nečekala na odpověď a znatelně lehčím tónem pokračovala: „Takže ti nařizuji, ne, všem třem nařizuji – budete se k nám dál chovat jako předtím, jako by se vůbec nic tady kolem nestalo. Potvrďte.“

„Rozumíme, paní,“ zahlásila trojice sborem a cosi v bílých tvářích, cosi prozatím nepopsatelného, příliš cizorodého pro thermadonské oči, se změnilo.

„V pořádku. Teď najdeme nejbližší člun, odletíme někam, kde nám oživí Bránu, a konečně vypadneme. Aspoň pro další pokyny... Aklebe! Nechte těch šaškáren a pojd'te!“

„Rozkazujte, paní! Akleb je připraven!“

„Ještě ty začínej, komediantě... Thasi, doufám, že umíš létat i s měchy...“

„Ovšem. Všichni to umíme.“

Kousek před táborovými doky se Varkangar nenápadně přitočil k Aklebovi. „Chceš rozkazy, brachu? My versus oni, počítej dál. Karta se obrací, naši oklamali Zametače – kolik to dělá?“

„Tři dva pro nás,“ ušklíbl se Akleb. „Zatím.“

„Jo, zatím,“ pokýval Alkanec hlavou a odvrátil pohled k vratům. „Zatím...“

X

„To jsme se vážně museli trmáčet až sem?“ Varkangar shlédl dolů na Turalpyn, nebo aspoň na tu část, kterou mu nevelké trojúhelníkové okno dokázalo nabídnout, a bez valného zaujetí se složil zpátky na podlahu. „Za tu dobu, co sem lezeme, už jsme určitě minuli nejmíň dvě místa s Branami.“

„Tady jsme začali, tady i skončíme,“ odpověděla Erlina na svou náтуру až podezřele nesmyslným způsobem. Raději to nekomentoval. Vyčkával, co přijde dál.

Zametači vysedávali v koutě kabiny, po většinu cesty zamlklí, nehybní, a jakkoli se v souladu s rozkazem snažili působit přátelsky, jejich žalostné herecké pokusy nakonec zbytek skupinky dokonale odradily. No prosím, tihle tři mají svaté právo nebýt ve své kůži a dokud jsou na tom, jak jsou, dá se aspoň předpokládat, že jejich soukmenovci dole na zemi pořád ještě budou v podobném stavu. Zdálo se však, že ve své kůži není ani Erlina, Akleb a ostatní – i když je znal jen pár chvil a i když si celou tu dobu dávali záležet, aby se o jejich pravých tvářích dozvěděl co nejmíň, nemohli zabránit, aby si základní představu udělal. Možná ne o tom, co jsou opravdu zač, ale docela jistě o tom, jakými cestami se pokoušejí

mlžit – to stačilo, samo o sobě to vypovídalo víc než dost. Dost na to, aby si všiml změny, dost, aby mu neuniklo, že na té pečlivě malované masce přibylo pár nových barevných tahů a pár jiných se pod nimi zase ztratilo. Dost na to, aby se celou cestu držel ve střehu a magická výbava od Tranda nepřestala mít ani na vteřinku pohotovost.

Možná je prostě jenom zpitomělý z té únavné cesty, Kreid ví. A možná jsou unavení oni, leze jim to všechno krkem tolik, že už ztrácejí sílu i na svoje zavedené vyzvědačské manýry. Anebo to může být nějaký další nezjištěný účinek Mágovy zbraně. Jenže...

Jenže žádný Alkanec ještě nikdy nepřežil tím, že se spolehl na nějaké „možná“...

„Přistaneme na Držitelově zámku,“ nařídila Erlina, aniž by jen otočila hlavu. Nebylo ostatně ani třeba, Thas pochopil nevyřčený příkaz, vstal a bez protestů se odkolébál k opuštěnému kormidlu.

„Copak?“ zašklebil se Varkangar. „Dostalas chuť na pár uleželých mršin?“

„Dostala jsem chuť především na nejspolehlivější Bránu,“ odsekla. „A chci, abys konečně vypadl, natahal ses nás po malérech až dost.“

„Abych **já** vypadl? Ne **my**?“

Varkangar mimoděk zauvažoval, kde by v těsné gondole létající měchuřiny mohl zaujmout nejlepší obranné postavení – a právě v tom okamžiku, jako blesk z čistého poledního nebe, kouzlo Nejvyššího Mága promluvilo potřetí...

Azurové grempské nebe, pomalu rudnoucí západem, zmizelo, jako by přes ně přetáhli oponu, a objevilo se jiné, důvěrně známé, známější než cokoli jiného v celé říši... Melganion! Takže nějaký další obraz zrady, zas se budeme dívat, jak se Thermadon vzdává a kolaboruje s vetřelci? K čertu s takovouhle zbraní, copak ji potřebujeme na to, aby...? Ale ne. Tohle nemůže být **náš** Melganion. Zeleň oblohy je trochu víc domodra a pod ní... dobrý Kreide! Žádná vyprahlá poušť, žádné holé skály a písek, ale úrodná zem, pole, louky, hvozdy na míle daleko města a osady a v nich obyvatelé jedné jediné rasy, národa neznámého jako čerstvě objevené pobřeží...

Co má, zatraceně, znamenat zase tohle? Snad nějaký plán na příští léta? Až nás Zametači vyženou z vládního světa, předělají ho a osídlí téměř parchanty? Musejí to být nějakí kamarádi z jejich domoviny a tam...

Ale ne!

Kdepak, tenhle lid není tak úplně neznámý, rozhodně ho nevidí poprvé, i když setkání s ním byla tak povrchní a proběhla tak rychle, že neměl šanci uložit si je do vzpomínek. První výjev, první promluva zbraně tam v citadele uvnitř Středové hvězdy – jo, tam byl jeden z těchhle, sám uprostřed světa Zametačů, ale ne jako přítel, spíš jako... jako... Kreid ví, jako co vlastně! A to druhé setkání, k tomu došlo ještě mnohem dřív, v dobách, kdy jako čerstvý žák Purpurového Žezla vymetal školní cvičiště za dne a melganionské putyky po setmění – a kdy mu jakýsi potulný obchodník s veteší jednoho večera ukázal obraz, kterému se vysmál, prohlásil ho za rouhačský podfuk a během pár dalších dní ho pustil z hlavy. Ke své vlastní škodě.

Obraz Nejvyššího Mága. Takového, jak kdysi dávno přišel na svět.

Kreide na nebesích! Tohle není Melganion zítřků, právě naopak – takhle vládní svět vypadal před věky tak vzdálenými, že i poslední připomínky jejich podoby se v archivech rozpadly na prach, v dobách, kdy byl v téhle části Všemíra jediným obydleným světem a kdy sám Nejvyšší Mág nebyl víc než prostým smrtelníkem, jedním z tohohle dávno vymřelého lidu, snad ani ne nejmnocnějším a nejsilnějším, prostě jen mužem se správnou vizí a správnými prostředky objevenými ve správnou chvíli...

Takže máme shlédnout celý příběh od začátku? No, proč ne. Stejně tu není nic lepšího na práci.

Střih polkl další eony jako hrst čerstvě uzrálých plodů, Melganion ztratil svěžest, seschl stářím, luhy prořídly, stromy se snížily a pokroutily do podob lépe odolávajících šířící se

pustině. I obyvatelé jako by zestárli, choulili se v posledních zbylých osadách pokolení za pokolením upadajících do bídy, jejich duše ztratily lesk a chuť do života, jako u všech, kdo si uvědomili, že po zbytek svých dnů už budou kráčet jen a jen dolů. Vymírali a vymřeli – všichni až na jednoho, toho, který už dávno odložil hmotné tělo, povznesl se k moci jen o málo zaostávající za samotným Kreidem Všemohoucím a především, neztratil svůj sen.

Nejenže ho neztratil, ale upoutal nejvyššího boha Všemíra natolik, aby ho uznal hodným pomoci.

Pravěký Thermadon se jako pochodeň rozhořel na nepatrném klubku světů, směšně malý a bezvýznamný ve srovnání se svou dnešní velikostí, ale dravý, krutý, nemilosrdný jako všechno, co musí o své místo na slunci teprve bojovat. Rasy, z nichž většina upadla do dnešních dnů v zapomnění úplně stejně jako původní melganionští domorodci, dobývaly svěřená území, mladé, nespoutané – Drekkové, předchůdci dnešních Držitelů, spíš polobarbarští diktátoři než civilizovaní správci, měli plné ruce práce, aby do toho všeho vnesli aspoň nejzákladnější pravidla pevného řádu. Samozřejmě s vydatnou podporou Nejvyššího Mága, jenž pozoroval celé dění z chřadnoucích trosek rodného světa a spokojeně si mnul pomyslné ruce nad zdárným růstem svého díla.

Že té mladosti a nespoutanosti je víc než zdrávo, si uvědomil příliš pozdě.

Ten šílenec se jmenoval Haverun Sur a byl Drekkem světa jménem Tulwr, obydlého – jak si Varkangar se znechucením uvědomil – rasou až podezřele podobnou Alkancům, pokud by pominul fialovou kůži namísto rudé. Jako první pochopil skutečnou sílu spojenectví, shromáždil pod svým praporem na tučet dalších Drekků a spolu s nimi se vrhl na zbytek rodícího se impéria. Výpad to byl rychlý a nečekaný, tedy přinejmenším pro Nejvyššího Mága, stále ještě utopeného v oblaku pýchy a lehkomyšlnosti – napadení naopak díky dobré síti špehů a zrádců dávno věděli vše a podle toho i odpověděli. Ani jedna strana se neštitila použít těch nejzrůdnějších podob technomacie, takže světy, které se nerozpadly v haldu kamení, skončily s otrávenou zemí, vodou i ovzduším, pustější a neobyvatelnější než před svým osídlením. Tisíce a tisíce let práce se během jediné chvíli obrátily v prach.

To byl okamžik, kdy Nejvyšší Mág doopravdy dospěl a zmoudřel. A zapřísáhl se, že něco takového nesmí dopustit podruhé.

V novém Thermadonu bude někdo, kdo dostane za úkol bdít nad podobnými záležitostmi, aspoň dokud se dozrávající národy bez podobného drába neobejdou, a v případě potřeby provést rychlý a účinný řez. Ne zbraněmi, ne násilím, ne hrozbami represí, žádnou z těchhle hloupostí, které odjakživa všechno spíš zhoršily než vyřešily. Ne, tihle strážci pořádku budou stát nad vším násilím, nad vší hrubostí a neurvalostí přirozeného výběru, nikdy jim sami nepodlehnu a nebudou ani muset; jejich moc odstraní zlobu, sníží, alespoň dočasně, životní sílu tam, kde by se mohla zvrtnout ve svůj opak, odklidí z duší její přebytky, tak jako zametač odklízí odpad z mramorových chodníků a ulic královského města...

Rasa bílých lidí slavila úspěch, přinejmenším během raných divokých tisíciletí nově budované říše. Vznikla na několika světech daleko za hranicemi, mimo bezpečný dosah Bran – ty koneckonců ke svým cestám ani nepotřebovala, pro přesuny a zároveň jako pohyblivé základny jí bylo darováno několik druhů létacích korábů vybavených v omezené míře technomagickými prvky, neškodnými a zároveň dostatečně odpornými a dostatečně zbytečnými, aby v každém národě vzbudily nechuť k podobným slepým uličkám vzestupu a růstu. Po prvotním šoku pak přicházelo to, co se po všech směrech dalo nazvat skutečným zlatým věkem – světy polozvířeckých zrud se během chvíli měnily v mírumilovné oázy klidu a hojnosti, válečná pole zežloutla obilím a rozkvetla sady, potoky krve se změnilly v řeky nektaru. Bílí postavili Thermadonskou říši na nohy, do slova a do písmene ji vychovali – jenže každá chuť jednoho dne svoji práci ukončí a začne být na obtíž.

Národy rozvinuly kulturu a jak se dalo očekávat, kultura je změkčila a oslabil. Objevovaly se nové spory a nové potíže, mnohé z nich se v základě i podobaly těm starým,

ovšem staré cesty k řešení už nepřicházely v úvahu. Nikde nezůstal nadbytek životní síly, rozbroje vznikaly z příčin mnohem složitějších a sofistikovanejších, další oslabování by v téhle chvíli z obyvatel říše jen nadělalo stáda nesamostatných a nepoužitelných živých trosek. Krom toho se rozšiřovaly hranice samotného Thermadonu, nové národy vzešlé z kořenů těch starých zabydlovaly další a další světy, domovina bílých dávno přestala být mýtickou zemí v dálavách za obzorem – teď tu stáli na dosah kdejakému mocichtivému šilenci, kterému by se zachtělo účinné zbraně schopné srovnat kohokoli do latě a zároveň nezpůsobit velké škody. A tak Nejvyšší Mág naposledy požehnal věrným služebníkům - a odklidil je ze scény.

Nebyl k nim zlý, pamatoval na vděk; daroval jim úrodnou a pohostinnou zemi za hranicemi Vsehomíra, daroval jim i možnost spojení skrze několik zvláště upravených Bran, kdyby snad potřebovali jeho radu a pomoc, nebo kdyby se on sám ještě někdy rozhodl využít jejich služeb. Sám však dobře věděl, že něco takového nemůže stačit. To jediné, k čemu byli stvořeni, co uměli a co je naplňovalo, to jim nahradit nemohl, sebepřepychovější zaopatření nemohlo přebít prostou skutečnost, že je odepsal, vyhodil do smetí. Na světech, jež zbavil bílých a osídlil novým lidem, tedy vyvolil obzvláště věrné a důvěryhodné Držitele, svěřil jim přístup k jejich zemi a spolu s ním i žádost, ať pro ně čas od času vymyslí alespoň nějaký drobnější úkol. Nápravu nepřizpůsobivých skupin, trest pro rebelantské hordy, cokoliv - všechno samozřejmě v nejpřísnějším utajení.

Jenže i to se po nějaké době zvirtlo, když...

Varkangar sebou škubl, otevřel oči, sípavě vydechl. Okno létacího člunu i grempské hlavní město za ním se vrátily na svá místa, střechy výše položených budov už pomalu olizovaly boky klesajícího technomagického stroje. Thas se hrbil za kormidlem, klidný, nevzrušený, jako by se nic nestalo – viděl vůbec to, co oni? Ale jo, určitě, a nejspíš ho to ani takhle maličko nepřekvapilo, nakonec, proč by neměl znát historii svého vlastního rodu?

„Jsme na místě. Mám přistát, pa... ehm, mám přistát, Erlino?“ Kdepak, možná o svém původu nic netušil ani on. Prostě se jenom drží příkazu, co dostal od své nové paní, chová se tak, jak se choval do téhle chvíle, nic víc.

„Jistě, Thasi. Dělej, jak jsme se dohodli,“ pronesla Erlina bezbarvě a otočila pohled k Varkangarovi. Vypadala teď jako úplně obyčejná alkanská žena, kterou pouliční banda odsoudila k znásilnění a snědení, dožadovala se pomoci, kterou nikdo kolem nemohl a snad ani nechtěl poskytnout. „**Tohle** neřekli ani nám. Věříš mi?“

„Lepší věřit,“ kývl. „A radši bych taky věřil, že o tom nevědí ani vaši lidi. Že je to pořád jenom mezi námi a Mágem, no, možná ještě Radou. Jenom ti nám zavřou huby a nebudou nás přítom chtít...“ Přejel si ukazovákem po krku, lehce a rychle, jako by jen otíral krůpěj potu.

Trochu omluvně se pousmála. „Myslíš, že... že kdybychom tady těm přikázali, ať pokračují podle plánu, stavějí tábory a Klece a všechno ostatní, a ztratili se, že bysme se dostali dost daleko dřív, než to někomu začne být divné?“

„Vlastně bysme měli, co? Jak to vypadá, okupanti jsme tu my, oni se jenom vracejí domů...“ Pokus o odlehčení nezabral, no, to se koneckonců dalo čekat. „Ne, to by bylo nanic. Kam chceš utíkat, pryč z Thermadonu? Na nějaký jiný hvězdný ostrov? Takovou cestu nezvládne nikdo a v říši nás najdou všude. Radši mlč, drž jazyk za zuby až na smrtelnou postel a dej si zatraceně pozor, ať na tobě nikdo nepozná, co víš. To je jediná šance. A samozřejmě si tenhle výlet nech od nějakého mága hodně dobře vypláchnout.“

„Jistě. Asi máš pravdu...“

„Teď už aspoň víme, proč Nejvyšší Mág poslal do Středové hvězdy nás. Prostě je mu to hloupé, no ovšem. To, co se stalo s Gremvou, to, že jsme tady, tohle všecko. Hraje si před námi na svatého a najednou na něj vybafne jeho vlastní hloupost – kdo by si s ní chtěl špinit ruce? I když vlastně žádné nemá...“

„Nejvyšší Mág ví, co dělá,“ vyrazila ze sebe, jako by to bylo zaklínadlo proti všem druhům znechucení a mizérie vůbec. Pravděpodobně bylo.

„Jo. To určitě ví. Právě proto si Zametače schoval do rukávu, místo aby se jich zbavil, když je už nepotřeboval. Nebo je změnil na něco užitečnějšího.“

„Podívej, jestli to ještě stihneme, zkusím ti vysvětlit, co to znamená úcta k životu a úcta ke kultuře. Zatím si zkus zapamatovat aspoň ty výrazy, Alkanče, ano?“

„Aha, tak tohle má být kultura? Nadělat pitomce nejdřív ze všech okolo a pak sami ze sebe, když někde přecvakne nějaká magická pojistka?“ Odvrátil se od okénka, výhled už stejně zakryla palácová stěna, holá zašedlá plocha se sítí pustých oken. „Teď Zametače vypráskáme, pošleme je zpátky do doupat, odkud vylezli, díky Kreidovi k tomu máme požehnání. Ale co za rok, za dva? Co když se vrátí, zase nás začnou honit do lágrů, jenže tentokrát to budou kamarádi, rubání dřeva a zavšivené kavalce budou nástroje pro zdárnější růst říše a Klece zase opatření pro převýchovu? Co pak? Půjdeš a budeš se jim klanět? Já bych řekl, že jo.“

„Nikdy se nic podobného nestalo. Nejvyšší Mág...“

„Nestalo – anebo to prostě jenom vymazali z archivů? A i kdyby ne, co je to za záruku? Mág si je schoval a dokud si je schovává, počítá s tím, že je může potřebovat. Že nestvořil Thermadon tak dobře, aby se bez podobného svinstva obešel, nebo že on sám není tak dokonalý, aby s říší dokázal vždycky vyjít. A tak to nad námi prostě nechal viset, dost daleko, aby se na to sám nemusel dívat...“

„Ty bys u tajných služeb dlouho nevydržel,“ sykla zlostně, zřejmě to bylo jediné, co jí v tuhle chvíli na obranu napadlo.

„To tedy opravdu ne, a víš proč? Já jsem zvyklý bojovat s věcmi, co přišly zvenčí, když už ne z míst mimo území říše, tak aspoň mimo její řád. Zlo, které napáchají, bude zlem i zítra, i pozítří, každý mu tak bude říkat, v tom mám jistotu. Aspoň dokud ten neřád nenecháme vyhrát a to zase záleží jenom na nás. Vám musejí vysvětlovat, kdo je vrah a kdo jen odděluje zrna od plev, každý den vám to musejí nastínit znovu, abyste se náhodou nevrhli na někoho, z koho říše přes noc udělala hrdinu. Jste žoldáci, bijete ty, na které vám ukážou, abyste se dožili zítřka, a toho já už mám nad hlavu. Takových věcí jsem si v alkanských arénách užil dost.“

„My jsme ti, kdo stavějí a chrání ten tvůj řád, hlupáku,“ odsekla. „Aby si prostáčci jako ty nemuseli lámat mozek, který stejně nemají. Máš dojem, že to všechno stvořil Kreid jako zem pod tvýma nohama? Thermadonská říše, to je především hromada ras, každá chce něco jiného, každá je náladová jak prvorodička, jeden den ti líbá ruce a hned jak se setmí, vrazí ti kudlu do zad. Víme, co je správné, a zítra to budeme vědět taky – ale zkus uhlídat to klubko hadů! Myslíš, že je to jen tak? Myslíš, že je legrace udržet říši pevný tvar, abys pak mohl přijít ty a zasadit si ho do erbu?“

„Jsme na zemi, Erlino,“ ozval se Thas, vstal od kormidla a postavil se do kouta. Při tom všem se snažil vypadat natolik nenuceně, až to přišlo k smíchu.

„Výborně. Tak padáme. Filozofie nám neuteče, ale někdo jiný by mohl...“

Od chvíle, kdy sem dorazil s Trandem, se nádvoří držitelského zámku ani v nejmenším nezměnilo. Snad jen pytle pod očima plouzících se strážů se o něco zvětšily a ztmavly, ubylo osvětlených oken a pokud jde o jídlo z nedobrovolně ukončených oslav, poházené po chodbách a sálech – no, doufejme, že ta čubka nebude chtít, abysme se tam procházeli moc dlouho. Jste svobodní, sakra! Měl chuť na ně vykřiknout, už nemusíte čekat, až vás odvezou čertvíkam, sami jim teď můžete nařídít, ať se pakují, odkud přišli, a oni vás poslechnou! Celé je to omyl, jedno jediné pitomé nedorozumění, jenže vám už je asi jedno, jestli vás zničil nepřítel z opačného konce Všehomíra anebo malé zaváhání hadích krotitelů. Kdo vám dokáže vrátit, co jste ztratili, ten by tu teď měl být, toho si zasloužíte – co vás zajímají nějakí

válečníci? Hádají se o zásluhy, tlučou se mezi sebou, kdo je víc, když by měli spíš zalézt do děr a trást se studem, jedni i druzí.

Ve stínech opuštěné tribuny se cosi zavlnilo. Varkangar v tu ránu stál v bojovém střehu, když ho ale Erlina tichým gestem upokojila, pokrčil rameny, odklidil se za záda ostatních a se zbraní stále připravenou čekal, co se bude dít dál...

X

Z tmavého kouta na okraji nádvoří, dost temného a dost nezajímavého, aby tu zůstal spolehlivě ukryt před zájmem služebníků a vojáků – pokud ještě nějaký zájem o cokoli vůbec měli – pozoroval, jak na nádvoří pomalu dosedá létající člun s koženým měchem, jak se otvírají dveře a na prostranství zakouřeně z úplně zbytečně vestavěných komínů vystupuje skupinka osob. Všichni ze stejného světa, to dokázal rozeznat i v nevalně osvětleném šeru, všichni až na červeného holohlavého obra – no ovšem, jeden z legendami opředených Alkanců, pokud se ho podaří získat na správnou stranu, lepšího muže si snad ani nemůže přát.

Spokojeně si zamnul ruce. Výborně!

Získám vás, určitě vás získám. I když se plány od našeho posledního spojení maličko změnilly. Vy víte, že jsem to s vámi nikdy nemyslel zle, chápete i cítíte mou neskonale věrnost Thermadonské říši, mnohokrát jsem vás o ní ubezpečil ještě dřív, než má milovaná Grempa vstoupila do řad jejích členů, jsem do poslední kapky krve oddán jí i Kreidovi Všemohoucímu – no a v tom to právě vězí...

Nemůžeme Zametače prostě vyhnat, jak jsme měli původně v úmyslu. Ne bytosti, které z vůle samotného Kreida pomáhaly jeho vyvoleným vystavět řád z chaosu - jak by se mu líbilo, kdybysme je teď, bezbranné a vydané nám zcela na milost, prostě vypakovali pryč, vyhodili z území, které bývalo po právu jejich, znovu je uvěznili za vraty do jiných rozměrů, odsoudili je k dalším věkům pomalého uhnívání? Něco takového by bylo nanejvýš bezbožné, neetické, ale i nemoudré.

Zdvihl se a pomalu, beze spěchu vykročil směrem k přichozím. Alkanci, to se dalo čekat, se okamžitě objevil v jedné ruce meč a ve druhé amulet, možná mu přece jen měli včas alespoň naznačit, co ho zde čeká. Nebo kdo. Naštěstí neprotestoval, když mu žena v čele tichým gestem naznačila, že není třeba se bát, ustoupil a nechal přivítání na její určitě mnohem mírumilovnější nátuře.

„Mnoho jsem o vás slyšela,“ prořízl konečně mrtvolnou strnulost paláce ten zvučný, příjemný hlas. Jako by do léta nevětraného sklepení plného prachu a hniloby zavanul vítr přímo z rozkvetlé jarní louky... „Těší mě, že vás konečně mohu poznat osobně, otče Erheli...“

X

„Erhel?“ Varkangarova zbraň znovu vylétla do výše očí. „Nejsi ty náhodou brácha toho zvířete, co si ze mě málem udělalo pečínku?“

„Alkanče, mluvit budu já.“ Erlina ho posunkem hlavy znovu vybídla, aby se vzdálil, tentokrát neposlechl. „Omluvte ho, otče, prosím, já...“

„Jen ho nech, má milá. Divíš se mu, po tom, co prožil? A pokud jde o tebe, válečníku,“ kněz se odmlčel a s dlouhým, věkovitým povzdechem si promnul kořen nosu, „odpusť mému bratrovi, jestli dokážeš. On nepatřil k těm zlým, k těm, kdo chtějí Zametačům vrátit neomezenou moc, ne, uvnitř nikdy nebyl jedním z nich. Až do... ehm, až do své poslední hodiny si nepřestal vyčítat, že se od nich nechal tak hloupě svést a otevřel cestu, jen hanba za selhání mu zatemnila rozum...“

„Skvělé. Vynikající. Koho lepšího si přát jako Držitele, co? Odkud by se asi nechal hloupě svést příště? Potká ožralého sedláka a ten mu nakuká, aby dal všem poddaným ustříhat uši?“

Erhel se hlasitě nadechl a trochu bezradně rozhodil rukama. „Z vůle Kreidovy ti bylo dopřáno porozumět, Kreidova laskavost ať tě ochraňuje před hříchem nesoudnosti... Bratr neměl tušení, jak málo stačí, aby způsobil pohromu. Nikdo to netušil, ani sám Nejvyšší Mág by se nenadál, že Zametači tolik pokročili ve vývoji. Sám na ně už málem zapomněl, myslíš snad, že jsou tím jediným a nejdůležitějším, co má na práci? Celé věky už uplynuly od času, kdy na Držitelích žádal jejich úkolování. Z hlídání klíčů k Branám do jejich světa se dávno stala jen nevinná tradice, prázdný rituál, Držitelé ani nevědí, odkud se vzal a co znamená. Považovalo se za bezpečnější jim o tom neříkat a náhodné otevření některé Brány na několik vteřin nebo minut nemělo ještě nic znamenat, k průchodu mělo být zapotřebí mnohem delší...“

„Dobrý Kreide, a *tohle* si troufá tě prosit, abys *mě* chránil před nesoudností? Kolem číhají armády zločinců, co chtějí říši vysávat, megalomanských cvoků, co se jí chtějí zmocnit, a cizozemských vetřelců, co ji chtějí čtvíco, a já tu musím mrhat časem, abych ji chránil před její vlastní tupostí! Proč už ta verbež není jednou ve všem tak důsledná jako v nenávisti k Alkancům a lásce k vlastnímu žlabu?!“

Pocítil, jak ho Erlina bolestivě dloubla pod žebra, a to ho přimělo přece jen se aspoň trochu zklidnit. „Dobře, kňěžoure. Jsi tady jako přítel, takže předpokládám, že bys taky rád se Zametači zamezl. Nějaký plán?“

„No... vlastně ano.“ Erhelův úsměv, až do téhle chvíle naprosto neochvějný, se změnil v rozpačitý sádrový škleb. „I když... Možná to nebude úplně přesně to, co si asi představuješ...“

Jako by se něco dobře skrytého zborilo a cosi jiného se naopak začalo skládat dohromady. „O čem to zase meleš? Jdeš s námi proti běloušům nebo ne?“

„Hmm... Řekněme to takhle: ani mně se nelíbí, co provádějí. Co se kvůli nim stalo s mým světem. Tomu rozhodně zabránit chci...“

„Fajn, takže dokud nás poslouchají, nařídíme jim, ať naskáčou do sluncí a...“

„Počkej, počkej, válečníku. Dal ses do thermadonských služeb, abys mohl hubit bezpráví, které ti Alkan jednou provždycky zhnusil – a teď bys jen tak vyhladil celou rasu jenom proto, že dělá, k čemu byla stvořena?“

„Čert to vem, to máš pravdu. Tak je přinutíme zničit veškerou magii, co používají, vypadnout z říše a zrušit spojení se všemi kromě Mága?“

„No tak, synu. Máš oči zaslepené záští a nevidíš, co všechno můžeme získat.“ Knězi se vrátila do tváře zdravá zeleň, pohled mu znovu zjasněl, jak ho pomalu začínala pohlcovat pavučina vlastních vizí. „Podívej, vezmi si jen, kolikrát už Nejvyšší Mág navrátil Zametače zpět do jejich gheta – a k čemu to bylo dobré? Uběhne pár staletí, nanejvýš, a máme je tu znovu, ještě silnější, ještě nebezpečnější. Seber jim kouzla, uvězni je a dost možná už se jimi nebudeš muset do konce života zabývat, nikdo z nás – ale až přijdou, budou nás nenávidět do morku kostí. Obnoví, co ztratili, a příště dost možná nebude zapotřebí už ani provokovat Držitele, aby jim otevřel, otevrou si prostě sami a my další bitvu s nimi prohrájeme. Odsoudíš naše potomky k otroctví – nebo k něčemu ještě horšímu...“

„A jak si to tedy představuješ? Chceš je snad přemlouvat, aby se obrátili na víru?“

„V zásadě, hmm, svým způsobem jsi to vystihl. Chci, aby tu zůstali, aby nám pomáhali s chodem našich věcí, nám i celému Thermadonu. Ne tak, jak to dělají právě teď. Ať se přizpůsobí našim novým potřebám a pokračují v tom, co umějí, to si přeju a s pomocí Kreidovou jsem také našel způsob, jak toho docílit.“

Varkangar nenápadně stočil zrak k Erlině a Aklebovi, zhodnotil jejich výrazy – vědí už o tom, co jsi právě řekl? Nejspíš ne. Pověděli by mi o tom už během té dlouhé otravné cesty, předešli by tomuhle zdržování, aspoň z úcty k tobě, když ne z jiných důvodů. Takže to slyší

poprvé, stejně jako já. Ale pak by měli být překvapení, taková změna taktiky i strategie by jim měla vyrazit dech a je úplně jedno, co si o ní myslí a jak moc ti důvěřují, tohle je prostě až moc zásadní zlom, než aby člověku nezměnil výraz tváře, ani maličko, ani na vteřinu...

„To zní slibně,“ rozhodl se ještě chvíli hrát tu divnou hru. „Myslíš, že by to vážně mohlo jít? Nejvyššího Mága by to napadlo už dávno, ne?“

„Nejvyšší Mág je až příliš mocný, než aby se podobnými úvahami zdržoval. Spoléhá na svou sílu, na to, že je vždycky znovu dokáže zkrotit – a kdyby snad ne, obětuje jim hrstku světů, alespoň na čas. Na pár set, na pár tisíc let – co to znamená pro Nejvyššího Mága? My to jsme, kdo bude trpět, ne on, a jen my taky můžeme svůj osud zvrátit.“

Šikovně to vedeš, zmetku. Tohle přesně je nota, na jakou by přitroublý rudokožec z Alkanu měl slyšet, a všechna čest, naprostá většina by taky slyšela. Na druhou stranu by ses docela určitě neměl líbit té, pro kterou je Mág modlou, měla by tě nenávidět a ne se na tebe usmívat. Pojďme dál...

„Dobře, беру tě za slovo. Odved' mě do té vaší hlavní svatyně, pokloním se Kreidovi Všemohoucímu a vyptám se ho na ten plán sám...“

Erhelův úsměv maličko – opravdu jen maličko – ztvrdl. „Obávám se, že náš milovaný Kreid v tuto dobu nepřijímá žádné...“

„Hele, strakáci, **mě** přijme, o to se neboj. Na jednom světě jsme spolu prošli bitvou, která rozhodla nejen o celém Thermadonu, ale i o něm, pár hodin jsem žil jeho život a on zase můj, na to ani bůh nemůže jen tak zapomenout. Je málo smrtelníků, co k němu mají blíž než já, a určitě to nejsi ty jenom proto, že sis navlíknul babský hadry a začal mluvit jako šašek. Tak mi ukaž cestu, nebo si ji najdu sám i bez tebe, dělej!“

„Čas kvapí, nemůžeme se zdržovat. Důvěřuj Kreidově vůli, pokud ho znáš tak dobře, tím lépe musíš vědět, že co dělá, je dobré...“

Tak to by stačilo. Dost té komedie. Porazili jsme vás zatím ve všech kolech a při všech bozích Všemomíra, dokud tu jsem, nevyhrajete ani tohle!

Odpor neočekával nikdo, takže nikdo ani nebyl dost pohotový, aby mu v nenadálém výpadu zabránil; tehdy, když čertvíkdo v čertvíjaké sluji mimo známý prostor a čas připravoval zárodek téhle chvíle, mohl být zákeřný a mazaný, ale zkrátka ještě neznal jednoho rudého barbara, co si odnesl z Alkanu jen to lepší a na prolhanost vládního světa si už pomalu začíná zvykat. Zaklínadlo od Tranda je ochromilo všechny jednou ranou, skáceli se k zemi jako podřáté stromy, kněz, skupina od tajných služeb, pro jistotu nechal ztuhnout i všechny tři bílé uvnitř člunu. Teprve pak ulehčeně vydechl. Měli by takhle vydržet aspoň půl místního dne, to bude stačit.

„Kreidově vůli důvěřuju – zato vy už zase žádnou nemáte,“ odplivl si. „A buďte ještě rádi, jinak bych se s vámi takhle nemazal.“ Zdvihl ze země první dva z ležících mužů, přehodil si každého přes jedno rameno a vyrazil k létací měchuřině.

Pečlivě vyskládal celou skupinu do kouta v zadní části paluby; jednoho vedle druhého je opřel o stěnu tak, aby se podpírali i navzájem a přitom si vzájemně překáželi natolik, že ho žádný z nich nedokáže dost rychle překvapit. Dva Zametače, kteří se nepodíleli na řízení, jim přehodil přes natažené nohy jako další překážku, jen Thase položil na podlahu ke kormidlu, snad ho ten pitomec nestačil napumpovat něčím, co zruší účinek Mágovy zbraně, až ho za chvíli probere... Teprve když měl všechno připravené a na správných místech, vydal se ven pro kněze. Došel ke dveřím člunu – a tam zůstal zaraženě stát.

Jo, mělo by to účinkovat hodiny, dost dlouho, aby je odvezl do melganionského podzemí. Aspoň Trand to říkal. A zběžná prohlídka potvrdila, že nelhal. Jenže...

Jenže žádný Alkanec ještě nepřežil tím, že bral věci, jak se zdají. A už vůbec ne důvěrou ke všemu, co kdo plácne. Ostatně, i kdyby, Thermadon ho dávno odnaučil obojímu...

Odrasil se, proskočil vchodem tak rychle a tak tiše, jak jen dokázal – dost rychle, uvědomil si vzápětí s uspokojením, když jazyk bojového zaklínadla olízl nýtovaný kovový plášť za jeho

zády a neškodně se svezl na místo, kde by býval stál, kdyby neposlechl varování. Čert ho vem, blázna, aspoň že se zaměřil jen na mě a nechce zničit plavidlo. Pro začátek to stačí – a nic víc než začátek už nebude, ne pro tuhle vyfintěnou hromadu loje!

„Nejednáš moudře, můj milý,“ zaslechl jakoby z velké dálky. „Měl bys víc přemýšlet o mých slovech...“

„Tvoje slova znějí moudře a lákavě, kněžoure. Líbí se mi.“

Cítil, že nelže, cítil upřímnost ve vlastním hlase i Erhelovo překvapení. Podruhé ho zaskočil, podruhé mu vzal vítr z plachet, zdálo se, že dalšího útoku se pro pár nejbližších okamžiků nemusí bát.

„Dáváš to najevo velmi zvláštním způsobem...“

„Hele, dávám to najevo nejlíp, jak si tahle svinská past zaslouží. Chtěli jste Zametače poslat do horoucích pekel? Chtěli! A já to chci pořádně!“

„Chlapče, každý musíme občas zvážit svůj pohled na...“

„Prdlajs zvážit! Zase vám vymydli palice, jsi tak slepý nebo co? Nejspíš si tohle šetřili jako poslední záchranu, až se dostanou vážně do úzkých, vyklouznou nám z prstů jak hadi a nakonec přece jenom vyhrají!“

„To je směšné. Vrchního Kreidova kněze nikdo nemůže...“

„Ale to víš, že může! A tu děvku prodejnou zrovna tak! Podívej, navážel ses tu do Nejvyššího Mága a věř mi, že na to ona je sakra citlivá – tak proč teď ani nemrkla? A pročpak ty mi bráníš v cestě za Kreidem? Není to náhodou proto, že s tou tvou zázračnou cestou nemá vůbec nic společného?“

„Kreid je všudypřítomný, se vším má něco společného...“

„Nech si těch kliček! Vezmeš mě do svatyně nebo ne?“

Několik vteřin napjatého ticha bez odpovědi mu stačilo, aby pochopil, co přijde dál; napřel všechny zbytky Trandových ochranných kouzel proti vlně zoufalství a beznaděje, jež ho udeřila mezi oči jako kovářské kladivo, důvěrně známá a přitom podivně zastřená, vzdálená, jako by se týkala někoho docela jiného. Možná jsem si na ni už prostě zvykl, napadlo ho, stala se mi společnicí za celou tu dobu, co jsem považoval Zametače za své pány, možná už vůbec žádný štít nepotřebuju. Co mi může tahle důvěrně známá průvodkyně vlastně ještě udělat zlého? Sám štít mě obtěžuje víc než ona, možná by bylo moudřejší se ho vzdát...

„Stojí ti to za to, Alkanče?“ Stále stejná vtíravá laskavost, stále stejně podbízivý, téměř otcovský přízvuk. „Sám uvidíš, jak říše pokvete pod dohledem našich nových pomocníků... proč se prostě nemůžeme dohodnout?“

No ano. Proč vlastně ne? Stáhní štít, nic jiného nemusíš, všechno ostatní už zařídí jiní... Čemu se vlastně bráníš? Z Alkanu jsi odešel kvůli bezpráví, zřekl ses ho, přijal Melganion a Thermadonskou říši za nový domov, za útočiště, s nímž jsi spokojený i navzdory jeho kazům – ano, kazům, a v čem spočívají ty kazy? Co jediné ti tu doopravdy vadí? Faleš, pokrytectví, trapné šarvátky ve vlastních řadách, zákeřnost kvůli hlupáckým soudům a špetce moci navíc... Tak vidíš. Zametači nejsou falešní, dělají jen to, co zcela veřejně vyhlašují, nic víc, nic míň. S nikým neválčí, síla jejich vůle nepotřebuje zbraně, aby se prosadila, a netouží ani po moci – dávno už ji mají, všechnu, co potřebují pro svoji práci, moc darovanou samotným Nejvyšším Mágem. Kdo v celé říši by se jim mohl postavit, kdo má vůbec právo o tom uvažovat? Vzдорovat Zametačům je jako vzдорovat Thermadonu, za který bojuješ – no tak, odlož už ten štít...

Zaťal zuby, vzhlédl do tváře grempského prvního kněze, stejně zelené jako trsy travin mezi dlážděním pod jejich nohama. Jako skoro u všech místních, i tenhle obličej se mu vznášel někde mezi hrudí a krkem, jenže velikost těla šla pro tuhle chvíli stranou, ztratila význam, zůstaly jen oči a ty na něj shlížely z nebeských výšin, stejně naléhavé a stejně laskavé jako pohled samotného Kreida. No ta, chlapče, přiznej si to už konečně, tohle je přesně to, co celou dobu hledáš, tohle je skutečná odpověď na všechno, o čem jsi snil od prvního dne

v melganijských službách. Síla stejně čistá, jak jsi uvnitř ty sám, ale na rozdíl od tebe i dost mocná, aby mohla opravdu něco změnit. Snad v lecčems jedná nevhodně, ne ze zlých úmyslů, zkrátka jen byla navržena pro úplně jiné podmínky, zcela odlišné světy – naučíme ji způsobům těch našich, právě ty se můžeš stát jejím nejlepším lektorem, no a pak...

Pak už žádné nesváry, budeme čelit vnějším nepřátelům jako dýmavý val, každý na svém místě, každý tam, kam patří, kde je mu samotnému nejlíp, každý za sebe a všichni za všechny... Neblázni a zruš ten štít, sám víš, že to nakonec uděláš. Že to *chceš* udělat...

Pomalů, jakoby proti své vůli, pozdvihl Varkangar paže do zaklínacího gesta...

Pootevřel ústa...

Zhluboka se nadechl...

A pak se v jediném okamžiku přikrčil, sevřel Erhelovy volně visící paže za zápěstí a zahryzl se mu hluboko do hrdla...

Překvapené zaječené mu zaznělo tak blízko ucha, až se sám málem vylekal, než se změnilo v bublavý chropot a knězova ústa mu vyplivla na tvář chuchvalec vazké krve. Další potůček šlemovité kapaliny pocítil mezi zuby pronikajícími hlouběji a hlouběji do masa, škulbl hlavou a proud mu opláchl tvář, když vytrhával a polykal lahodné sousto – trochu tuhé a seschlé, ale pořád lahodné, po šlichtě pracovního tábora. Vší silou kopl doprostřed břicha, až Erhelovo tělo odlétlo, jen paže, které stále pevně držel, zůstaly s ním a když viděl, že jeho protějšek se stále ještě hýbe a pokouší se odplazit pryč, dopadl mu na hrud', rozerval zdobený oblek a pustil se do porcování svaloviny na hrudi.

Ty smradlavý úlisný dobytku, tohle není jen za mě a za říši, to je i za Zametače! Oni si nezaslouží nenávisť, to už vím stejně dobře jako ty. Dělají, co umějí, dělají to dobře a že se ocitli někde, kde už o ně nikdo nestojí, za to taky nemůžou. Možná z nich Mág jednou udělá doplněk výbojných armád, elitní zbraň a správce dobytých území v jednom, a možná je zas jenom dá k ledu, to nevím, jedno vím ale jistě – Thermadon nepotřebuje předělávat od zákeřných hnusáků, co se jen třesou po moci a neštítí se absolutně ničeho, aby se k ní dostali! Radši ať stokrát víc lidí nenávidí moji červenou kůži, ať na mě plivou všude, kde se objevím, než sloužit takovýmhle spasitelům a jejich poskokům, všemu tomu pozlacenému hnoji, kde se i Kreidovo jméno zaplétá do lží a bere nadarmo! Čert vem to vaše dobro, odnese si ho do pekel, jediné, co je na vás dobrého, je vaše maso. Možná. A taky to, že abych se k němu dostal, musíte nejdřív chcípnout.

Ještě několikrát kopl do nehybného těla, vstal, zavřel oči a jak jen mu rozčilení dovolilo, soustředil myšlenky na jedno jediné závěrečné poselství. Snad je ta banda ve člunu pořád ještě mimo, snad mu to žádný z nich nebude kazit, protože teď přijde to nejdůležitější, co na téhle hloupé, upocené výpravě musí udělat, vlastně možná to jediné, co vůbec má nějaký smysl. Nadechl se a začal v hlavě skládat první slova své zprávy.

Všem Zametačům na všech světech Thermadonské říše!

Pitomé, blesklo mu hlavou, ale co, ví Kreid, že nejsem rétor a koneckonců ani nemluví k publiku z kdovíjaké duchovní elity. Stiskl oční víčka tak, až ho pod nimi zabořilo, napřel všechny zbylé síly, aby se dokázal soustředit na některou z té hrstky myšlenek, které potřeboval, doufat, že tupé hučení ve spáncích je něco víc než krev proudící tepnami a barevné mžitky víc než protest namáhaných očí. Dobře, tak tedy všem Zametačům. Kašlu na to, kdo si vás vymyslel a proč, kolik světů a ras vám vděčí za život, stejně už jsou dávno na pravdě boží, teď jsme tu my – nežili jsme tenkrát, žijeme dneska a zvládneme to i bez vás. Seberete se, sbalíte všechno, co jste sem přitáhli, a jak rychle to půjde, zalezete zpátky tam, kam vás kdysi poslal Nejvyšší Mág, schováte se za svoje červené díry nebo upravené Brány nebo co vás to vlastně celé ty věky dělilo od našeho území, zapomenete na cokoli, co by vám mohlo pomoci v návratu k nám, teď nebo později, a nic než výslovný příkaz Nejvyššího Mága pro vás napříště nebude záminkou, abyste tu ještě někdy kazili vzduch. Jen a pouze Nejvyšší Mág taky od téhle chvíle může zrušit nebo změnit cokoli z mých rozkazů. Nikdo jiný.

Rozumíme? Tak honem, pakujte se, nemám nic dalšího, o čem bych se s vámi ještě chtěl vybavovat...

Hotovo. Dokonáno. Takhle prosté to je. Poručí se jim, aby odešli, a oni půjdou. Zbytek je fraška, od samého začátku to nic jiného nebylo. A já tu promarnil týdny života, oháněl se koštětem místo mečem, nechal zahálet to hlavní, co ode mě říše potřebuje – a někde za jejími hranicemi, ať už územními nebo těmi, co tvoří řád, čeká někdo, komu nestačí jen nařídít, ať zmizí. Čeká, brousí zbraně a když ho to znudí, koukne sem na Grempu a hlasitě, opravdu hlasitě a upřímně se zasměje...

„Aklebe?“ oslovil ležícího společníka, když se skrz dusný vzduch a ještě dusnější náladu konečně došoural do člunu. „Slyšíš mě? Jasně, že ne, ale kdyby náhodou: započítej si další kolo. Mysleli si, že nás mají, ale máme my je, tentokrát už nadobro. Tak dělej, hod' to tam – anebo víš co? Zapomeň na to. Proč by se o ně měl někdo z nás ještě starat?“

EPILOG

„Dobrá práce, vojáku.“ Nic se tu nezměnilo, vůbec nic ode dne, kdy tu byl naposledy. Stěny kulového podzemního sálu se stále jako cedník hemžily děrami, v nichž odpočívala zákeřná zelená chapadla, skrček za dřevěným stolem se usmíval stále stejně úlisně a plošina s jeho hnízdem se i dnes vznášela o kus výš než ta, kterou věnoval svému hostu. Jenže dnes bylo tohle místo rájem, ne peklem. Nebo přinejmenším součástí Melganionu, to úplně stačilo. „Věděl jsem, že na tebe bude spoleh.“

„Hlavně si pohlíďte Thase a ty dva.“ Varkangar se odmlčel, chvíli sbíral síly na další otázku. „Předpokládám, že jste je nenechali utéct za ostatními, když nás přivezli z Grempy...“

„Chtěli, opravdu moc si to přáli. Ale zatím je zvládáme. A držíme je stranou od té jejich létající plechové boudy...“

„Já to věděl... Ale máte smůlu. Všichni máte smůlu, pitomci!“

„Prosím?“

„Jo, přesně tak. Dal jsem jim výslovný příkaz neposlouchat nikoho kromě Nejvyššího Mága. Nesvedete s nimi nic, ani vy, ani ti dobytci z druhé strany. Uplácejte je, přesvědčujte, vyhrožujte, nebudou vás poslouchat. A ani mě ne, takže jestli vás náhodou napadlo mě tu držet a seznamovat mě se svými řezníky, můžete si to rovnou ušetřit. Jen Nejvyššího Mága, rozumíte? Jestli nemáte páky na to, abyste zmučili jeho, radši zapomeňte na to, že se kdy nějaký Zametač stane otrokem vašich piklů!“

„*Nám* o nic takového nikdy nešlo. Sám nejlíp víš, že otec Erhel nebyl při smyslech, když ses s ním setkal.“ Mužík udělal krátkou odmlku a pak – Kreidova dobroto! – jeho platforma zcela nečekaně poklesla na úroveň Varkangarovy. „Ale dobře, že jsi s tím začal. Nepochybuji, že máš na jazyku otázku, proč jsme vlastně na tuhle cestu vybrali právě tebe, proč jsme tě *doopravdy* vybrali. Nikdo z nás by ti nemohl nabídnout lepší odpověď, než jakou sis právě dal sám.“

Ze stěny vzadu se vysunulo několik chapadel, zmateně zakmitalo vzduchem a stáhlo se zpátky. Nepohybně jen náhodný, nic neznamenající pohyb.

„Pošli tam kohokoli jiného a spláčeš nad výdělkem – a je úplně jedno, jestli bude věrný nebo zrádce, tuhle záležitost nikdo nemohl vyřešit správně. Zrádci při první příležitosti Zametače ovládnou a věrní, ti prostě předají svoje výsledky dál, dál a výš, až k nejbližšímu megalomanskému bláznovi, a všechno nakonec dopadne úplně stejně. Ty nesloužíš Thermadonské říši, Alkanče, nesnaž se mi tvrdit něco jiného. A nesloužíš ani sobě. Jenom právu, nebo tomu, co za ně považuješ, ale kdyby tvoje představy neladily s našimi, nikdy by ses na Melganion nedostal. Tohle byla práce pro tebe a skončit měla právě tak, jak skončila, špehovací posláni bylo jen poslední prověrkou a podle mě celkem zbytečnou. Každopádně Zametače jsme tu nechtěli. Dnešnímu Thermadonu by už nemohli přinést nic než úpadek.“

„Ne všichni z vás to vidí stejně, jak jsem slyšel...“

Mužik se pousmál a opřel si bradu o hřbet dlaně, na tenhle okamžik se podle všeho už dávno připravil. „No tak, příteli Varkangare. Jenom během téhle výpravy jsi ochudil Grempu o Držitele, o vrchního Kreidova kněze a o rytíře, který to jednou dost dobře mohl dotáhnout na armádního generála. A to byl jeden jediný svět – na kolika dalších jsi už zasahoval? Kde všude jsi podřezával a páčil velezrádce, posedlé šílence, co se tvářili jako nejoddanější služebníci říše, často zastávali i funkce ve správě, ve vojsku, v církvi? Asi by tu přede mnou vyrostla slušná hromádka lejster, kdybych si to chtěl nechat zjistit... Hrome, copak se zrovna před někým jako ty musím o takovýchhle věcech šířit, člověče?“

Odpověď snad ani neočekával, přesto odvrátil pohled, než znovu promluvil. „Soud s generálem Antlameskem proběhne pozítří. Bude veřejný, jestli tě to zajímá, a sám ještě nevím, k čemu ho ti kašpari oficiálně odsoudí, poprava ho ale čeká tak jako tak. To, co provedl, co pečlivě naplánoval a zorganizoval, od otevření cesty Zametačům přes maření naší práce až po světovládné choutky, to se neodpouští. A pak, někoho takového prostě nemůžeme nechat jen tak jít, ani s nejlepším výplachem hlavy. Za dobu, co strávil v našich řadách, už dostal tolik všemožných pojistek a protipojistek, že jen Kreid ví, co a kdy se mu může z paměti vyloupnout...“

„Díky, možná se tam vážně stavím... A pokud jde o mě, co můžu čekat? Můj mozek je snad pro výplach ještě způsobilý, doufám...“

„To jistě je, Alkanče, docela jistě. Ale myslím, že u tebe bude grempské kouzlo mlčenlivosti úplně stačit. Až vyjdeš ven, nevypravíš ze sebe ani slovo o Zametačích nebo o téhle cestě, ani kdyby tě mučili – ne že by na to mělo dojít...“

„Kdy mi ho dáte?“

„No, vlastně už jsme ho použili...“

„Vy tedy neztrácíte čas...“

„To ne – a taky neradi ztrácíme lidi, kteří se nám osvědčili. Možná tě ještě někdy využijeme, Varkangare, proto nechceme, abys zapomněl...“

Varkangar se rozesmál. „Tak až mě budete chtít znova nasadit, radši mi tu hlavu vymyjte. A nejlíp i všem, co se mnou půjdou nebo už snad šli...“

„Nás zajímají jen výsledky, v tom se určitě shodneme,“ opáčil mužik suše. „Mí lidí vědí, kde je jejich místo. Alespoň většina z nich...“

„Tak to doufám, že mi příště dovolíte pracovat s někým většinovým... Můžu už jít?“

„Prosím. Šťastnou cestu na světlo boží.“ Mužik mávl pravicí a plošina odvezla Varkangara pryč ze sálu, do dlouhé ztemnělé chodby.

No a je to za námi, stejně jako vždycky. Pár hrozeb, pár mrtvých, pár chviliek beznaděje, pár malérů řešitelných snad jen zázrakem, pár přátel až za hrob, pár nepřátel přesvědčených, že z celého širého Všehomíra to budou zrovna oni, kdo vaši cestu ukončí – a nakonec z toho všeho stejně zůstane jenom ticho, zbraň u pasu a něco, co vás zatuchlým vzduchem odváží domů, k odpočinku před další cestou...

Tak by se to aspoň mohlo zdát. Někomu z jiného světa. Jenže...

Jenže žádný Alkanec ještě nepřežil s tím, že věřil nějakému zdání. A už vůbec ne s vírou, že boj skončil, epizoda se uzavřela a nebezpečí je zažehnáno.

Zavřel oči – olezlé stěny kolem stejně k prohlídce nelákaly – a zaměřil pozornost k tomu jedinému, komu, jak doufal, byl stále ještě oprávněn a schopen doručit svou poslední žádost.

Nejvyšší Mágu, tady je Varkangar, válečník nasazený v případě Zametačů. Nevím, jestli jsem pořád ještě zasažený vlivem tvé zbraně, ale to je jedno, možná mě slyšíš i tak, mocný jsi na to dost, ne? Podívej, já doufám, že ty tvoje bílé budovatele nebudeme víckrát k ničemu potřebovat, a ty snad doufáš v totéž, aspoň jestli jsi z poloviny tak rozumný, jak předpokládám. Ale... rozumíš... *nebyl* to tak špatný nápad. Sám si umím představit spoustu okamžiků, kdy právě jejich řešení by mohlo být to nejlepší ze všech. Nebo přinejmenším

nejednodušší. Kdyby, říkám *kdyby* ses jednoho dne rozhodl jít v Thermadonu znovu najít místo, nesvěřuj tuhle sílu bláznivým Držitelům a církevním vyžírům, prosím tě o to. Je na to až příliš nebezpečná, uvažuj moudřeji, koho si vybereš, aby ji řídil. Byl jsem dobrým služebníkem pro tajné, budu i pro tebe. Slibuju. To je celé...

Nečekal odpověď, nelámal si hlavu s tím, že žádná nepřišla. Přijde ve správný čas, tím si byl jistý a víc nepotřeboval – tím, spíš, že do podzemních slují začaly prosvítat první sluneční paprsky, zelená melganionská obloha se hlásila o slovo a zem se všemi svými problémy se znovu stala jen věcí, co chladí a pálí pod podrážkami bot...

K O N E C

